OMEGAPRES

THIERRY JONQUET

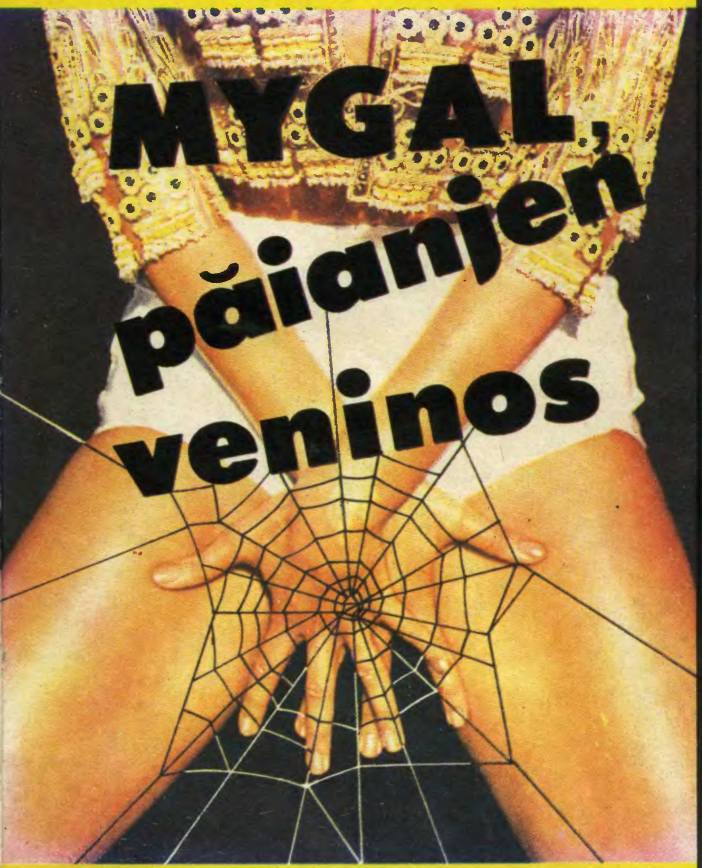

MYGAL, păianjen veninos

POLIȚIST CLUB

THIERRY JONQUET

MYGAL,
Păianjen Veninos

Traducere de PAUL MICLĂU

OMEGAPRES
BUCUREȘTI
1992

Coperta : PETRE DINU

THIERRY JONQUET

MYGALE

© Editions GALLIMARD, Paris, 1984

Toate drepturile pentru versiunea românească aparţin Editurii OMEGAPRES.

ISBN 973-95340-5-9

Partea întîi
PĂIANJENUL

I

Richard Lafargue păşea rar pe aleea acoperită cu un covor de pietriş, care ducea la balta cuprinsă în cadrul boschetului ce se afla pe lîngă zidul împeţmuitor al vilei. Noaptea era limpede, o seară de iulie, cerul presărat cu o ploaie de licăriri lăptoase.

Pitită în spatele unui boschet de nuferi, perechea de lebede se lăsa în voia unui somn senin ; cu gîtul ascuns sub aripă, gingaşa lebădă îşi ţinea trupul ghemuit în culcuşul dulce al impozantului ei bărbătuş.

Lafargue rupse un trandafir, adulmecă o clipă această mireasmă dulceagă, aproape nesuferită, înainte de a face cale întoarsă. Dincolo de aleea mărginită de tei, se înălţa casa, greoaie, fără farmec, înghesuită, siluetă neagră presărată cu pete luminoase... La parter, oficiul unde Lina, camerista, trebuia să-şi ia masa de seară. O lumină mai clară la dreapta, şi un sforăit catifelat : garajul unde Roger, şoferul, dăduse drumul la motorul Mercedesului. Marele salon în sfîrşit, ale cărui draperii întunecate nu lăsau să străbată decît mici dîre de lumină.

Lafargue ridică ochii spre primul etaj, iar privirea lui se opri ceva mai mult asupra ferestrelor de la apartamentul Evei. O licărire plăpîndă, o jaluzea întredeschisă de unde se strecurau notele unei muzici timide, un pian, primele măsuri ale acestei

melodii, *The Man I Love...* („Bărbatul pe care-l iubesc").

Lafargue curmă un gest de enervare și cu un mers brusc, pătrunse în vilă, trîntind ușa, aproape alergînd pînă la scări, se avîntă pe trepte blocîndu-și respirația. Ajuns la etaj, ridică pumnii, apoi se stăpîni resemnîndu-se să bată ușor cu degetul îndoit.

Răsuci de trei ori încuietoarea, care bloca pe dinafară ușa de la intrare a apartamentului unde trăia cea care se încăpățîna să rămînă surdă la chemarea lui.

Fără a face zgomot, închise ușa și înaintă în budoar. Încăperea plutea în întuneric, doar lampa cu abajur așezată pe pian răspîndea o lumină cernită. Tocmai în fundul camerei alăturate budoarului, neonul crud de la baie puncta cu o vie pată albă capătul apartamentului.

În penumbră, se îndreptă spre combina muzicală și opri sunetul, întrerupînd primele note ale melodiei de pe discul ce cuprindea bucata *The Man I Love*.

Își stăpîni mînia înainte de a șopti cu un ton neutru, lipsit de reproșuri, o observație totuși tăioasă asupra răstimpului cuvenit pentru machiaj, alegerea unei rochii și a bijuteriilor potrivite tipului de serată la care el și Eva erau invitați...

Înaintă apoi pînă la baie și-și înăbuși o înjurătură, cînd văzu pe tînăra femeie desfătîndu-se într-un strat gros de spumă albăstruie. Suspină. Privirea lui se încrucișă cu cea a Evei ; sfidarea ce i se păru că o citește în ochii ei, îl făcu să rînjească. Scutură din cap, aproape amuzat de aceste copilării, înainte de a părăsi apartamentul...

Întors în salonul cel mare de la parter, își servi un whisky la barul instalat aproape de cămin și bău paharul dintr-o înghițitură. Alcoolul îi arse stomacul, iar fața îi fu prada unor strîmbături. Se îndreaptă atunci spre interfonul legat cu apartamentul Evei, apăsă pe clapă și-și drese gîtlejul înainte de a urla, cu gura strivită de grilajul de plastic :

— Te implor, grăbește-te, putoare !

Eva tresări violent cînd cele două difuzoare de 300 de waţi instalate în pereții budoarului repercutară cu toată puterea urletul lui Richard.

Se zgribuli înainte de a ieși fără grabă din imensa cadă circulară pentru a se îmbrăca cu un halat de baie. Se așeză în fața oglinzii și începu să se machieze, mînuind creionul de pleoape cu mici gesturi vioaie.

Condus de Roger, Mercedesul părăsi vila de la Vésinet pentru a intra în Saint-Germain, elegantul cartier din vestul Parisului. Richard se uita la Eva, nepăsătoare alături de el. Fără să se sinchisească, ea fuma ducînd cu regularitate port-țigaretul de fildeș spre buzele ei fine. Luminile orașului pătrundeau prin flașuri intermitente înăuntrul mașinii și aruncau săgeți de strălucire fugară pe rochia-furou de mătase neagră.

Eva stătea cu capul aruncat pe spate, iar Richard nu putea să-i vadă fața, luminată doar de scurta înroșire a ~~ți~~gării.

* * *

Nu zăbovira mult la acea petrecere organizată de un oarecare afacerist care ținea astfel să-și facă simțită existența de către aristocrația din împrejurimi. Mergeau de colo-colo — Eva la brațul lui Richard — printre numeroșii invitați. O orchestră instalată în parc distila o muzică blîndă. Se alcătuiau grupuri pe

lîngă mesele şi bufetele împrăştiate de-a lungul aleilor.

Nu putură scăpa de una sau două lipitori mondene, care se agăţară de poalele lor şi trebuiră să bea cîteva cupe cu şampanie spunînd cuvinte de laudă la adresa afaceristului. Lafargue întîlni cîţiva confraţi printre care şi un membru al Consiliului Ordinului Medicilor; primi unele complimente pentru ultimul său articol din *La Revue du Praticien*. La o întorsătură a discuţiei, promise chiar să participe cu o conferinţă asupra chirurgiei reparatorii a sînului, cu prilejul viitoarelor dezbateri de la Bichat. Mai tîrziu, se blestemă de a se fi lăsat atras în capcană, cînd ar fi putut să se opună printr-un refuz politicos cererii ce i se făcuse.

Eva se ţinu de-o parte şi părea visătoare. Savura privirile pofticioase pe care unii musafiri îndrăzneau să i le arunce şi se delecta să le răspundă printr-o alungire a buzelor într-un dispreţ îngăduitor, aproape nedesluşit.

Îl părăsi o clipă pe Richard pentru a se apropia de orchestră, cerîndu-i să interpreteze *The Man I Love*. Cînd răsunară primele măsuri, suave şi languroase, ea se şi întorsese lîngă Lafargue. Un zîmbet zeflemitor răsări pe buzele ei, cînd pe faţa medicului se dezvălui durerea. Acesta o luă cu gingăşie de talie pentru a o trage puţin de-o parte. Saxofonistul începu un solo tînguitor, iar Richard trebui să se abţină să nu-şi pălmuiască partenera.

Salutară în cele din urmă gazda, spre miezul nopţii şi se întoarseră la vila de la Vésinet. Richard o însoţi pe Eva pînă în camera acesteia. Aşezat pe canapea, o privi dezbrăcîndu-se, mai întîi mecanic, apoi cu dulce visare, făcîndu-i faţă, sărutîndu-i ironic.

Cu pumnii pe coapse, cu picioarele îndepărtate, ea se ţintui în faţa lui, cu părul de la pubis la înălţimea feţei lui. Richard înălţă din umeri şi se ridică

în căutarea unei lădițe sidefii, așezate pe unul din rafturile bibliotecii. Eva se lungi pe o rogojină întinsă pe jos. El se ghemui lîngă ea cu picioarele încrucișate, deschise lădița și scoase o pipă lungă precum și hîrtia de argint ce cuprindea bulinele grăsoase.

Umplu bine pipa apăsînd ușor și aprinse la sobă un chibrit înainte de a-l întinde spre Eva. Ea trase cîteva fumuri lungi. Mirosul fad se răspîndi în încăpere. Culcată pe-o parte, răsucită cu genunchii spre piept, fuma fixîndu-l pe Richard. În curînd privirea i se tulbură pierzîndu-și strălucirea. Richard pregătea însă o altă pipă.

Un ceas mai tîrziu, o părăsi după ce a încuiat vîrtos cele trei zăvoare ale apartamentului. Intră în camera lui, se dezbrăcă și el și-și contemplă îndelung în oglindă chipul încărunțit. Zîmbi către imaginea lui, părul alb, ridurile numeroase și adînci ce-i brăzdau fața. Întinse înainte palmele deschise, fine, în contrast cu anatomia lui masivă și mușchiuloasă.

Apoi închise ochii și schiță gestul de a sfîșia un obiect închipuit. Culcat în sfîrșit, în pat, se întoarse de pe o parte pe alta timp de mai multe ceasuri înainte de a adormi în zori.

II

Lina, femeia de serviciu, era în concediu, iar micul dejun fu pregătit de Roger în acea duminică. Bătu îndelung la ușa camerei lui Lafargue înainte de a obține vreun răspuns.

Richard mîncă cu poftă, mușcînd cu toți dinții din croasanții proaspeți. Era în toane bune, aproape glumeț. Se îmbrăcă în blugi, o cămașă de pînză ușoară, se-ncălță cu niște mocasini și ieși să facă un tur prin parc.

Lebedele înotau în lung și-n lat pe fața apei. Se apropiară de mal cînd Lafargue apăru în tufa de liliac. Le aruncă cîteva coji de pîine, lăsîndu-se pe vine pentru a le da, să mănînce din palmă.

Apoi își reluă mersul în parc: straturile de flori zugrăveau cu pete vii întinderea verde a gazonului proaspăt tuns cu mașina de tăiat iarbă. Se îndreptă spre piscină, un bazin de vreo douăzeci de metri, amenajat tocmai în fundul parcului. Strada și chiar vilele din jur erau ascunse privirii de un zid ce înconjura întreaga proprietate.

Aprinse o țigară blondă, trase un fum înainte de a rînji îndelung și se-ntoarse spre casă. În oficiu, Roger aranjase pe masă tava cu micul dejun pentru Eva. În salon, Richard apăsă pe clapa interfonului și urlă din tot pieptul: MICUL DEJUN! SCULAREA!

Apoi urcă la etaj.

Descuie uşa şi înaintă în cameră ; Eva încă mai dormea în patul mare cu baldachin. Abia dacă i se desluşea faţa printre cearceafuri, iar pletele ei de culoare închisă, bogate şi ondulate alcătuiau o pată neagră pe satinul mov.

Lafargue se aşează pe marginea patului, puse platoul aproape de Eva. Ea-şi muie buzele în paharul cu suc de portocale şi muşcă posomorîtă dintr-un biscuit cu miere.

— Sîntem în 27... spuse Richard. Astăzi e ultima duminică a lunii. Ai uitat cumva ?

Eva scuturâ uşor din cap, fără să se uite la Richard. Ochii îi erau goi.

— Bine, reluă el, plecăm peste trei sferturi de ceas !

Ieşi din apartament. Intors în salonul cel mare, se apropie de interfon, pentru a striga :

— Am spus trei sferturi de ceas, ai înţeles, putoare ?

Eva rămase încremenită pentru a putea îndura glasul amplificat peste măsură de difuzor.

*

Mercedesul rulase trei ceasuri înainte de a părăsi autostrada pentru a o lua pe o şosea departamentală cu multe curbe. Zona de ţară din Normandia se topea de căldură sub soarele de vară. Richard îşi servi un suc foarte rece şi propuse un răcoritor Evei care moţăia cu ochii aproape închişi. Ea refuză însă paharul pe care i-l întindea Richard. Acesta închise la loc uşa micului frigider.

Roger conducea repede dar cu dibăcie, negociind cu supleţe virajele.

Parcă Mercedesul la intrarea unui castel în miniatură situat la marginea unui sătuleț. Un capăt de pădure foarte deasă înconjura domeniul; unele dependințe ale acestuia, despărțite de un gard de fier, se apropiau de primele case ale satului. Așezați pe locul din fața castelului, grupuri de oameni se desfătau la soare. Femei în halate albe circulau printre ei, cu brațele încărcate cu tăvi pline de pahare de plastic multicolore.

Richard și Eva urcară grupul de trepte ce duceau spre intrare, apoi se îndreptară spre ghișeul de primire în spatele căruia trona o impozantă matroană. O bonetă albă era fixată deasupra părului ei vopsit. Ea zîmbi lui Lafargue, strînse mîna Evei și chemă un infirmier. În urma acestuia, Eva și Richard luară un ascensor care opri la etajul trei. Un lung coridor oferea o perspectivă în linie dreaptă, întretăiată de adînciturile ușilor prevăzute cu o ferestruică dreptunghiulară de plastic translucid. Fără a spune o vorbă, infirmierul deschise a șaptea ușă la stînga, pornind de la lift. El se dădu la o parte pentru a lăsa să intre perechea condusă.

O femeie stătea pe pat, o femeie foarte tînără, în ciuda zbîrciturilor și a umerilor încovoiați. Ea oferea spectacolul greu de îndurat al unei îmbătrîniri înainte de vreme, care a brăzdat adînc o față altfel încă copilărească. Părul zburlit alcătuia un ciuf des învîrtoșat cu spice. Ochii ieșiți din orbite se răsuceau în toate părțile. Pielea îi era presărată cu bube negricioase. Buza de jos tremura cuprinsă de spasme, iar trupul i se legăna încet, dinainte înapoi, regulat, ca un metronom. Nu purta decît o cămașă de pînză albastră, fără buzunare. Picioarele goale atîrnau în niște papuci cu moț.

Nu părea să fi băgat de seamă intrarea vizitatorilor. Richard se așeză lîngă ea și îi cuprinse bărbia pentru a-i întoarce fața spre el. Femeia se supuse, dar nimic din înfățișarea și mișcările ei nu lăsa să se vadă nici măcar schițarea vreunui sentiment ori emoții.

Richard își petrecu brațul în jurul umerilor ei și o trase spre el. Legănarea încetă. Eva, în picioare lîngă pat, privea peisajul prin fereastra cu geamuri întărite.

— Viviane, îngăimă Richard, Viviane, scumpa mea...

Deodată, se sculă, prinse pe Eva de braț. O sili să se întoarcă spre Viviane care începu iar să se legene, cu privirea rătăcită.

— Dă-i-le... spuse el dintr-o suflare.

Eva deschise poșeta pentru a scoate o cutie de bomboane de ciocolată umplute. Se aplecă și întinse cutia către acea femeie, Viviane.

Cu mișcări dezlînate. Viviane o apucă, smulse capacul și începu să le mănînce lacom, una după alta. Richard se uita la ea năuc.

— Bine, ajunge... suspină Eva.

Și ea-l împinse ușor pe Richard în afara încăperii. Infirmierul aștepta pe coridor; închise ușa la loc, în timp ce Eva și Richard se îndreptau spre lift.

Se întoarseră la ghișeul de primire pentru a schimba cîteva cuvinte cu matroana cu tichie albă. Apoi Eva făcu semn șoferului care, spriiinit de Mercedes, citea ziarul sportiv *L'Equipe* Richard și Eva luară loc în spate și mașina o luă pe șoseaua departamentală ce ducea la autostradă, pentru a se întoarce în regiunea pariziană și în cele din urmă la vila de la Vesinet.

Richard o zăvori pe Eva în apartamentul de la primul etaj și lăsă pe servitori să plece în acea după masă. Se destinse în salon, ciugulind mîncarea rece pe care o lăsase Lina înainte de plecare. Era aproape de ora cinci cînd se așeză la volanul Mercedesului și o luă spre Paris.

Parcă mașina aproape de piața Concorde și intră într-un imobil de pe strada Godot de Mauroy. Cu legătura de chei în mînă, urcă la repezeală trei etaje. Deschise ușa unei garsoniere luxoase. O mochetă groasă, niște draperii de catifea roșie dădeau o notă caldă acestei încăperi de vreo treizeci de metri pătrați, care nu cuprindea decît un pat mare.

Pe noptieră se afla un telefon prevăzut cu un aparat cē răspunde automat la apel. Richard dădu drumul la caseta acestuia și ascultă apelurile înregistrate. Erau trei apeluri în ultimele două zile. Voci răgușite, cu răsuflare scrută: glasuri bărbătești care lăsaseră cîte un mesaj pentru Eva. El notă orele la care urmau să aibă loc întîlnirile propuse. Ieși din garsonieră, coborî repede în stradă și luă din nou mașina. Odată întors la Vésinet, se îndreptă spre interfon și, cu un glas blînd, chemă pe tînăra femeie.

— Eva, mă auzi? Trei! În seara asta!

Urcă la etaj.

Ea se afla în budoar, unde picta o acuarelă. O priveliște senină, fermecătoare, o dumbravă scăldată de lumină iar, la mijlocul pînzei, desenat cu cărbune negru, chipul Vivianei. Richard izbucni într-un hohot de rîs, luă un flacon de lac roșu de unghii de pe toaletă și-i vărsă conținutul pe acuarelă.

— N-ai să te schimbi niciodată? murmură el.

Eva se sculase și-și aranja cu grijă pensulele, culorile, șevaletul. Richard o trase spre el, cu fața aproape de a lui, șopti:

— Îţi mulţumesc din inimă pentru această ascultare care te face să te supui dorinţei mele...

Trăsăturile Evei se crispară; din gîtlejul ei ţîşni un vaiet prelung înăbuşit şi grav. Apoi în privire îi luci o sclipire de mînie.

— Lasă-mă, peşte împuţit ce eşti!

— Ah! Foarte ciudat! Ba da! Să ştii că eşti fermecătoare în clipele tale de nesupunere...

Ea se desprinse din strînsoarea lui, îşi aranjă părul, îmbrăcămintea.

— Bine, zise ea, astă seară? Chiar vrei? Cînd plecăm?

— Păi... imediat!

Nu schimbară nici o vorbă în maşină. Tot fără vreun cuvînt, se regăsiră în garsoniera de pe strada Godot de Mauroy.

— Pregăteşte-te, ei n-or să întîrzie.

Eva deschise un dulap şi se dezbrăcă. Îşi rîndui hainele înainte de a se deghiza cu ajutorul unor lungi copsari negri, cu o fustă de piele şi cu ciorapi din fileu. Îşi fardă faţa — pudră albă, ruj ţipător — şi se aşeză pe pat.

Richard ieşi din garsonieră pentru a intra în încăperea de la mijloc. Pe unul din pereţi, o oglindă fără cositor îi permitea să observe într-ascuns ce se petrecea în camera unde aştepta Eva.

Primul, un negustor de vreo şaizeci de ani cu răsuflarea greoaie, roşu de apoplexie, sosi la mai bine de jumătate de ceas mai tîrziu. Al doilea, doar spre ora nouă, un farmacist din provincie, care venea s-o viziteze pe Eva la intervale regulate şi se mulţumea s-o vadă mergînd de colo-colo, goală în spaţiul strîmt al încăperii. Al treilea, în sfîrşit, pe care Eva trebui să-l facă să aştepte, după ce a cerut să vină, cu răsuflarea tăiată la telefon. Era vorba de un băiat de familie bună, homosexual refulat, care se tot frămînta umblînd, aruncînd insulte, masturbîn-

du-se în timp ce Eva îl însoțea în deplasările lui, dîndu-i mîna.

În spatele oglinzii, Richard se bucura nespus la vederea unui așa spectacol, rîzînd în tăcere, legănîndu-se într-un balansoar, aplaudînd la fiecare strîmbătură de dezgust a tinerei femei.

După ce totul s-a încheiat, el se întoarse la ea. Eva își recăpătă înfățișarea obișnuită și-și scoase hainele de piele, punînd un taior cu linie sobră.

— A fost perfect! Ești întotdeauna desăvîrșită... Minunată și răbdătoare. Hai, vino!

O luă de braț pentru a o duce într-un restaurant slav. Adăpă cu bancnote pe muzicanții din taraful țigănesc înghesuiți în jurul mesei lor, bancnotele luate de pe noptieră după ce clienții Evei le-au depus în schimbul serviciului îndeplinit.

★

...Să-ți aduci aminte. Era o seară de vară. Era groaznic de cald, o apăsare umedă, neîndurătoare. O furtună ce întîrzia să izbucnească. Ai luat motocicleta, pentru a o zbughi în noapte. Credeai că aerul nopții o să-ți priască.

Mergeai repede. Vîntul îți umfla cămașa, ridicîndu-i poalele ce plezneau. Gîze ți se zdrobeau de ochelari, de față, dar nu-ți mai era cald.

A trebuit să treacă multă vreme pînă să te îngrijoreze prezența acestor două faruri albe, sfredelind întunericul în urma ta. Doi ochi electrici, țintiți asupra ta, care se tineau scai de tine. Îngrijorat, ai apăsat la maximum pedala motorului de 125, dar mașina care te urmărea era puternică. Ea reuși să se mențină cu ușurință în spatele tău.

Șerpuiai prin pădure, înspăimîntat mai întîi, apoi cuprins de panică în fața insistenței acestei priviri care se lipea de tine. În retrovizor ai putut vedea că

cel care conducea este singur. Nu părea că ar dori să se apropie de tine.

În cele din urmă, furtuna a izbucnit. O ploaie măruntă . la început, apoi răpăitoare. Din curbă-n curbă, mașina apărea iar. Leoarcă de apă, te-au trecut fiorurile. Joja de benzină a motocicletei a început să clipească periculos. Nu mai rămînea decît pentru cîțiva kilometri. Tot învîrtindu-te în pădure, te-ai rătăcit. Nu mai știai în ce direcție s-o iei pentru a ajunge la satul cel mai apropiat.

Drumul era alunecos, ai încetinit. Dintr-un salt, mașina s-a apropiat, aproape depășindu-te, încercînd să te facă să derapezi spre marginea drumului.

Ai frînat, motocicleta a făcut o întoarcere bruscă. Ambalînd motorul pentru a o lua în sens invers, ai auzit scrîșnetul frînelor de la mașină: și el a virat și continua să te urmărească. Era întuneric beznă, iar potopul de ploaie ce cădea din cer nu-ți îngăduia să deosebești drumul în fața ta.

Deodată, ai angajat roata înainte de-a asalta un dîmb, nădăjduind s-o iei pe scurtătură prin tufiș, dar noroiul te-a făcut să derapezi. Motocicleta se culcase pe-o parte, iar motorul a calat. Ai încercat s-o ridici, dar nu era ușor.

Din nou pe șeauă, ai vrut s-o pornești, dar nu mai era benzină. O lanternă puternică a luminat tufișurile. Lumina ei te-a surprins în timp ce alergai să te adăpostești la un trunchi de copac. În tija cismei drepte, ai pipăit lama pumnalului de tip Wechrmacht pe care îl purtai mereu asupra ta...

Da, și mașina s-a oprit brusc pe drum, iar tu ți-ai simțit pintecele cum se înnodă, zărind acea siluetă masivă ducînd pușca la umăr. Țeava era îndreptată spre tine. Împușcătura s-a amestecat cu tunetele. Lanterna era așezată pe acoperișul mașinii. S-a stins.

Ai luat-o la galop, pînă să-ţi pierzi răsuflarea. Îţi sîngerau mîinile dînd la o parte tufişurile pentru a-ţi face loc să înaintezi. Din cînd în cînd, lanterna se aprindea iar, cîte un snop de raze ţîşneau în spatele tău, luminîndu-ţi fuga. Nu mai auzeai nimic, inima îţi bătea cu putere; noroiul de pe cizme îţi îngreuia goana. Strîngeai în mînă pumnalul.

Cîtă vreme a ţinut urmărirea? Cu răsuflarea tăiată, săltai peste copacii căzuţi, în întuneric. Un butuc te-a făcut să te poticneşti şi ai căzut întins pe pămîntul mustind de apă.

Lungit în noroi, ai auzit acel ţipăt, un răget sălbatic. El a sărit pe încheietura mîinii, zdrobindu-ţi-o cu călcîiul cizmei. Ai dat drumul la pumnal. Apoi el s-a năpustit asupra ta, mîinile i s-au ţintuit de umerii tăi, una urcînd spre gură, iar cealaltă strîngîndu-ţi gîtul, în timp ce genunchiul te lovea în rinichi. Ai încercat să-l muşti de palmă, dar dinţii au dat doar de un bulgăre de pămînt.

Trupul i se arcuia deasupra ta. Aţi stat astfel, sudaţi unul de altul, în întuneric... Ploaia a încetat.

III

Alex Barny se odihnea pe patul-colivie, în camera mansardată. Nu făcea nimic, doar aștepta. Cîntecul greierilor umplea tufișurile meridionale, dezlănțuind un vacarm asurzitor. Prin fereastră, Alex zărea siluetele ciudate ale trunchiurilor de măslini, răsucindu-se în întuneric, încremenite în atitudini bizare; cu mîneca cămășii, își șterse fruntea plină de broboane de sudoare acră.

Becul gol, atîrnat de un fir, atrăgea nori de țînțari; din sfert în sfert de ceas, Alex era cuprins de furie și stropea gîzele cu valuri de insecticid. Pe jos, betonul era acoperit de un strat negricios de cadavre zdrobite, presărat cu punctișoare roșii.

Alex se ridică cu greu și, șchiopătînd, sprijinit într-o cîrjă, ieși din cameră pentru a se îndrepta spre bucătăria fermei pierdute în ținutul semipustiu, undeva în sudul Franței, între Cagnes și Grasse.

Frigiderul era plin cu de-ale gurii. Alex luă o cutie de bere, smulse capsula și bău. Rîgîi cu putere, mai decapsulă o cutie și ieși din casă. În depărtare, în josul dealurilor încărcate cu măslini, marea strălucea la lumina lunii, sclipind sub cerul fără nori.

Alex făcu cîțiva pași, cu mare grijă căci îl durea coapsa, unde simțea scurte dar nemiloase junghiuri. Pansamentul îi strîngea carnea. De două zile, puroiul încetase; dar rana întîrzia să se închidă. Glonțul

străbătuse mușchii, cruțînd ca prin minune artera femurală și osul.

Alex se sprijini cu o mînă de trunchiul unui măslin și urină, stropind cu jetul o coloană de furnici ocupate cu mutarea unei nemaipomenite grămezi de vrescurele.

Duse din nou cutia de bere la gură, pe care o sugea umplîndu-se de spumă, apoi scuipă. Se așeză pe o bancă din tindă, suflînd, rîgîind iar. Din buzunarul șortului scoase un pachet de Gauloises. Berea se scursese pe maioul cu mîneci, care era îmbîcsit de grăsime și de praf. Prin pînză, se pișcă pe burtă, prinzînd o cută de piele între degete. Se îngrășa. În aceste ultime trei săptămîni de lenevie forțată, doar cu grija de a se odihni și a mînca, se îngrășa.

Călcă cu piciorul foaia unui ziar vechi de mai bine de cincisprezece zile. Călcîiul încălțămintei acoperi chipul de pe prima pagină. Al său. Un text de o coloană cu litere groase, din care se desprindeau majuscule și mai mari : numele lui Alex Barny.

O altă fotografie, mai mică, un tip cu brațul în jurul umerilor unei femei, cu un copilaș în brațe. Alex strînse din gîtlej și scuipă pe ziar. Scuipatul, luînd cu el cîteva fire de tutun, se întinse pe fața copilașului. Alex mai aruncă un scuipat și de data asta își nimeri ținta: fața unui polițai zîmbind către familia lui. Acest polițai astăzi mort...

Goli restul de bere pe ziar, cerneala se topi, ștergînd poza și umflînd hîrtia. Se lăsă dus de contemplarea dîrelor de lichid care pătau încetul cu încetul pagina. Apoi o rupse cu picioarele, într-un tropăit brusc.

Îl cuprinse un val de spaimă. Ochii i se umeziră, dar fără lacrimi ; suspinele ce i se iscau în gît se opriră, lăsîndu-l descumpănit. Netezi pansamentul, aranjînd cuta, strîngînd bine prin mutarea acului de siguranță.

Stătea cu palmele pe genunchi, privind noaptea. În primele zile, cînd sosise la fermă, îi venea grozav de greu să se obișnuiască cu singurătatea. Rana infectată îi dădea puțină temperatură, urechile îi vîjîiau o senzație neplăcută amestecîndu-se cu cîntecul greierilor. Scruta întinderea de tufișuri și deseori i se părea că vede un trunchi mișcîndu-se; zgomotele nopții îl nelinișteau. Era mereu cu revolverul în mînă, ori, cînd sta lungit, îl așeza pe burtă. Îi fu frică să nu înnebunească, să n-o ia razna, să nu-și mai amintească nimic.

Sacul cu bancnote era la picioru.patului. Își lăsa brațul să atîrne deasupra barei de fier și-și scufunda mîna printre legăturile de bani, le sucea, le pipăia, bucurîndu-se la atingerea lor.

Avea clipe de euforie, izbucnind deodată în rîs, zicîndu-și că, oricum, nu i se putea întîmpla nimic. N-o să fie găsit. Aici era la adăpost. Nu era nici o casă în vecinătate, la cel puțin un kilometru. Turiști olandezi ori germani care cumpăraseră ferme dărăpănate și-și petreceau vacanța în zonă. Ori hippy cu turme de capre. Un olar... N-avea de ce să se teamă! În timpul zilei, cerceta uneori drumul și împrejurimile, cu binoclul. Turiștii făceau lungi plimbări pe jos, culegînd flori. Copiii erau uimitor de blonzi, două fetițe și un băiat mai mare. Mama lor stătea la soare, goală pe acoperișul plan al casei, acolo. Alex o pîndea, frămîntîndu-și mădularul și bodogănind...

Intră în sufragerie să-și facă o omletă. O mîncă din tigaie, ștergînd rămășițele băloase cu pîine. Apoi se jucă cu săgețile, dar deplasările încolo și încoace pentru a recupera proiectilele după fiecare tir îl obosiră destul de repede. Mai avea și un flipper, care funcționa cînd sosise la fermă, dar se defectase de o săptămînă.

Dădu drumul la televizor. Șovăi între un western pe canalul FR 3 și o emisiune de varietăți pe primul canal. Westernul relata povestea unui răufăcător care ajunsese judecător, după ce a terorizat un sat întreg. Tipul era nebun, se plimbă cu un urs, iar capul lui avea poziție ciudată, aplecat într-o parte : banditul-judecător supraviețuise unei spînzurători... Alex opri sunetul.

Cît despre un adevărat judecător, cu roba lui roșie și cu acel guler de blană albă, el văzuse odată unul la palatul de justiție din Paris. Vincent îl tîrîse să asiste la un proces la Curtea cu Juri. Era cam trăznit Vincent, singurul prieten al lui Alex.

Acum Alex se afla în mare încurcătură. Într-o astfel de situație, Vincent ar fi știut ce să facă, se gîndea el... Cum să iasă din hogeacu ăsta fără să fie prins de poliție, cum să folosească banii, care erau cu siguranță notați unde trebuie, cum să ajungă într-o țară străină, să se descurce pentru ca să i se șteargă urma Vincent vorbea engleza, spaniola...

Și-apoi înainte de toate, Vincent nu s-ar fi lăsat prins în capcană așa de prostește ! El ar fi prevăzut polițaiul, camera de luat vederi ascunsă în plafon, care filmase isprăvile lui Alex. Și ce isprăvi ! Sosise în agenție urlînd, cu revolverul îndreptat asupra casierului...

Vincent ar fi avut ideea să vadă ce clienți obișnuiți vin lunea, mai cu seamă acel polițai, mereu liber în ziua respectivă, care venea la ora 10 pentru a scoate bani înainte de a face cumpărături la magazinul Carrefour din apropiere. Vincent ar fi pus o glugă, ar fi tras în camera de luat vederi... Alex avea o glugă, dar polițaiul i-o smulsese. Vincent n-ar fi așteptat pentru a-l doborî pe tipul ăla, care voise să facă pe eroul. Dacă tot trebuia să moară...

Dar el, Alex — încremenit de uimire, într-o clipă, o fracțiune de secundă înainte de a lua hotărîrea :

să tragă imediat ! — Alex se lăsase surprins, Alex primise acel glonț în coapsă, Alex se tîrîse afară, șiroind de sînge, cu sacoșa plină de bani în mînă, nu, aia-i, Vincent s-ar fi descurcat mai bine !

Vincent însă dispăruse. Nimeni nu știa unde se ascunde. Poate a murit ? În orice caz, lipsa lui se dovedise catastrofală.

Totuși, Alex învățase cîte ceva. După dispariția lui Vincent, și-a făcut noi prieteni care îi făcuseră rost de acte false și de această ascunzătoare pierdută în acea pădure chircită, gariga din Provence. De aproape patru ani de cînd Vincent dispăruse, Alex s-a schimbat. Gospodăria tatălui său, tractorul, vacile, toate astea erau departe. Obținuse o slujbă la un local de noapte din Meaux, la nord-estul Parisului, unde avea sarcina de a da afară pe scandalagii. Cu labele lui făcea uneori ravagii, sîmbătă seara, printre clienții beți turtă și puși pe harță. Alex avea haine frumoase, un inel barosan, o masină. Era aproape un domn !

Iar, tot caftind pe socoteala altora, își spuse că la urma urmei, n-ar strica să caftească pe socoteala lui. Și Alex a tot caftit, dînd lovituri pe unde putea. Seara, tîrziu, în Paris, în cartierele elegante, la ieșirea din localurile de noapte, din restaurante... O adevărată recoltă de portofele, mai mult ori mai puțin garnisite, cărți automate de credit, atît de comode pentru a-și achita sumele curente pentru garderoba lui acum impozantă.

Apoi Alex s-a săturat să tot caftească atît de tare și atît de des, pentru un randament oricum derizoriu. Dintr-un singur șut, la bancă, dînd o puternică lovitură, așa l-ar fi scutit să mai caftească tot restul vieții.

Stătea picoștit într-un fotoliu, cu privirea țintită pe ecranul televizorului acum gol, întretăiat de

dungi sclipitoare. Un şoarece trecu lunecînd de pe marginea pardoselii, foarte aproape de mîna lui. Cu un gest vioi, îşi lungi braţul, cu palma deschisă, iar degetele i se închiseră pe trupşorul păros. Simţea cum îi bate inimioara înnebunită. Îşi aminti de lanuri, de roţile tractorului care răscoleau şoarecii, păsările ascunse prin tufişuri.

Apropie şoarecele de obraz şi începu să-l strîngă uşor. Unghiile i se înfundau în părul mătăsos. Chiţăitul se făcu mai ascuţit. Atunci văzu iar pagina de ziar, literele groase, poza lui înghesuită de coloanele de trăncăneli ale ziariştilor.

Se sculă, se întoarse pe peronul din faţa casei, şi aruncă din răsputeri şoarecele departe în noapte.

★

...În gură simţeai gustul de pămînt mucegăit, tot acest noroi lipicios sub tine, această atingere călduţă şi blîndă pe pieptul tău — cămaşa ţi se rupsese — miresme de muşchi, de lemn putred iar apoi menghina mîinilor lui, în jurul gîtului tău, pe faţă, a degetelor încleştate care-ţi răpeau orice libertate de mişcare, genunchiul arcuit pe şale şi prin care îşi lăsa toată greutatea, ca şi cînd ar fi vrut să te înfunde în pămînt, să te facă să dispari în măruntaiele acestuia.

Gîfîia, îşi relua suflarea. Tu nu te mai mişcai ; aşteptări, doar aşteptări. Pumnalul era alături, în iarbă, undeva la dreapta. Peste cîteva clipe, trebuia totuşi să slăbească strînsoarea. Atunci, cu o mişcare a soldurilor, ai să poţi să-l smuceşti, să-l dai cumva la o parte, să iei pumnalul şi să-l omori, să-l omori, să-i spinteci pîntecele, dobitocului ăsta !

Cine era oare ? Un nebun ? Un sadic plecat la agăţat în pădure ? Au trecut multe clipe de cînd zaceţi amîndoi, înlănţuiţi dureros în noroi, pîndindu-vă răsuflarea în noapte. Voia cumva să te ucidă ? Să te violeze mai înainte ?

Pădurea era scufundată în liniște, nemișcată, ca lipsită de viață. El nu spunea nimic, respira mai calm. Așteptai o mișcare. Mîna i se îndrepta cumva spre burtă în jos? Ceva în genul ăsta... Încetul cu încetul ai reușit să-ți stăpînești groaza, te știai gata să lupți, să-i înfigi degetele în ochi, să-i ajungi la gît și să-l muști. Dar, nici o mișcare. Stăteai sub el așteptînd.

Atunci el a rîs. Un rîs ușor, vesel, sincer, copilăresc. Un rîs de copil căruia i s-a dat un cadou de Crăciun. Rîsul s-a oprit. I-ai auzit atunci glasul, așezat, neutru.

— Nu-ți fie frică micuțule, nu te mișca, n-are să te doară.

Mîna stîngă s-a îndepărtat de gît, pentru a aprinde lanterna. Pumnalul era tot acolo, înfipt în iarbă, la abia douăzeci de centimetri. Dar a apăsat cu piciorul și mai tare pe încheietura mîinii tale înainte de a arunca cît colo pumnalul. Ultima ta șansă...

A așezat lanterna pe jos și, luîndu-te de păr, ți-a întors fața spre raza de lumină galbenă. Erai orbit. A vorbit iarăși.

— Da... tu ești!

Genunchiul lui apăsa din ce în ce mai tare în șalele tale. Ai strigat, dar el ți-a lipit o cîrpă mirositoare pe față. Te-ai luptat pentru a nu cădea în neștire, dar a mai slăbit strînsoarea, erai deja amorțit. Un mare șuvoi negru venea bolborosind spre tine.

Ți-a trebuit multă vreme să-ți revii din acea stare de leșin. Amintirile îți erau neclare. Făcuseși un coșmar, un vis aroaznic în pat?

Nu, totul era întunecat, ca noaptea somnului, dar acum erai treaz de-a binelea. Ai urlat prelung. Ai încercat să te miști, să te scoli în picioare.

Dar lanțurile îți încleștau mîinile și gleznele, nelăsîndu-le decît o foarte redusă libertate de miș-

care. În întuneric, ai pipăit solul pe care erai lungit. Pămînt tare, acoperit cu un fel de pînză ceruită. Iar în spate un zid căptuşit cu muşchi. Lanţurile erau solid fixate. Ai tras de ele, punînd piciorul pe zid, dar ele puteau rezista la o smucire şi mai vîrtoasă.

Abia atunci ţi-ai dat seama că eşti gol-goluţ, legat de un zid cu lanţuri. Ţi-ai pipăit corpul cu înfrigurare, în căutarea rănilor a căror durere va fi rămas mută. Dar pielea ta fină era netedă şi nu te durea.

Nu era frig în această încăpere întunecată. Erai gol, dar nu-ţi era frig. Ai chemat să vină cineva, ai strigat, ai răcnit... Apoi ai plîns, lovind zidul cu pumnii, scuturînd lanţurile, urlînd de furie neputincioasă.

Ţi s-a părut că strigi de ceasuri întregi. Te-ai aşezat jos, pe pînză. Ai crezut că ai fost drogat, că totul nu este decît o nălucire, un delir... Sau că muriseşi în noaptea aceea pe drum, cu motocicleta, amintirea morţii îţi scăpa deocamdată, dar poate o să revină? Da, asta-i, moartea, să fi înlănţuit în întuneric, să nu mai ştii nimic.

Ba nu, trăiai. Ai urlat iarăşi. Sadicul te prinsese în pădure; totuşi, nu ţi-a făcut nici un rău, nu, nici unul.

Am înnebunit... Şi asta ţi-a trecut prin minte. Glasul îţi era slab, spart, răguşit, gîtul uscat, nu mai puteai să strigi.

Atunci ţi-a fost sete.

Ai dormit. Cînd te-ai trezit, setea era alături, ghemuită în întuneric, aşteptîndu-te. Ea veghease răbdătoare asupra somnului tău. Îţi strîngea gîtul, stăruitoare şi perversă. Un praf aspru, gros, care îţi căptuşea gura, care îţi scîrţîia printre dinţi: nu doar o poftă de a bea, nu, ci cu totul altceva, ceea ce n-ai cunoscut niciodată şi al cărui nume, sonor şi limpede, pocnea ca un bici: setea.

Ai încercat să te gîndeşti la altceva. Ţi-ai recitat poeme în gînd. Din cînd în cînd, te sculai pentru a cere ajutor, lovind în zid. Urlai — mi-e sete — apoi, şopteai — mi-e sete — în cele din urmă nu erai în stare decît să gîndeşti : mi-e sete ! Gemînd, te-ai rugat, ai implorat să ţi se dea să bei. Ţi-a părut rău că ai urinat, la început cînd abia te desmeticiseşi Ai tras la maximum de lanţuri pentru a te pişa cît mai departe, pentru ca pînza aşezată pe jos ce-ţi slujea drept pat nenorocit, să rămînă curată. Am să crap de sete, ar fi trebuit să-mi beau pişatul...

Şi iar ai dormit. Cîteva ceasuri ori doar cîteva minute ? Era cu neputinţă să-ţi dai seama, gol, în întuneric, fără nici un reper.

S-a scurs multă vreme. Deodată ai înţeles : era o greşeală ! Ai fost luat drept altul, nu pe tine voia să te chinuie astfel Atunci ţi-ai adunat cele din urmă puteri pentru a urla :

— Domnule, vă rog din suflet ! Veniţi, v-aţi înşelat ! Eu sînt Vincent Moreau ! Vă înşelaţi ! Vincent Moureau ! Vincent Moreau !

Atunci ţi-ai amintit de lanternă, în pădure. Fascicolul de lumină galbenă pe chipul tău, şi glasul lui surd, care spusese : tu eşti... !

Aşadar, tu erai.

Partea a doua
VENINUL

Partea a doua
VENITUL

I

Luni dimineața, Richard Lafargue se sculă de dimineață. Avea să aibă o zi încărcată. După ce a sărit din pat, înotă cîtva timp în piscină și luă micul dejun în parc, gustînd soarele de dimineață și parcurgînd cu un ochi distrat titlurile presei din acea zi.

Roger îl aștepta la volanul Mercedesului. Înainte de a pleca, se duse s-o salute pe Eva care nu se trezise încă. Îi dădu o palmă ușoară pentru a o trezi. Ea se sculă dintr-o săritură, uluită. Cearceaful alunecase iar Richard observă curba plină de grație a sînilor ei. Cu vîrful degetului el o mîngîie, urcînd dinspre coaste spre sfîrc.

Ea nu se putu abține să rîdă. îi luă mîna și o îndreptă spre pîntec. Richard se dădu înapoi. Se ridică și părăsi camera. În prag se întoarse. Eva aruncase de tot cearceaful și-i întindea brațele. Fu rîndul lui să rîdă.

— Dobitocule! șuieră ea, mori de poftă!

El dădu din umeri, se răsuci pe călcîie și dispăru.

O jumătate de ceas mai tîrziu era la spital în centrul Parisului. Conducea un serviciu de chirurgie plastică de renume internațional. Dar nu stătea aici decît diminețile, rezervîndu-și după amiezile la clinica ce-i aparținea, la Boulogne.

Se închise în birou pentru a studia dosarul intervenției prevăzute pentru acea zi. Asistenții îl așteptau cu nerăbdare. După ce a stat să cumpănească îndeajuns, își puse halatul steril și pătrunse în blocul operator.

Sala era prevăzută cu un amfiteatru în trepte, separat de blocul operator printr-un geam. Spectatorii, medici și studenți erau în număr mare și așteptau; ascultară glasul lui Lafargue, deformat de megafon, care expunea cazul.

— Așadar, avem, pe frunte și pe obraji, întinse plăci cheloidiene: e vorba de o arsură prin explozia unui „cazan chimic", piramida nazală practic nu mai există, pleoapele sînt distruse, vedeți deci aici o indicație tipică de tratament prin fîșii cilindrice... Vom pune la contribuție brațul, precum și abdomenul...

Cu ajutorul scalpelului, Lafargue inciza deja mari dreptunghiuri de piele pe pîntecele pacientului. Deasupra lui, fețele spectatorilor se îmbulzeau la geam. Un ceas mai tîrziu, el putea să le arate un prim rezultat: fîșii de piele, cusute în formă de cilindru, plecau din brațul celui operat și din pîntece pentru a se lipi pe fața lui distrusă de arsuri. Dubla lor legătură va permite regenerarea feței, complet arsă.

Operatul era scos afară. Lafargue își scoase masca și încheie explicațiile.

În acest caz, planul operator era condiționat de ierarhia urgențelor. Se înțelege de la sine că acest tip de intervenție va trebui repetat de mai multe ori înainte de a obține un rezultat mulțumitor.

Mulțumi auditoriului pentru atenție și ieși din sala de operații. Trecuse de ora doisprezece. Lafargue

se îndreptă spre un restaurant din apropiere; în drumul lui se afla o farmacie. Intră să cumpere un parfum pe care se gîndea să-l ofere Evei în seara aceleiași zile.

După terminarea mesei, Roger îl conduse pînă la Boulogne. Consultația începea la ora două. Lafargue făcu să defileze pacienții în viteză: o tînără mamă aducîndu-și băiatul care avea un bot de iepure, un șir de nasuri — lunea era ziua nasurilor: nasuri zdrobite, nasuri proeminente, nasuri strîmbe... Lafargue palpa fața de o parte și de alta a septurilor nazale, arăta fotografii „înainte/după". Majoritatea erau femei, dar veneau și cîțiva bărbați.

După ce s-a terminat consultația, lucră singur, consultînd ultimele reviste americane. Roger veni să-l ia cu mașina la ora șase seara.

O dată întors la Vésinet, ciocăni la ușa Evei, răsuci zăvorul. Ea era așezată la pian, goală și executa o sonată, fără a părea că-și dă seama de prezența lui Richard. Era întoarsă cu spatele, așezată pe taburet. Pletele sale negre și ondulate se legănau șuviță cu șuviță pe umeri, ea-și clătina capul lovind clapele. El îi admira spatele, cărnos și cu mușchi, gropițele de la șolduri, fesele... Deodată, ea întrerupse sonata, ușoară și onctuoasă, pentru a ataca primele măsuri ale acelei bucăți pe care Richard o ura. Fredonă, cu o voce răgușită, forțînd notele grave. Din acest cîntec se revărsa o senzualitate adîncă și fascinantă. *Some day, he'll come along, The Man I love...* Aruncă un acord disonant, întrerupînd bucata și răsuci taburetul cu o mișcare a șoldurilor. Stătea așezată cu fața la Richard, cu

coapsele desfăcute, cu pumnii pe genunchi, într-o poziție de sfidare obscenă.

Timp de câteva secunde, el nu putu să-și dezlipească ochii de la părul negru care îi ascundea pubisul. Ea încruntă din sprîncene și, cu încetineală, desfăcu și mai mult picioarele, băgă un deget în despicătura sexului, desfăcînd buzele, gemînd.

— Destul ! strigă el

Cu stîngăcie, îi întinse parfumul cumpărat dimineața. Ea îl măsură ironic din cap pînă în picioare. El puse pachetul pe pian și-i aruncă un halat poruncindu-i să se acopere.

Ea se ridică dintr-un salt și, numai zîmbete, veni să se lipească de el, după ce zvîrli halatul. Îi duse brațele în jurul gîtului și-și frecă pieptul de cel al lui Richard. Acesta trebui să-i succească mîinile pentru a se desprinde de ea

— Pregătește-te ! porunci el. Ziua a fost minunată. O să ieșim.

— Mă îmbrac ca o curvă ?

El se năpusti asupra ei, îi strînse gîtul cu mîna, ținînd-o la distanță. Repetă ordinul. Ea se înăbușea de durere, așa că el trebui să-i dea drumul fără întîrziere.

— Iartă-mă, îngăimă el. Te rog, îmbracă-te.

El coborî la parter plin de îngrijorare. Se hotărî să se liniștească cercetînd corespondența. Nu putea suferi să se aplece asupra amănuntelor concrete ale gospodăriei casei, dar de la venirea Evei, se văzuse constrîns să concedieze persoana pe care o însărcina mai înainte cu aceste mărunte lucrări de secretariat.

Calculă orele suplimentare datorate lui Roger, următoarele concedii plătite ale Linei, se încurcă în tarifele pe ore, trebui s-o ia de la început. Mai era încă aplecat asupra hîrțoagelor cînd Eva apăru în salon.

Era strălucitoare, într-o rochie decoltată de lamеu negru ; un șirag de mărgele îi împodobea gîtul. Se aplecă spre Richard, iar acesta recunoscu pe pielea foarte palidă mirosul parfumului pe care i-l oferise adineauri.

Ea îi surîse și-l luă de braț. El se așeză la volanul Mercedesului și conduse cîteva minute înainte de a intra în pădurea Saint-Germain ticsită de lumea ieșită la plimbare, atrasă de seara plăcută.

Ea mergea alături de el, cu capul aplecat pe umărul lui.

— Mă plictisești cu tîmpeniile tale... murmură ea.

El tăcu pe jumătate supărat. Ea îl luă de mînă și se uita la el distrîndu-se. Voi să se așeze pe o bancă.

— Richard ?

El părea absent, ea fu nevoită să-l mai strige o dată. El veni lîngă ea.

— Aș vrea să văd marea... E atîta vreme de atunci. Știi, îmi plăcea grozav să înot. O zi, una singură, să văd marea. Dup-aia am să fac tot ce vrei...

El dădu din umeri, o lămuri că nu despre asta era vorba.

— Îți promit că n-am să fug...

— Taci, promisiunile tale n-au nici o valoare ! Și faci ceea ce vreau eu !

Făcu un gest plictisit cu mîna, apoi îi ceru să tacă. Mai merseră puțin pînă la malul apei. Pe Sena, niște tineri se lăsau în voia planșetelor cu pînze.

Ea strigă deodată : „Mi-e foame !“ Și așteptă răspunsul lui Richard care propuse să o ducă într-un restaurant aflat în apropiere.

Se așezară sub o boltă de verdeață, iar un chelner veni să le ia comanda. Ea mîncă cu poftă ; el însă aproape că nu se atinse de mîncare. Ea se chinui să desfacă o coadă de langustă și neizbutind decît cu mare caznă, făcu strîmbături copilărești. Richard nu se putu stăpîni să rîdă. Rîse și ea, iar trăsăturile lui Richard înțepeniră. Doamne, gîndi el, în anumite clipe, pare că-i aproape fericită. E de necrezut, nedrept !

Ea a înțeles schimbarea de atitudine a lui Lafargue și se hotărî să exploateze situația. Îi făcu semn să se aplece spre ea și-i șopti la ureche...

— Ascultă, Richard. Chelnerul de colo nu mă slăbește din ochi de la începutul mesei. Pot aranja pentru mai încolo...

— Taci !

— Ba da, mă duc la toaletă, îi dau întîlnire și mă regulez cu el, țac-pac, într-un tufiș.

El se îndepărtase de Eva, însă ea continuă să șoptească mai tare rînjind.

— Nu, nu vrei ? Dintr-o ascunzătoare ai putea să vezi totul, am să mă descurc pentru a mă apropia de tine. Uită-te la el, face bale de poftă...

El îi aruncă fumul de țigară în obraz. Dar ea tot nu tăcea.

— Chiar nu vrei ? Așa deac-pac, suflecînd rochia, îți plăcea totuși la început ?

„La început", Richard o ducea într-adevăr pe Eva în pădurile de la marginea Parisului — la Vincennes în est ori la Boulogne în apus — și o silea să se dea trecătorilor de noapte, uitîndu-se la decăderea ei, ascuns într-un tufiș. După aceea, temîndu-se de o razie a poliției, care ar fi fost catastrofală, închiriase garsoniera de pe strada Godot de Mauroy. De atunci, o prostitua pe Eva la intervale regulate de două ori trei ori pe lună. Îi era deajuns să-și potolească ura.

— Astăzi, spuse el, te-ai hotărît să fii nesuferită... Aproape că mi-e milă de tine!

— Nu te cred!

Mă provoacă, se gîndi el, vrea să mă facă să cred că e bine mersi în noroiul în care o silesc să trăiască, vrea să mă facă să cred că-i place să se înjosească...

Ea continua jocul, făcînd chiar cu ochiul înspre chelnerul care se înroşi pînă la urechi.

— Hai, plecăm! Şi-aşa a ţinut prea mult. Dacă ţii atîta să-mi „faci plăcere", o să mergem mîine seară să vedem ce întîlniri ţi s-au fixat, ori poate am să-ţi cer să mai faci trotuarul...

Eva zîmbi şi-l luă de mînă pentru a nu-şi pierde cumpătul; el ştia cît de greu îi venea ei să se lase strînsă în braţe pe bani şi cît de mult suferea de fiecare dată cînd o silea să se vîndă: în acele clipe, el vedea uneori prin oglinda fără cositor din garsonieră cum ochii i se abureso de lacrimi, cum i se strîmbă chipul de durere reţinută. Atunci el jubila de această suferinţă care era singura lui împăcare...

Se întoarseră la vila din Vésinet. Ea alergă prin parc, se dezbrăcă cu iuţeală şi se aruncă în piscină ţipînd de bucurie. Se bălăci în apă, se lăsă des în jos ţinîndu-şi respiraţia.

Cînd ieşi din bazin, el o înveli într-un mare prosop de baie şi o frecă cu nădejde. Ea se lăsă în voia lui, uitîndu-se la stele. Apoi el o însoţi pînă la apartamentul ei unde, ca în toate serile, ea se întinse pe rogojină. El îi pregăti pipa, bulinele de opiu şi îi întinse drogul.

— Richard, şopti ea, eşti într-adevăr tipul cel mai împuţit din cîţi am întîlnit...

El veghea ca ea să termine doza zilnică. N-avea nevoie s-o silească, de multă vreme ea-i simțea lipsa...

*

După sete a venit și foamea. După uscarea gîtlejului, după pietricelele cu creste înțepătoare care îți sfîșiau gura, au venit în plus durerile adînci, difuze, în burtă; gheare care îți strîmbau stomacul, umplîndu-l de acreală și crampe...

De atîtea zile, ei da, ca să-ți fie așa de rău trebuie să se fi scurs multă vreme, de atîtea zile îndurai cea mai cumplită mizerie în ungherul ăsta blestemat. Un ungher? Nu... acum ți se părea că încăperea unde ești închis este destul de mare, fără însă s-o poți afirma cu siguranță. Ecoul țipetelor tale pe ziduri, ochii obișnuiți cu întunericul te făceau aproape să „vezi" pereții închisorii tale.

Delirai fără încetare, de-a lungul orelor nesfîrșite. Sleit pe culcușul de mizerie, nu te mai sculai. Din cînd în cînd, turbai în luptă cu lanțurile, mușcai metalul cu scurte grohăituri de fiară sălbatică.

Cîndva ai văzut un film, un documentar de vînătoare, imagini jalnice cu o vulpe avînd laba prinsă într-o capcană și care și-a ros carnea, smulgînd din ea fîșii pînă ce strînsoarea capcanei a mai cedat. Atunci, animalul a putut fugi, schilodit.

Tu nu puteai să-ți muști încheieturile de la mîini ori gleznele. Erau totuși însîngerate din pricina frecării neîncetate ale pielii de metal. Locul era cald și umflat. Dacă ai mai fi putut gîndi, ți-ar fi fost teamă de cangrenă, de infecție, de puroiul ce avea să te cuprindă, urcînd din membre.

Însă nu visai decît apă, șuvoaie, ploaie, orice, numai să poți bea. Cu greu mai puteai să urinezi; durerile din șale la fiecare zvîcnitură erau din ce în ce mai violente. O arsură lungă se lăsa în sex,

slobozind cîteva picături calde. Te tăvăleai în rahat, făcut scoarță pe piele.

Ciudat însă, somnul ți-era senin. Dormeai greu, doborît de oboseală, dar trezirea era cumplită, plină de vedenii. Ființe hidoase te pîndeau în întuneric, gata să se năpustească asupra ta să te muște. Credeai că auzi rîcîiri de labe cu gheare pe ciment, șoareci așteptînd în întuneric, pîndindu-te cu ochii lor galbeni.

Îl chemai pe Alex, iar acest strigăt se reducea la o rîcîire în gît. Dacă ar fi fost aici, ar fi smuls lanțurile, ar fi știut ce să facă. Alex ar fi găsit o soluție, ca un țăran viclean. Alex! De bună seamă, te caută de cînd ai dispărut. De cînd? CÎND?

Și El a venit. Într-o zi ori o noapte, cu neputință de precizat. O ușă, acolo, drept în fața ta, s-a deschis. Un dreptunghi de lumină care mai întîi te-a orbit.

Ușa s-a închis la loc, dar El a intrat, prezența lui umplea spațiul închisorii.

Îți reținei răsuflarea, pîndind cel mai mic zgomot ghemuit lîngă zid, înnebunit ca un gîndac surprins în plină lumină. Nu mai erai decît o insectă prizonieră a unui păianjen sătul, care te păstra ca rezervă pentru o îmbuibare viitoare. Te capturase pentru a te savura în liniște, cînd i-o veni poftа să-ți guste sîngele. Îți închipuiai labele lui păroase, ochii-holbați, necruțători, burta lui moale, îmbuibată de carne, tremurătoare, gelatinoasă și colții lui veninoși, gura neagră care avea să-ți sugă viața.

Dintr-odată, un proiector puternic te-a orbit. Te aflai acolo, singur, actor pe scena morții tale apropiate, gata să joci ultimul act. Deosebeai o siluetă așezată într-un fotoliu, la trei ori patru metri în fața ta. Dar întunericul din spatele fascicolului

venit de la proiector nu-ți îngăduia să discerni trăsăturile monstrului. Își încrucișase picioarele, își împreunase mîinile sub bărbie și te contempla, nemișcat.

Ai făcut un efort supraomenesc pentru a te ridica, în genunchi, făcînd gestul rugăciunii, ai cerut să bei. Cuvintele ți se loveau între ele în gură. Cu brațele întinse spre el, implorai.

Nu s-a mișcat. Ai bîiguit numele tău : Vincent Moreau, greșeală. Domnule, e o greșeală, eu sînt Vincent Moreau. Și ai leșinat.

Cînd ți-ai revenit, el dispăruse. Atunci ai înțeles ce este disperarea. Proiectorul era tot aprins. Ți-ai văzut trupul, bubele de pe piele, umflate de puroi, dîrele de murdărie, plăcile de rahat uscat lipite de coapsele tale, unghiile nemăsurat de lungi.

Lumina puternică și albă te făcea să plîngi. S-a mai scurs multă vreme înainte ca el să se întoarcă. Și iarăși s-a așezat în fotoliu, cu fața la tine. La picioare pusese un obiect pe care l-ai recunoscut numaidecît. Un urcior... De apă ? Erai în genunchi, în patru labe, cu capul în jos. El s-a apropiat. A vărsat apa din urcior pe capul tău, dintr-odată. Ai lipăit balta de pe jos. Ți-ai netezit părul cu mîinile tremurînde pentru a face să curgă apa pe care o lingeai din palme.

S-a dus după un alt urcior pe care l-ai băut dintr-o sorbitură, Atunci, în burtă și-a făcut drum o durere năpraznică, iar sub tine ai făcut o lungă țîșnitură de diaree lichidă. El te privea. Nu te-ai întors spre perete pentru a scăpa de privirea sa ! Ghemuit la picioarele lui, te-ai ușurat, fericit că ai băut. Nu mai erai nimic, doar un animal însetat, mort de foame și rănit. Un animal care se numea Vincent Moreau.

A rîs, cu acel rîs copilăresc pe care l-ai mai auzit în pădure

S-a mai întors de[illegible]. Îi se părea uriaș în întunericul din spatele proiectorului, iar umbra lui năvălea în încăpere, enormă și amenințătoare. Dar nu-ți mai era frică, de vreme ce-ți dădea să bei; era în asta, credeai tu, semnul că avea de gînd să te păstreze în viață.

Mai tîrziu, a adus o gamelă de tinichea, umplută cu o fiertură roșiatică, în care pluteau bucăți de carne. Și-a băgat mîna în gamelă, te-a prins de păr pentru a-ți da capul de spate. Ai mîncat din palma lui, i-ai supt degetele pline de sos. Era bun. Te-a lăsat să continui masa, pe burtă, cu fața pe jumătate scufundată în blind. N-ai lăsat nimic din fiertura groasă pe care ți-a dat-o stăpînul.

Zile și zile la rînd, fiertura era mereu aceeași. Venea în închisoarea ta, îți dădea blindul și urciorul, și te privea îndopîndu-te. Apoi pleca, rîzînd mereu.

Puterile îți reveneau încetul cu încetul Economiseai ceva apă pentru a te spăla și-ți făceai nevoile în același loc, în dreapta pînzei ceruite

Speranța ți-a revenit vicleană: stăpînul ținea la tine...

Alex trăsări ca ars. Un zgomot de motor — o mașină? — tulbură liniștea ce domnea peste gariga provensală. Se uită la ceas: ora șapte dimineața. Căscă cu gura cleioasă, cu limba îngreuiată de băutură — bere și apoi gin — cu care s-a adăpat toată noaptea pentru a-și afla somnul.

Luă binoclul și-l îndreptă spre șosea. Familia de turiști olandezi se înghesui toată într-un landrover, copiii purtînd lopățele și mici cancioeuri... O zi pe malul mării în perspectivă. Tînăra mamă

era în bikini iar sînii grei întindeau țesătura fină a costumului de baie. Alex suferea de o erecție matinală... De cînd n-a mai avut o femeie ? Cel puțin șase săptămîni. E mult de atunci.

O chema Annie, o prietenă din copilărie. O vedea mereu în curtea școlii, cu părul ei roșcat, cu cozi. Într-o altă viață, aproape uitată, cea a lui Alex nerodul, Alex bădăranul. Cu puțin înainte de a ataca banca, făcuse o vizită părinților lui, cei mereu murdari de balegă !

Intrase în curtea gospodăriei, într-o după amiază ploioasă cu mașina lui, un Ford cu motorul sforăitor. Tatăl său îl aștepta pe locul din fața casei. Alex era mîndru de hainele lui, de pantofi, de ținuta lui de om nou, scăpat de mirosul supărător al pămîntului.

Tată-su bodogănea un pic. Nu-i o meserie curată să faci pe ăl mai tare om din sat în cluburile de noapte. Dar pesemne că se cîștiga ca lumea : se vedea după cum arată băiatul ! Și mîinile cu unghiile făcute, asta l-a dat gata pe bătrîn. Slobozi un zîmbet binevoitor.

Se așezară amîndoi față-n față în camera mare. Era ora zece dimineața, tatăl scoase pîinea, cîrnatul, pateul și litrul de vin roșu, apoi începuse să mănînce. Alex se mulțumea să aprindă o țigară, neglijînd jumătatea lui servită într-un pahar de mușt ar. Mama îi privea, în picioare, tăcută. Mai erau de față Louis și René, argații de la fermă. Despre ce puteau să vorbească ? Despre cum era vremea, cum o să se schimbe ? Alex se ridică, îl bătu pe bătrîn pe umăr, cu căldură, înainte de a ieși în drumul mare. La ferestrele sătenilor, perdelele se mișcau pe furiș : cei din spatele lor pîndeau pe ascuns trecerea vagabondului, băiatul lui alde Barny...

Alex intră în cafeneaua Sporturilor și, pentru a-i da gata pe cei de față, le oferi la toți un rînd. Cîțiva bătrîni jucau cărți, lovind tare cu pumnul în masă pentru a da cărțile pe față, iar vreo doi-trei puști se schimonoseau la un flipper. Alex era mîndru de succesul lui. Le strînse mîinile și bău în sănătatea tuturor.

Pe stradă o întîlni pe Doamna Moreau, mama lui Vincent. Era o femeie frumoasă, înaltă, zveltă, elegantă, înainte de necazul cu fiul ei. Dar dispariția lui Vincent a doborît-o, s-a chircit, purta doar haine răpănoase. Cu spatele aplecat, cu mersul tîrșit, își făcea cumpărăturile la Familistère.

În fiecare săptămînă, nu lăsa să-i scape vizita rituală la jandarmeria din Meaux, pentru a întreba care este stadiul cercetărilor privitoare la fiul ei De patru ani, nu mai era nici o speranță. A trimis anunțuri, cu poza lui Vincent, la nenumărate ziare, fără nici o urmare. Jandarmii îi spuseseră : dispariții de-astea erau cu miile în Franța în fiecare an, iar de multe ori nu se mai descoperea nimic. Motocicleta lui Vincent era în garaj, jandarmii o dăduseră înapoi, după ce au cercetat-o atent. Amprentele erau cele ale lui Vincent. Fusese găsită zăcînd pe un dîmb, cu roata din față strîmbată, fără benzină... în pădure, nu fu găsit nici un indiciu...

Alex petrecuse noaptea în sat Seara era bal, fiind sîmbătă. Annie era și ea la bal, la fel de roșcată, însă cam plinuță : lucra la fabrica de conserve de fasole, în satul vecin... Alex dansase un slow cu ea înainte de a o duce în pădurea apropiată. Au făcut dragoste în mașina lui, lungiți incomod pe scaunele rabatabile.

A doua zi, Alex plecase, după ce i-a sărutat pe bătrîni. Opt zile mai tîrziu, atăca sucursala Creditului Agricol și omora pe polițai. În sat, toată lumea trebuie să fi păstrat pagina din ziar, cu poza lui Alex în prima pagină și cea a polițaiului cu familia lui.

Alex desfăcu pansamentul, cicatricea era caldă, marginile rănii de un roșu aprins. Presără pe coapsă pudra pe care i-o dăduse prietenul lui apoi refăcu pansamentul strîngînd bine compresa, după ce a schimbat-o.

Mădularul îi era mereu sculat, aproape dureros și el. Se masturbă cu turbare gîndindu-se la Annie. N-avusese niciodată multe fete. Trebuia să le plătească. Cînd Vincent era însă cu el, toate mergeau strună. Vincent dădea gata gagicele cu grămada. Mergeau descori la bal împreună. Vincent dansa, invita toate fetele din împrejurimi. Alex se instala la bar și bea la bere. Îl privea pe Vincent cum operează. Vincent zîmbea fetelor cu frumosul lui surîs de băiat cè părea că întruchipează nevinovăția. Mișca drăguț din cap, un fel de chemare, iar mîinile alergau pe spatele lor, de la șolduri la umeri, mîngîietoare. Le aducea la bar pentru a le prezenta lui Alex.

Cînd toate mergeau bine, Alex își rezolva problema după Vincent, dar chestia nu ținea întotdeauna. Unele nu se puteau abține să facă pe fandosițele. Astea nu-l doreau pe Alex, ciolănos, păros ca un urs, cu putere neatrăgătoare... Nu, ele îl preferau pe Vincent, slăbănog și spîn, fragil, Vincent și mutra aia lui frumoasă !

Alex se masturba, pierdut în amintiri. Memoria lui șovăitoare și cam chinuită, îi aducea în față, într-o defilare accelerată, toate fetele pe care ei le avuseseră de-a valma. Dar Vincent, se gîndea el

acum, dobitocul de Vincent m-a părăsit ; o fi prin America regulînd actriţe de cinema !

O poză de femeie goală — o ilustraţie de calendar — se afla pe zidul văruit, lîngă pat. Alex închise ochii şi sperma îi curse în palmă, caldă şi smîntînoasă Se şterse cu o compresă şi coborî în bucătărie să-şi facă o cafea ca lumea, tare. În timp ce apa fierbea, îşi puse capul sub robinetul de la chiuvetă, dînd la o parte grămada de farfurii murdare.

Bău pe îndelete ceaşca fumegîndă, mestecînd o rămăşiţă de sandviş. Afară căldura era înnăbuşitoare, soarele fiind sus pe cer. Alex deschise radioul, prinse postul R.T.L., pentru a asculta jocurile, „Valiza", cu vestitul prezentator Drucker. Îl durea în cot de Valiză, dar era amuzant să-i auzi pe fraierii ăştia care nu ştiau să răspundă la întrebare şi pierdeau astfel banii promişi şi atît de rîvniţi...

Îl durea în cot, pentru că el nu pierduse banii. În valiza lui — nu era o valiză, ci o sacoşă — se aflau cincizeci de milioane *). O avere. A numărat şi renumărat legăturile, bancnotele noi care scîrţîiau. Se uitase în dicţionar să vadă cine sînt tipii ăia desenaţi pe bancnote. Voltaire, Richelieu, Pasteur, Berlioz, ce chestie, să ai poza pe o bancnotă : să te faci cumva un petec de bani !

Se lungi pe canapea şi-şi reluă jocul, un puzzle de peste două mii de fragmente. Un castel din regiunea Touraine, Langeais. O să fie în curînd gata. În prima zi găsise în pod mai multe cutii de machete Heller. Cu lipici, vopsea, abţibilduri, fabricase machete de Stuka, Spitfire, precum şi o maşină :

*) Poate în franci vechi, ceea ce ar însemna 500.000 de franci noi (N.T.)

un Hispano Suiza, model 1935. Erau aranjate pe duşumea, instalate pe suportul lor de plastic, vopsite cu grijă. După-aia, nemaiavînd machete. Alex construise ferma părinţilor lui, cele două clădiri, dependinţele, gardul... Chibritele lipite unul de altul alcătuiau o replică stîngace, naivă şi simpatică. Nu mai lipsea decît tractorul : Alex îl decupă dintr-o cutie de carton. Apoi, scotocind mai mult prin pod, găsise jocul de puzzle.

Ferma unde se ascundea aparţinea unui prieten al lui întîlnit în localul de noapte, unde era angajat cu asigurarea ordinii. Puteai petrece la fermă mai multe săptămîni fără teama unei vizite nedorite a vreunui vecin curios. Prietenul îi făcuse rost şi de o legitimaţie, dar chipul lui Alex, devenit celebru era de bună seamă afişat în toate comisariatele din Franţa, cu o menţiune specială. Poliţaii nu puteau suferi să fie ucis unul de-al lor.

Piesele jocului refuzau cu încăpăţînare să se îmbuce unele în altele. Era vorba de o bucată de cer, foarte albastru, tare greu de reconstituit. Turnurile castelului, podul mobil, treacă-meargă, erau uşor de făcut, dar cerul ? Gol şi senin, înşelător... Alex se enervă, amestecînd stîngaci piesele, luînd de la capăt asamblarea înainte de a o distruge.

Pe podea, foarte aproape de scîndura de lemn pe care îşi instalase jocul, se plimba un păianjen vînjos şi respingător. Îşi alese un colţ de zid şi începu să-şi ţeasă pînza. Firul curgea regulat din pînteceele lui umfat. Se ducea încolo şi încoace, cu grijă şi şîrg. Alex arse cu un chibrit bucata de pînză pe care o alcătuise. Păianjenul intră în panică, uitîndu-se în jur, pîndind venirea unui eventual duşman, apoi, conceptul de chibrit nefiind înscris în genele lui, se puse iar pe treabă.

Țesea neobosit, înnodîndu-și firul, agățîndu-l de asperitățile zidului, folosind fiecare așchie de lemn. Alex luă un cadavru de țînțar de pe duşumea şi-l aruncă în pînza proaspăt făcută. Păianjenul se năpusti, se învîrti în jurul nepoftitului, dar îl dispreţui. Alex înțelese motivul acestei nepăsări: țînțarul era mort. Șchiopătînd, ieşi în fața casei și prinse delicat un fluture de noapte ascuns sub o țiglă. Îl aruncă în pînza de păianjen.

Împotmolit în fire, fluturele se zbătea. Păianjenul veni îndată şi cu labele lui groase îşi întoarse prada înainte de a țese o gogoașă, închizînd insecta pentru a o pune într-o scobitură a zidului, păstrînd-o pentru un viitor ospăț.

★

Eva stătea în fața toaletei și-și privea chipul în oglindă. O față copilărească, cu ochii mari și triști, migdalați. Își atinse ușor cu degetul pielea de pe falcă, simți tăria osului, vîrful bărbiei, conturul dinților dincolo de buze. Avea pometii proeminenți, nasul puțin în sus, cu o curbă perfectă, fin modelat.

Întoarse ușor capul, aplecă oglinda, se miră de această expresie ciudată pe care i-o trezea chipul ei. O desăvîrşire prea plină, o senzație de neliniște datorată unui farmec atît de izbitor. Nu văzuse nici un bărbat să reziste nurilor ei, nici unul care să rămînă indiferent privirii sale. Nu, nici un bărbat nu era în stare să-i pătrundă misterul: o aură nespusă care îi însoțea fiece gest, învăluindu-l cu un nor de vrajbă nelămurită. Îi atrăgea pe toți spre ea, subjugîndu-i, trezindu-le dorința, jucîndu-se cu tulburarea lor de îndată ce se aflau în preajma ei.

Seducerea asta vădită o umplea de o liniște ambivalentă: ar fi vrut să-i respingă, să-i facă să

fugă; să se desprindă de ea, să le trezească sila şi totuşi fascinaţia pe care o dezlănţuia fără să vrea era singura ei răzbunare, neînsemnată prin aceea că era fără greş.

Se machiă, apoi scoase şevaletul de pictură din cutia lui, desfăcu culorile, pensulele şi reluă lucrul la pînza începută. Era vorba de un portret al lui Richard, greoi şi grosolan. Îl înfăţişase aşezat pe un taburet de bar, cu coapsele desfăcute, travestit în femeie, cu un port-ţigaret în gură, îmbrăcat cu o rochie roz, cu picioarele împodobite cu jartele şi cu ciorapi negri; pantofii cu tocuri înalte îi strîngeau picioarele...

Zîmbea preafericit, cu o înfăţişare mai degrabă neroadă. Sînii, falşi şi ridicoli, umflaţi cu cîrpe, atîrnau jalnic pe burta lui fleoşcăită. Faţa, pictată cu o precizie de maniac, era plină de bubiţe... Văzînd tabloul, puteai să-ţi închipui vocea acestui personaj grotesc, jalnic, o voce răguşită, umbrită, de precupeaţă obosită.

*

Nu, stăpînul nu te omorîse, dar mai tîrziu ti-a părut rău că n-a făcut-o. Te trata mai bine acum. Venea să-ţi facă duş cu furtunul. Te stropea cu apă călduţă, binevoind chiar să-ţi dea o bucată de săpun

Proiectorul era mereu aprins. Schimbaseşi noaptea cu o zi orbitoare, o zi artificială, rece, nesfîrsită.

Ceasuri întregi, stăpînul venea să te vadă, se aşeza într-un fotoliu în faţa ta şi-ţi scruta cel mai mic gest.

La începutul acestor şedinţe de „observare", nu îndrăzneai să spui nimic, de frică să nu-i trezeşti mînia, de teamă ca noaptea, setea şi foamea să nu

vină iar să te pedepsească pentru acea greşeală de care nu ştiai nimic şi pe care trebuia, după cît se pare, s-o ispăşeşti. —

Apoi ţi-a mai venit curajul. Ai întrebat timid în ce dată ne aflăm, ca să ştii de cîtă vreme eşti închis aici. Ţi-a răspuns fără şovăială, zîmbind: 23 octombrie... Te ţinea deci închis de mai bine de două luni. Două luni aici, flămînd şi însetat şi cîtă vreme de cînd mănînci din palma lui, lipăind în gamelă, întins la picioarele lui şi spălat cu furtunul?

Ai plîns, l-ai întrebat de ce face toate astea. De data aceasta a rămas mut. Îi vedeai chipul de nepătruns, încoronat cu păr alb, o faţă pe care se putea citi o anumită noblete, un chip pe care, poate, l-ai mai văzut undeva.

Venea în închisoarea ta şi stătea aşezat, imposibil. Dispărea pentru a se întoarce mai tîrziu. Ai mai scăpat de coşmarurile de la începutul detenţiei. Poate că-ţi punea calmante în mîncare. Desigur, spaima nu trecuse, dar s-a deplasat: erai sigur că vei rămîne în viaţă, altfel, gîndeai tu, te-ar fi omorît deja... Scopul lui nu era să te facă să tragi să mori, să te stingi, să te usuci pînă la moarte. Era altul.

La cîtăva vreme după aceea, ritualul meselor tale s-a schimbat şi el. Stăpînul aranjă în faţa ta o masă pliantă şi un taburet. Îţi dădea o furculiţă şi un cuţit de plastic, ca cele din avioane. O farfurie a înlocuit blidul. N-au întîrziat adevărate mese: fructe, legume, brînzeturi. Simţeai o plăcere nemaipomenită să mănînci, răscolind aminitirile din primele zile.

Erai tot legat în lanţuri, dar stăpînul îţi îngrijea iritaţiile pielii pricinuite de frecarea metalului pe încheieturile mîinilor. Tu îţi ungeai rănile cu pomadă iar el îţi punea o bandă elastică pe piele, sub brăţara de fier.

Mergea totul mai bine, dar el nu spunea nimic. Tu îți povesteai viața. El asculta, interesat în cel mai înalt grad. Nu puteai să-i înduri tăcerea. Erai nevoit să vorbești, să repeți întîmplările, anecdotele din copilărie, să te îndobitocești cu cuvinte pentru a-ți dovedi, pentru a-i dovedi că nu ești un animal!

Iar mai tîrziu, regimul alimentar ți s-a îmbunătățit dintr-o dată. Aveai dreptul la vin, la feluri alese pe care trebuia să le comande la un magazin de mîncăruri gătite. Vesela era luxoasă. Legat cu lanțuri de zid, gol pe taburet, te îndopai cu caviar, cu somon, cu sucuri și cu prăjituri.

Se așeza alături de tine, servindu-ți mîncarea. Aducea un casetofon și ascultați muzică de Chopin, Liszt.

Și în privința capitolului umilitor al nevoilor tale, se arătase mai omenos. Un hîrdău se afla la dispoziția ta, la distanță potrivită.

În cele din urmă, într-o zi ți-a îngăduit să te desprinzi de zid, la anumite ore îți desfăcea lanțurile și te plimba prin pivniță, ținîndu-te în zgardă. Te învîrteai în cerc, cu mersul încet, în jurul proiectorului.

Ca vremea să treacă mai iute, stăpînul a adus și cărți Clasici: Balzac. Stendhal... Cît erai la liceu, nu puteai să-i suferi, dar aici, singur în acea vizuină, ai devorat cărțile, așezat cu picioarele încrucișate pe pînza ceruită sau cu cotul sprijinit de masa pliantă.

Încetul cu încetul, astfel de îndeletniciri plăcute se înmulțeau Stăpînul avea grijă să-ți diversifice plăcerile O combină muzicală Hi-Fi, discuri, chiar un șah electronic: timpul trecea repede. Regla proiectorul în așa fel ca lumina să nu te mai orbească. O bucată de pînză cernea prea puternicul fascicol de raze iar pivnița se umplea de umbre: umbra ta, multiplicată.

Cu toate aceste schimbări, stăpînul nemaifiind brutal, cu luxul ăsta care îți ușura încetul cu încetul singurătatea, uitaseși frica sau măcar ai pus un văl asupra ei. Goliciunea, lanțurile care te legau ți se păreau acum necuviincioase.

Iar plimbările în zgardă continuau. Erai un animal cult, inteligent. Aveai însă căderi ale memoriei, în anumite clipe simțeai cu ascuțime cît de ireală era situația, cît de absurdă. Da, ardeai de pofta de a pune întrebări stăpînului, dar el nu-ți dădea ghes, mărginindu-se la a-ți asigura confortul. Ce doreai să mănînci la cină, cutare disc îți plăcea...?

Unde era satul tău, mama? Te căutau poate. Chipurile prietenilor se făceau tot mai șterse în amintirile tale pentru a se topi într-o ceață deasă. Nu mai puteai să-ți amintești trăsăturile lui Alex, culoarea părului său... Vorbeai cu glas tare, singur, te surprindeai fredonînd melodii copilărești, trecutul tău îndepărtat se întorcea prin răbufniri violente și confuze; ți se iscau deodată imagini din copilărie de mult uitate, uimitor de clare pentru a se mistui la rîndul lor într-un fel de abureală. Timpul se dilata, se strîngea, nu-ți mai dădeai seama: un minut, două ceasuri, zece ani?

Stăpînul a simțit această descumpănire și pentru a o stăvili ți-a dat un ceas deșteptător. Ai numărat orele, uitîndu-te cu încîntare la acele ceasornicului. Timpul era o închipuire: era oare ora zece dimineața ori noaptea, marți ori duminică? N-avea nici o importanță; puteai din nou să-ți rînduiești viața, la prînz mi-e foame, la miezul nopții mă culc. Un ritm, ceva de care să te agăți.

Și-așa au trecut cîteva săptămîni. Printre darurile stăpînului ai găsit un bloc de hîrtie, creioane,

o gumă. Te-ai apucat de desenat, mai stîngaci la început, apoi vechea ta pricepere ți-a revenit. Schițai portrete fără față, guri, peisaje haotice, marea, imense falaze, mîini uriașe care iscau valuri. Lipeai desenele pe perete, ca să mai uiți cimentul gol.

În gînd, i-ai dat un nume stăpînului. Bineînțeles, nu îndrăzneai să-l folosești în prezența lui. Îl numeai „Mygal", în amintirea grozăviilor trecute. Mygal, un nume cu consonanță feminină, un nume de animal scîrbos, care nu se potrivea nici cu serul, nici cu suprarafinamentul pe care știa să-l dovedească în alegerea cadourilor ce ți le oferea...

Ci Mygal, care înseamnă păianjen veninos, așa cum era și el, încet și tainic, crud și sălbatic, lacom și de neprevăzut în planurile lui, ascuns undeva în locuința asta unde te ținea închis de luni de zile, un cort de lux, o capcană aurită în care el era temnicerul iar tu deținutul.

Renunțaseși să mai plîngi, să mai bocești. Material vorbind, noua ta viață nu mai avea nimic neplăcut. La acel răstimp al anului — februarie? martie? — trebuia să fii la liceu în ultimul an, iar tu te aflai aci, închis în acest cub de beton. Iar această goliciune devenise o obișnuință. Rușinea s-a șters. Nesuferite erau doar lanțurile.

Un eveniment ciudat s-a produs însă cam prin luna mai, după numărătoarea ta personală, ori poate mai devreme.

La ceasul tău era ora două și jumătate. Mygal a coborît să te vadă. S-a așezat pe fotoliu, ca de obicei, să te privească. Tu desenai. S-a ridicat, a venit spre tine. Tu te-ai sculat să-i ții piept, în picioare.

Fețele vi se atingeau aproape. Îi vedeai ochii albaștri, singurele părți mișcătoare într-un chip de

nepătruns, împietrit. Mygal a ridicat mîna și ți-a pus-o pe umeri. Cu degetele tremurînde, a urcat pe gît, ți-a pipăit obrazul, nasul, pișcîndu-ți ușor pielea

Inima-ți bătea nebunește. Mîna, caldă, a coborît pe piept s-a făcut blîndă și sprintenă alergînd pe coaste, pe pîntecele tău. Îți pipăia mușchii, pielea netedă și spînă. Te-ai înșelat cu privire la gesturile lui. Ai schițat și tu cu stîngăcie o mîngîiere pe fața lui. Mygal te-a plesnit cu putere, strîngînd din dinți. Ți-a poruncit să te întorci, iar examinarea a continuat metodic timp de cîteva minute.

După ce a terminat, te-ai așezat, masîndu-ți obrazul care ardea încă de palma dată. El a dat din cap rîzînd și și-a strecurat degetele prin părul tău. Ai zîmbit.

Mygal a ieșit. Nu știai ce să crezi despre acest contact nou, o adevărată revoluție în raporturile voastre. Dar acest efort de gîndire era chinuitor și ar fi cerut o cheltuială de energie mintală, pe care n-o mai aveai de multă vreme.

Te-ai apucat iar să desenezi, ne mai gîndindu-te la nimic.

II

Alex lăsă la o parte jocul de puzzle. Ieșise în grădină și sculpta o bucată de lemn, o rădăcină de măslin. Cuțitul cioplea masa uscată, dezvelind încetul cu încetul, așchie după așchie, o formă stîngace, dar din ce în ce mai precisă, aceea a „unui trup de femeie". Avea pe cap o mare pălărie de paie pentru a se apăra de soare. Cu o bere la îndemînă, mai uita de rană, absorbit de acea treabă migăloasă. După atîta vreme, Alex se simțea pentru prima dată relaxat.

Vioaie, soneria telefonului îl făcu să tresară cu putere. Era cît pe ce să se răncască cu briceagul Opinel, aruncă rădăcina de măslin și ascultă, ca trăznit. Soneria continua. Neîncrezător, Alex alergă spre casă și rămase nemișcat în fața aparatului, cu brațele atîrnînde : cine putea ști că se află acolo ?

Luă revolverul, un colt recuperat de pe cadavrul polițaiului după ce l-a doborît. Arma era mai sofisticată decît cea pe care o avea... Ridică receptorul tremurînd. Era poate un negustor din sat, cineva de la poștă, ceva neînsemnat ori poate în cel mai fericit caz : cineva care a greșit numărul ! Cunoștea însă vocea. Era glasul fostului militar din Legiunea străină, la care se refugiase după atacul

nenorocit al sucursalei Creditului Agricol. În schimbul unei sume cam rotunjoare, tipul se descurcase să-l îngrijească pe Alex. Nu fusese nevoie să extragă glonțul care ieșise în spatele coapsei după ce a trecut prin cvadriceps. Făcuse rost de antibiotice și de pansamente. O sutură a rănii făcută la înghesuială: Alex suferise, dar amicul jurase că experiența lui de militar îi permitea să fie scutit de serviciile unui medic! Pe lîngă asta, Alex, fiind înregistrat în fișele poliției, era nevoit să accepte situația ca s-o scoată la capăt: nu putea fi vorba de o consultare după tipic într-un serviciu spitalicesc...

Convorbirea fu scurtă, din bucăți: proprietarul fermei căzuse de curînd într-o poveste sumbră de prostituție, iar o percheziție în toată regula putea să pice în orele următoare. Alex trebuia s-o șteargă cît mai repede...

El încuviință, mormăind noi mulțumiri. Cel de la capătul firului închise telefonul fără a o mai lungi cu politeturi de prisos. Alex se învîrti în cerc, cu revolverul în mînă. Sughița de turbare. Trebuia s-o ia de la început... fuga, hăituiala, groaza că o să fie prins, simțind cum i se ridică părul-n cap la vederea celui mai banal chipiu.

Își rîndui lucrurile în grabă, mutînd banii într-o valiză. Se îmbrăcă cu un costum de pînză găsit într-un dulap. Talia era cam largă, dar ce importanță avea? Pansamentul forma pe coapsă o cocoașă sub țesătură. Proaspăt ras, aruncă o sacoșă în portbagajul mașinii. Câteva haine de schimb, lucruri de toaletă. În mod normal, semnalmentele mașinii nu trebuiau să figureze în fișele poliției. Era vorba de un Citroen CX închiriat, rezervat pentru o lună de către fostul militar care afirmase că totul este în ordine, în privința asta.

După ce puse revolverul în cutia de la bord, Alex demară, lăsînd larg deschisă poarta de la gardul care înconjura ferma. Pe drum, se întîlni cu familia olandeză care se întorcea de la plajă.

Marile axe rutiere mișunau de mașini de turiști și de jandarmi ascunși în cel mai mic tufiș, pîndind pe eventualii contravenienți.

Alex era lac de sudoare. Actele false n-o să reziste la o examinare ceva mai serioasă, căci poza lui era pusă la locul ei în fișierele de cercetări.

Fără nici o întîrziere, trebuia să ajungă la Paris. Acolo o să-i fie mai ușor să găsească o altă ascunzătoare, așteptînd ca arțagul poliției să se potolească și ca rana să i se cicatrizeze de tot. Dup-aia va trebui să se gîndească la mijlocul în care va părăsi teritoriul fără să fie înhățat la frontieră Să meargă unde ? Alex habar n-avea... Își amintea discuțiile pe furiș, auzite cînd se întîlnea cu „prietenii" lui. Se pare că America Latină este un loc sigur. Dar nu putea să aibă încredere în nimeni. Averea lui, înghesuită în valiză, putea să ispitească pe mulți : slăbit, rănit, hăituit, atras într-o aventură ce depășea posibilitățile lui, presimțea nelămurit că viitorul putea să nu fie roz !

Era îngrozit doar gîndindu-se la închisoare și chiar la un proces. Ziua aia cînd Vincent îl tîrîse la Palatul de Justiție din Paris pentru a asista la un proces la Curtea cu Juri îi lăsa una din amintirile care îl îngrozea cel mai tare și care îl urmărea necruțător : acuzatul se ridicase în boxă la anunțarea sentinței și scoase un urlet lung și jalnic la auzirea pedepsei. Alex mai vedea încă acel chip în coșmarurile lui, o față strîmbată de durere, parcă nu-i venea să creadă. Se jură să păstreze un glonț pentru el însuși, în cazul cînd s-ar fi întîmplat să fie prins.

Ajunse la Paris, pe șoseie departamentale lăturalnice, evitînd autostrăzile care cu siguranță erau înțesate de Companiile Republicane de Securitate în această perioadă de vacanță.

N-avea decît un singur loc unde putea să tragă : fostul militar — ajuns slujbaș într-o societate de supraveghere privată — care îl îngrijise după fuga disperată în urma dezastrului de la bancă. Alex nu-și făcea nici o iluzie în ce privește dezinteresarea salvatorului său : acesta trăgea cu coada ochiului la banii lui, dar nu era prea grăbit să-și ia partea. Dacă afacerile lui Alex se vor aranja, dacă banii se vor dovedi negociabili, totul era posibil...

El știa sigur că Alex este la cheremul lui atît în ce privește urmările rănii, cît și plecarea în străinătate. Descumpănit în noua sa viață, Alex n-o să treacă frontiera pentru a se arunca orbește în labele Interpolului, despre care știa de bună seamă că există...

Nu era în contact cu nici o filieră internațională care să-i ofere garanțiile de securitate necesare. Vedea venind clipa cînd povățuitorul lui o să-i anunțe suma pentru o dispariție fără probleme un pașaport credibil și o destinație liniștită și discretă ; un procentaj ridicat din prada smulsă de la bancă !

Alex nutrea o ură neîmpăcată față de toți ăștia care se simțeau bine în hainele lor croite ca lumea, eleganți, știind să vorbească femeilor : el rămăsese un bădăran, un nerod ce putea fi manipulat.

Nimeri într-o căsuță din Livry-Gargan, una din zonele rezidențiale din departamentul Seine-Saint-Denis din nord-estul Parisului. După ce l-a instalat, fostul militar îi porunci să nu se miște de

aci, iar Alex, ca şi cu prilejul sosirii lui la fermă, găsi un congelator umplut peste măsură, un pat, un televizor.

El se instală cît putut mai bine, nefolosind decît o încăpere Vilele vecine erau în parte neocupate — în aşteptarea chiriaşilor — sau locuite de funcţionari de bancă cu viaţa ordonată, sculîndu-se dis de dimineaţă şi întorcîndu-se pe înserate. În afară de asta, perioada de vară golise zona respectivă, încă de la începutul lui august. Alex era destul de degajat, încurajat de lipsa locatarilor din jur. Fostul militar insistă să rămînă retras. El însuşi pleca pentru cîteva săptămîni în străinătate. N-o să-şi vadă protejatul decît la întoarcere. Alex să stea deci liniştit, aşteptînd luna septembrie. Televizor, pregătirea mîncărurilor congelate, sieste şi pasienţe, astea erau singurele lui preocupări...

III

Richard Lafargue primea pe reprezentantul unei firme farmaceutice japoneze care a pus la punct un nou tip de silicon, folosit curent în chirurgia plastică în cazul recurgerii la proteze de sîni îl asculta cu atenție pe scundul birocrat lăudîndu-și produsul, după el mai ușor de injectat, de mînuit... Biroul lui Lafrague era încărcat de dosare de intervenții chirurgicale, zidurile erau „împodobite" cu fotografii de plastii izbutite... Japonezul se agita vorbind. El adusese un aparat de diapozitive, un ecran impunător și-și presăra expunerea cu exemple fotografice.

Richard fu chemat la telefon. Chipul i se umbri, glasul i se înnăbuși și tremura. Mulțumi celui care l-a chemat la telefon, apoi se scuză față de reprezentantul japonez pentru că era silit să încheie discuția. Fixară o nouă întîlnire pentru a doua zi.

Lafrague aruncă halatul și alergă pînă la mașină. Roger îl aștepta, dar îl trimise acasă, preferînd să conducă el însuși.

În mare viteză se îndreptă spre autostrada care înconjura Parisul și ajunse la tronsonul de autostradă ducînd în Normandia. El mîna foarte tare, claxonînd ca turbat cînd vreo mașină nu se dădea

destul de repede la o parte, pe banda din dreapta, atunci cînd voia să depășească. A făcut mai puțin de trei ore pentru a ajunge la instituția psihiatrică unde trăia Viviane. Ajuns la castel, țîșni din Mercedes, urcă în fugă treptele care duceau la recepție. Matroana cu tichie albă îl primi fără să șovăiască și se duse după psihiatrul care răspundea de tratamentul Vivianei. În tovărășia lui, Richard urcă cu ascensorul, ajungînd repede în fața ușii de la camera cu pricina. Psihiatrul făcu un gest pentru a-i arăta ferestruica de plexiglas.

Viviane era în criză. Își rupsese halatul și dădea din picioare urlînd, zgîriindu-și corpul, deja însemat cu dungi sîngerînde.

— De cînd ? șopti Richard.

— Azi dimineață... I-au făcut o injecție cu calmante care ar trebui să aibă efect în curînd.

— Nu... nu trebuie lăsată așa. Dublați doza, sărmana copilă...

Mîinile îi tremurau în convulsii. Se sprijini de ușa camerei, își lipi fruntea de ea, mușcîndu-și buza de sus.

— Viviane, micuța mea... Viviane... Deschideți, vreau să intru.

— Nu se recomandă : vederea altei persoane o tulbură și mai tare.

Sleită, chinuidu-se, Viviane își brăzda fața cu unghiile totuși scurte, făcînd să iasă broboane de sînge. Richard intră, se așeză pe pat și, aproape șoptind, o chemă pe Viviane. Ea începu din nou să urle, dar nu se mai mișcă. Cu răsuflarea tăiată, ochii i se învîrteau nebunește în toate sensurile, își revărsa buzele, fluierînd printre dinți. Încetul cu încetul se mai liniști, răminînd conștientă. Respirația i se făcu mai regulată, mai puțin abrupfă. Lafargue putu să o ia în brațe și s-o culce. Așezat

lîngă ea, o ținea de mînă, îi mîngîia fruntea, o săruta pe obraz. Psihiatrul stătea la intrarea camerei, cu mîinile în buzunarele halatului. Se apropie de Richard, îl luă de braț.

— Haideți... spuse el, trebuie s-o lăsăm singură.

Coborîră la parter și făcură cîțiva pași alături prin parc.

— E groaznic... bîiguia Lafargue.

— Da... N-ar trebui să mai veniți așa de des; nu ajută la nimic și vă face să suferiți.

— Nu ! Trebuie... am să mai vin !

Psihiatrul dădu din cap, neînțelegînd împotrivirea lui Richard de a asista la acest jalnic spectacol.

— Da... se încăpățîna Lafargue, am să vin ! De fiecare dată ! Să-mi dați de știre, nu-i așa ?

Glasul îi era sfărîmat, plîngea. Strînse mîna doctorului și se îndreptă spre mașină. Pe cînd părăsea castelul, psihiatrul îi urmărea plecarea, neîncrezător față de o încăpățînare atît de nebunească.

★

Richard mînă și mai tare pentru a ajunge la vila din Vésinet. Chipul Vivianei îl urmărea. O imagine a unui trup rănit și pîngărit : un coșmar real care îi chinuia memoria... Viviane ! Totul începuse printr-un urlet prelung, care acoperea muzica orchestrei, iar Viviane apăruse cu veșmintele sfîșiate, cu coapsele șiroind de sînge, cu ochii rătăciți...

Lina era în concediu. Sus, la primul etaj, auzi pianul. Izbucni în rîs, se apropie de interfon lipindu-se de el și, din tot pieptul, urlă :

— Bună seara, împuțito ! Pregătește-te, ai să mă distrezi !

Difuzoarele încastrate în pereții budoarului vibrau puternic. El fixase sunetul la maximum. Vacarmul era de nesuportat. Eva sughiță de surprindere. Această sonorizare blestemată rămînea singura perversiune a lui Lafargue cu care nu izbutise să se obișnuiască.

O găsi prăbușită pe pian, cu mîinile strînse la urechile care o mai dureau încă. El stătea în pervazul ușii, cu un zîmbet izbitor pe buze, avînd în mînă un pahar plin cu whisky.

Ea se întoarse spre el, îngrozită. Cunoștea înțelesul acestor crize care-l făceau să apară brusc în felul ăsta : de un an, Viviane avusese trei accese de agitație și de automutilare. Richard, rănit ca-n carne vie, nu putea să mai îndure. Avea nevoie de ușurarea suferinței. Eva nu exista decît pentru a îndeplini această misiune, pradă suferinței lui mereu născocitoare.

— Hai, vino, împuțiciune !

Îi întinse paharul de scotch, apoi, în fața reținerii ei să-l ia, o prinse de păr pentru a-i sui capul pe spate. Ea trebui să înghită paharul dintr-odată. O luă de încheietura mîinii, o tîrî pînă la parter, o aruncă în mașină.

Era opt seara cînd intrară în garsoniera de pe strada Godot de Mauroy. O zvîrli pe pat dîndu-i un picior în spate.

— Dezbracă-te, repede !

Eva rămase goală. El deschise dulapul și înșira la haine, aruncîndu-le claie peste grămadă pe mochetă. În picioare în fața lui, ea plîngea mocnit. Îi întinse fusta de piele, bluza, cizmele. Ea se îmbracă. El îi arătă telefonul.

— Cheamă-l pe Varneroy !

Eva făcu o mișcare înapoi, un sughiț de dezgust, dar privirea lui Richard era înfricoșătoare,

demonică ; trebui să ridice telefonul și să facă numărul.

După o clipă de așteptare, Varneroy răspunse. Recunoscu vocea Evei. Richard stătea în spatele ei, gata să lovească.

— Scumpă Eva, gînguri el pe nas, ți-ai revenit după ultima noastră întîlnire ? Și ai nevoie de bani ? E drăguț că apelezi la bătrînul Varneroy...

Eva îi dădu întîlnire. Vesel, el își anunță sosirea în mai puțin de o jumătate de ceas. Varneroy era un nebun pe care Eva îl „agățase" într-o noapte pe elegantul bulevard Capucines din Paris, pe vremea cînd Richard o mai silea să-și recruteze clienții pe trotuar. De atunci, ei erau destul de numeroși pentru a asigura o ședință bilunară, pe care o cerea Lafargue, iar printre cei care telefonau la garsonieră, Richard avea destui care să-i satisfacă nevoia de a o înjosi pe tînăra femeie.

— Ai grijă să fii la înălțime... rînji el.

Dispăru, trîntind ușa. Ea știa că el o pîndește, de cealaltă parte a oglinzii fără cositor.

Tratamentul pe care i-l aplica Varneroy nu îngăduia ca vizitele să se succeadă la intervale prea apropiate. Eva nu-l chema decît în urma crizelor Vivianei. Varneroy înțelegea perfect reticențele tinerei fete și, de mai multe ori respins în urma apelurilor insistente, el se resemnase să lase un număr la care Eva putea să-l caute cînd ea era gata, credea el, să se lase-n voia capriciilor lui.

Varneroy sosi bine dispus. Era un omuleț cu tenul roz, cu burticică și îngrijit, afabil. Își scoase pălăria, își aranjă cu grijă vesta și o sărută pe Eva pe obraji înainte de a deschide sacoșa unde se găsea biciul.

Richard asistă la această punere în scenă, mulțumit, cu mîinile crispate pe balansoar, cu fața scuturată de ticuri nervoase.

Sub conducerea lui Varneroy, Eva executa un dans grotesc. Richard bătea din palme. Rîdea cu hohote, dar deodată, cuprins de greață, nu mai putu îndura acest spectacol. Suferința Evei, care îi aparținea, căreia îi modelase destinul și viața, îl umplu de dezgust și de milă. Rînjetul lui Varneroy îl traumatiză atît de puternic încît sări ca ars și năvăli în încăperea unde se aflau cei doi.

Uluit de această apariție, Varneroy rămase cu gura căscată, cu mîinile în aer. Lafargue îi smulse biciul, îl apucă de guler și-l zvîrli în coridor. Nebunul holba ochii, nemaiînțelegînd nimic și, mut de surpriză, o șterse tiptil și coborî repede scările.

Richard și Eva rămaseră singuri. Ea căzuse în genunchi. Richard o ajută să se ridice și să se spele la chiuvetă. Ea se îmbrăcă cu tricoul și blugii pe care îi avea cînd el o suprinse urlînd în interfon.

Fără nici o vorbă, o duse înapoi la vilă, o dezbrăcă, apoi o întinse pe pat. Cu gesturi foarte blînde, grijulii, îi unse rănile cu pomadă și îi făcu un ceai fierbinte.

O ținea în sus, ducîndu-i la buze ceașca pe care ea o bea cu mici înghițituri. Apoi îi întinse cearșaful pe piept, îi mîngîie părul. În ceai era dizolvat un somnifer: ea adormi îndată.

Ieși din cameră, se duse în parc și se îndreptă spre întinderea de apă. Lebedele dormeau alături cu gîtul aplecat sub aripă, lebăda plăpîndă ghemuită gingaș la trupul mai impunător al bărbatului ei.

Le admiră pacea în care se adînceau, invidiind seninătatea asta potolită, pe care o interzise spiritului său bolnav. Plînse cu lacrimi calde, înnebunit

de gestul lui de adineauri. O scosese pe Eva din mîinile lui Varneroy și înțelegea acum că această milă — el numea asta milă — îi zdrobise ura, o ură fără margini, fără zăgaz. Iar ura era singura lui rațiune de a trăi.

★

Mygal juca deseori șah cu tine. Se gîndea mult înainte de a face o mișcare la care nu te așteptai niciodată. Uneori improviza cîte un atac fără grija de apărare a jocului, impulsiv, dar fără greș.

Într-o zi, desființă lanțurile pentru a instala o canapea în locul mizerabilului tău culcuș. Dormeai pe ea, te întindeai toată ziua printre pernele mătăsoase. Ușa grea de la pivniță rămînea solid zăvorîtă...

Mygal îți oferea dulciuri, țigări cu tutun blond, se informa asupra gusturilor tale muzicale. Discuțiile voastre aveau un ton glumeț. O învăluire mondenă. Îți oferise un magnetoscop și aducea filme pe care le priveați împreună. Făcea ceaiul pe care ți-l servea ori, cînd credea că nu te simți bine, desfăcea o sticlă de șampanie. Abia de se goleau cupele și el le umplea la loc.

Nu mai stăteai gol: Mygal îți oferise un șal brodat, minunat, învelit într-un pachet somptuos. Cu degetele tale fine, desfăcuseși hîrtia pentru a descoperi eșarfa, iar acest dar ți-a făcut o nespusă plăcere.

Înfofolit în șal, te ghemuiai printre perne, fumînd țigări americane ori sugînd la bomboane cu miere, așteptînd vizita zilnică a lui Mygal care nu venea niciodată cu mîinile goale.

Generozitatea lui față de tine nu mai părea să aibă margini. Într-o zi, ușa pivniței s-a deschis. A în-

pins un pachet enorm, montat pe rotițe, necăjindu-se. Rîdea privind hîrtia de mătase, panglica roz, buchetul de flori

Față de mirarea ta, ți-a amintit data: 22 iulie. Da, s-au făcut zece luni de cînd ești prizonier. Aveai douăzeci și unu de ani. Impresionat, te învîrteai în jurul acelui pachet voluminos, aplaudai rîzînd. Mygal te-a ajutat să desfaci panglica. Ai recunoscut numaidecît forma unui pian: un Steinway!

Așezat pe taburet ai început să cînți, după ce ți-ai dezmorțit degetele șovăitoare. Nu era grozav, dar plîngeai de bucurie.

Iar tu, Vincent Moreau, animalul care îi ținea tovărășie acestui monstru, tu cîinele lui Mygal, maimuța ori păianjenul lui, tu, cel pe care te-a zdrobit, da, tu i-ai sărutat mîna, rîzînd în hohote.

Pentru a doua oară, el te-a pălmuit.

★

Alex se plictisea de moarte în asunzătoarea lui. Doldora de somn, cu ochii umflați, își petrecea zilele în fața televizorului. Prefera să nu se mai gîndească la viitor și-și umplea timpul cum putea. Invers de cum procedase la fermă, făcea curățenie, spăla vesela, cu o grijă maniacă. Totul strălucea de curățenie. Ore întregi lustruia parchetul, curăța cratițele..

Aproape că nu-l mai stînjenea coapsa. Avea uneori mîncărimi la cicatrice, dar rana nu mai durea. O simplă compresă înlocuise pansamentul.

Trecuseră vreo zece zile de la instalarea lui Alex, cînd într-o seară avu o idee genială sau cel puțin așa credea el. Privea un meci de fotbal la televizor. Sportul nu l-a prea interesat vreodată, cu excepția karateului. Singurele ziare pe care le

citea de obicei erau revistele specializate în artele marțiale. Urmărea totuși mișcările balonului rotund dus de colo-colo cu conștiinciozitate de către jucători... Moțăind în fața acestui spectacol, sorbea un rest de vin. Nu se ridică pentru a stinge aparatul la capătul meciului. Urma o „medicală" asupra chirurgiei plastice.

Prezentatorul comenta un reportaj asupra chirurgiei faciale. Urma un interviu al șefului unui serviciu specializat din Paris : profesorul Lafargue. Alex asculta nevenindu-i să-și creadă urechilor.

— Faza a doua, explica Lafargue recurgînd la o schiță, constă în ceea ce noi numim „răzuirea" periostului. Este vorba de o etapă importantă. Scopul ei este, cum vedeți aici, să lăsăm periostul să adere la fața adîncă a pielii pentru a o matlasa...

Pe ecran defilau poze cu fețe transformate, remodelate, sculptate, înfrumusețate. Pacienții erau de nerecunoscut. Alex urmări cu atenție explicațiile, enervîndu-se că nu înțelege anumiți termeni... Cînd se dădu genericul, Alex notă numele doctorului — Lafargue — și cel al serviciului unde lucra.

Poza pe legitimație, ospitalitatea interesată a prietenului militar, banii lui ascunși în podul casei, încet dar sigur, totul se lega !

Tipul de la televiziune susținuse că o refacere a nasului este o operație ușoară, ca și resorbtia țesuturilor grăsoase în anumite părți ale fetei... Un rid ? Scalpelul poate să-l șteargă ca o gumă !

Alex alergă pînă la baie, se privi în oglindă. Își pipăia fața, acea cocoașă de pe nas, obrajii prea plini, bărbia dublă...

Totul era simplu ! Doctorul spuse două săptămîni — în două săptămîni se poate reface o față ! — se șterge și se reia de la capăt. Nu, nimic nu-i simplu : chirurgul trebuia convins să-l opereze pe

el, Alex, răufăcătorul căutat de poliție... Trebuie găsit un mijloc de presiune destul de puternic pentru a-l convinge să tacă, să ducă la capăt operația și să-l lase să plece fără să anunțe poliția. Un mijloc de presiune... Poate că Lafargue avea copii, o nevastă ?

Alex citea și recitea bucata de hîrtie pe care era scris numele lui Richard, adresa serviciului spitalicesc... Cu cît se gîndea mai bine, cu atît ideea i se părea mai grozavă : dependența de fostul militar o să fie considerabil redusă dacă fața i se va schimba. Poliția o să caute o fantomă, un Alex Barny inexistent ; ieșirea din țară o să fie mai ușor de negociat !

În acea noapte, Alex nu mai dormi. A doua zi, se sculă în zori, își făcu o toaletă rapidă, își tăie părul, își călcă cu grijă costumul și cămașa pe care le adusese de la fermă. Mașina CX era în garaj..

★

Mygal era adorabil. Vizitele lui erau tot mai lungi. Îți aducea ziare, deseori lua masa cu tine. Era o căldură înnăbușitoare în pivniță — era în august — iar el a instalat un frigider pe care îl umplea cu de toate, cu sucuri proaspete. Pe lîngă șal, în garderoba ta a apărut și un halat ușor și papuci.

În toamnă, Mygal a început injecțiile. A coborît la tine, cu siringa în mînă. Conform poruncii lui, te-ai lungit pe canapea, dezvelindu-ți fesele. Acul s-a înfundat cu o lovitură seacă în partea groasă a șoldurilor. Ai și văzut acel lichid translucid, cam roz, în rezervorul siringii, iar acum el era în corpul tău.

Mygal era foarte delicat și era atent să nu-ți facă răni, dar lichidul îți dădea dureri, după injecții. Apoi ți se dilua în carne iar durerea dispărea.

Nu i-ai pus întrebări lui Mygal cu privire la acest tratament. Erai mereu ocupat cu desenatul, cu pianul, iar această intensă activitate artistică te copleșea. Puțin mai contau injecțiile, Mygal era atît de cumsecade.

Făceai progrese rapide la muzică. Mygal, prevenitor, scotocea ore întregi magazinele specializate în căutarea partiturilor. În pivniță se îngrămădeau manualele și cărțile de artă care îți slujeau drept model.

Într-o zi, i-ai mărturisit această poreclă îngrijorătoare, căci Mygal înseamnă, cum s-a mai spus, „păianjen veninos". Era la sfîrșitul unei mese luate în tovărășia lui. Cu obrajii roșii de stînjeneală, bîlbîindu-te, ți-ai mărturisit greșeala — ai spus „greșeala mea" — iar el a zîmbit cu indulgență.

Injecțiile urmau una după alta, cu regularitate. Dar asta nu era decît o mică neplăcere în viața ta trîndavă.

Cu prilejul aniversării tale de douăzeci și doi de ani, a instalat mobile în pivniță; proiectorul a dispărut, înlocuit fiind cu abajururi ce răspîndeau o lumină blîndă. Pe lîngă divan au apărut fotolii, o masă joasă, perne. Pe jos se întindea o mochetă groasă.

De multă vreme Mygal montase un duș pliant într-un colț al pivniței. Un lavabou de camping a completat instalația, precum și un scaun igienic echipat cu un aparat care nimicea mizeria. Mygal s-a gîndit și la o perdea, respectîndu-ți pudoarea. Ai încercat halatul și ai făcut mofturi cu privire la culoarea prosoapelor. Mygal le-a schimbat.

Mărginit la spațiul închis al pivniței, visai la tărgămînt, la legănarea vîntului. Ai pictat fereastre care îți dădeau iluzia deschiderii zidului. La dreapta se înfățișa un peisaj muntos, doldora de soare și de albul sclipitor al zăpezilor veșnice. Un spot alogen îndreptat spre acele culmi arunca o lumină orbitoare asupra acestei deschideri păcălitoare spre lumea dinafară. La stînga, ai dat cu tencuială albastră pe beton, imitînd astfel valurile înspumate. Tocmai în fund se aprindea roșul portocaliu al unui amurg ce te umplea de mîndrie.

Pe lîngă injecții, Mygal îți dădea să înghiți tot felul de medicamente, capsule multicolore, pastile fără gust, fiole care se înghițeau ușor. Fuseseră scoase etichetele de pe cutiile de ambalaj... Mygal te-a întrebat : erai îngrijorat ? ai dat din umeri și ai răspuns că ai încredere. Mygal te-a mîngîiat pe obraz. I-ai luat atunci mîna pentru a o săruta în palmă. El s-a încordat, o clipă ai crezut că o să te lovească iar, dar trăsăturile lui s-au îmblînzit, și și-a lăsat mîna în voia ta. Te-ai întors într-o parte să nu-ți vadă lacrimile de bucurie care ți se adunau în colțul pleoapelor ..

Trăind mereu fără lumină, aveai chipul palid. Atunci Mygal a instalat o bancă deasupra căreia se afla o rampă luminoasă și astfel ai luat băi de soare. Erai fericit să-ți vezi corpul care dobîndea o așa de plăcută culoare arămie, un bronz integral, tu îți arătai aceste modificări spectaculoase de ten prietenului tău, fiind fericit cînd și el lăsa să i se ghicească mulțumirea.

Zilele, săptămînile, lunile curgeau aparent monotone, dar de fapt bogate în multe și intense plă-

ceri: mulțumirea estetică pe care o simțeai la pian ori desenînd te umplea de bucurie.

Orice dorință sexuală se stinsese în tine. Foarte jenat i-ai pus întrebări lui Mygal cu privire la asta. Ți-a mărturisit că hrana ta conținea substanțe care aveau acest efect. Mygal spunea că o face pentru a nu te chinui, de vreme ce nu vedeai pe nimeni în afară de el. Da... înțelegeai prea bine. Ți-a promis că în curînd, cu prilejul apropiatei tale ieșiri, cu o hrană nemaiconținînd aceste produse, vei simți din nou dorința.

Noaptea, singur în pivniță, îți frecai uneori sexul fleșcăit, dar ciuda pe care o resimțeai se ducea cu gîndul la apropiata ta „ieșire" Mygal o promisese, prin urmare n-aveai de ce să fi îngrijorat ..

IV

Alex conduse prudent pînă la Paris ; avea grijă să nu comită nici cea mai mică infracțiune. Se gîndise să se deplaseze cu autobuzul ori cu metroul, dar ideea nu era bună : cu siguranță Lafargue se deplasa cu mașina și nu putea să-l urmărască.

Alex se instală în fața intrării spitalului. Era foarte devreme. Firește, Alex își închipuia că doctorul nu vine să-și preia serviciul în zori, dar el trebuia să repereze locurile dinainte, să simtă terenul... Pe un zid, foarte aproape de grilajul de la intrare, pe un panou se aflau serviciile asigurate de spital, cu numele medicilor. Lafargue figura clar pe listă.

Alex se plimbă pe stradă, strîngînd în buzunarul hainei patul revolverului luat de la polițai. Se așeză apoi la terasa unei cafenele, de unde era ușor să pîndești intrarea personalului de la spital.

Spre ora zece, în sfîrșit o mașină se opri la stop, la cîțiva metri de terasa unde aștepta Alex : un Mercedes condus de un șofer. Alex îl recunoscu imediat pe Lafargue, așezat în spate, citind un ziar.

Mercedesul așteptă la stop, apoi se angajă pe aleea ce ducea la parcarea spitalului. Alex îl văzu pe Lafargue coborînd. Șoferul rămase puțin în mașină, apoi, cum era foarte cald, veni și el să se instaleze la terasa cafenelei.

Roger comandă un pahar de bere. Astăzi, patronul lui avea o intervenție importantă și va părăsi serviciul imediat după aceea, pentru a ajunge la clinica lui de la Boulogne unde avea loc o întrunire.

Mașina lui Lafargue era înmatriculată cu cifra 78 care marchează departamentul Yvelines, la vest de Paris. Alex cunoștea pe dinafară toate numerele departamentelor ; de altfel, pe vremea izolării la fermă, el se distra astfel să rețină aceste numere, începînd cu 01, înșirîndu-le în ordine, jucîndu-se prin a-și pune întrebări încuietoare ; în ziar se spunea că un bătrîn de optzeci de ani s-a însurat din nou : 80 ? 80 este numărul departamentului Somme.

Șoferul nu părea grăbit. Cu coatele pe masa de pe terasă, făcea cuvinte încrucișate, cu atenția totală absorbită de grila respectivă. Alex plăti consumația și intră în oficiul de poștă de lîngă spital. Nu mai vedea grilajul de la intrare, dar ar fi ceva necurat, se gîndi el, dacă doctorul ar pleca în sfertul de ceas următor.

Deschise o carte de telefoane. Lafargue este un nume obișnuit, care se întindea pe pagini întregi... Lafargue cu un s, fără un s, cu un singur f... L — A — F — A — R — G — U — E cu un singur F și fără S erau mai puțini. Iar Lafargue medici și mai rari. Trei, în departamentul 78 ; unul din ei locuia la Saint-Germain, celălalt la Plaisir, al treilea la Vésinet. Lafargue cel bun era unul din cei trei. Alex notă cele trei adrese.

Întorcîndu-se la cafenea, constată că șoferul este tot acolo. Cînd sosi ora prînzului, chelnerul pregăti mesele pentru mîncare. Acesta părea că îl cunoaște bine pe șofer, de vreme ce îl întrebă dacă ia masa astăzi.

Roger răspunse că nu. Astăzi Patronul o lua drept spre Boulogne, imediat după ieșirea din sala de operație.

Într-adevăr, chirurgul apăru în curînd. Se urcă în Mercedes, iar șoferul luă loc la volan. Alex urmări mașina. Părăsiră centrul Parisului pentru a ajunge la Boulogne. Filatura nu era prea complicată, Alex cunoștea în mare destinația.

Roger se gară în fața unei clinici și-și reluă cuvintele încrucișate. Alex notă numele străzii pe o bucată de hîrtie. N-avea încredere în memoria lui. Așteptarea fu lungă. Alex se ducea încoace și încolo în jurul intersecției de străzi din apropiere încercînd să nu fie prea luat în seamă. Apoi, stînd pe o bancă într-un părculeț, așteptă, fără a părăsi din ochi Mercedesul. Lăsase ușa mașinii deschisă, ca să poată demara fără întîrziere în cazul apariției neașteptate a doctorului.

Întrunirea care avea ca scop următoarele intervenții chirurgicale ținu ceva mai mult de un ceas. Richard aproape că nici nu și-a descleștat dinții. Avea fața palidă, obrajii supți. De la episodul cu Varneroy, trăia ca un automat.

Alex intrase într-o tutungerie să se aprovizioneze cu țigări cînd Roger, zărindu-l pe Lafargue în holul clinicii, deschise portiera Mercedesului. El ajunse repede la mașina lui, CX, și demară ținîndu-se la o anumită distanță. Cînd văzu că direcția luată era neîndoios spre Vésinet, renunță la urmărire. N-avea rost să treacă prin primejdia de a fi reperat, de vreme ce avea adresa în buzunar...

Mai tîrziu, se îndreptă într-acolo. Vila lui Lafargue era impunătoare, înconjurată cu un zid ce-i ascundea fațada. Alex cercetă casele din jur.

Strada era pustie. Nu putea să mai întîrzie. Băgă de seamă că obloanele de la vilele învecinate erau închise. Populația din Vésinet era plecată în luna august... Era ora patru după amiază, iar Alex şovăi. Își făcuse socoteala să cerceteze casa chirurgului chiar în acea seară, dar nu știa ce să facă pînă atunci. Pînă una alta, se hotărî să se plimbe în pădurea Saint-Germain din apropiere.

Se întoarse la Vésinet seara pe la ora nouă și-și gară mașina destul de departe de strada unde locuia Lafargue. Începea să se lase noaptea dar se vedea încă destul de bine. Se cățără pe zidul de împrejmuire al unei vile din apropiere pentru a putea vedea parcul ce înconjura casa lui Lafargue. Se așeză călare pe zid, pe jumătate ascuns de frunzișul des al unui castan cu ramuri stufoase. De departe, nu putea fi văzut, iar dacă apăreau trecători pe stradă, se va ascunde de tot în ramuri.

Zări parcul, micul lac, copacii, piscina. Lafargue cina afară în tovărășia unei femei. Alex zîmbi. Era un bun punct de plecare. Poate aveau și copii ? Nu... ar mînca cu părinții ! Dacă nu cumva or fi plecat în vacanță. Copii mici, aflați la culcare ? Lafargue avea vreo cincizeci de ani, iar copii, dacă avea, trebuia să fi ajuns cel puțin la vîrsta adolescenței.. Nu s-ar afla în pat, la ora zece, pe o seară de vară ! De altfel, nici o lumină nu era aprinsă nici la parter, nici la etaj. Un felinar de grădină răspîndea o lumină destul de slabă, aproape de masa în jurul căreia perechea luase loc.

Mulțumit, Alex sări jos pe trotuar. Făcu o strîmbătură : coapsa se resimțea după rană și încasa anevoie șocurile. Se întoarse la mașină să aștepte întunericul. Fuma nervos, aprinzînd o nouă țigară de la chiștocul celei dinainte. La ora zece și

jumătate, se întoarse la vilă. Strada era la fel de pustie. Mai departe se auzi un claxon.

Merse de-a lungul zidului proprietății lui Lafargue. Tocmai la capăt, găsi pe trotuar o lădoaie de lemn cu lopeți, greble, uneltele lucrătorilor de la întreținerea orașului. Se cățără pe ea, se urcă pe zid, își asigură echilibrul, apoi calculînd căderea, aterizâ în parc. Ghemuit într-un boschet, așteptă : dacă ar fi vreun cîine, ar apărea îndată. Nici un lătrat... Cercetă arbuștii din jurul lui, înaintînd pe lîngă zidul împrejmuitor. Căuta un punct de sprijin care să-i fie de folos la escaladarea zidului în sens invers, la întoarcere... Aproape de pînza de apă, o falsă vizuină de beton slujea drept adăpost pentru lebede noaptea. Construită lîngă zid, avea ceva mai mult de un metru. Alex zîmbi și făcu o încercare. Era copilărește de ușor să sari din nou în stradă. Socotindu-se în siguranță, înaintă în parc și trecu de piscină. Lafargue intrase în casă, în jurul vilei era pace. La etaj, printre obloanele închise se strecurau dîre de lumină.

Prin ferestre străbătea o muzică delicată. Ceva la pian.. Nu era un disc : bucata se oprea, se întorcea înapoi. De cealaltă parte a casei, alte ferestre erau luminate. Alex se lipi de zid, la adăpostul iederii stufoase care ascundea fațada : cu coatele pe una din balustradele de la etaj, Lafargue privea cerul. Alex își reținu răsuflarea. Se scurseră astfel mai multe minute iar în cele din urmă, doctorul închise fereastra.

Alex șovăi îndelung : trebuia, da ori ba, să-și asume riscul de a intra în casă ? Da : ținea să repereze locurile, măcar sumar, să știe unde să-și pună picioarele cînd o să vină s-o răpească pe soția doctorului.

Casa era mare, iar toate ferestrele de la etaj erau luminate pe dinăuntru. Lafargue se culca poate într-o cameră separată. Alex știa treaba: știa cu stare nu se culcă tot timpul împreună!

Cu revolverul în mînă, urcă treptele din față, apăsă pe clanța de la ușă; nu întîmpină nici o rezistență. Împinse ușor canatul ușii.

Înaintă un pas. O mare încăpere la stînga, o alta la dreapta, despărțite de o scară... Camera soției era la dreapta.

D-alde astea nu se scoală devreme dimineața. Păi și lepădătura asta o face la fel în fiecare zi! Alex ar trebui să pîndească plecarea lui Lafargue și să se grăbească pentru a o surprinde cînd doarme încă.

Închise ușa la loc, fără zgomot. Alergă ușor spre ochiul de apă, se urcă pe vizuina de beton și sări peste zid. Totul era în regulă. Se îndreptă cu pași mari spre mașină. Ba nu! Ceva nu era în regulă: Roger, șoferul... ăsta făcea pe sluga lui Lafargue, dar dacă o fi și-o femeie de serviciu? O cameristă care face menajul, ar fi o nenorocire să nimerească peste una ca asta!

Alex conducea spre autostrada inelară din jurul Parisului, la fel de grijuliu față de regulile de circulație. Era miezul nopții cînd ajunse la casa lui de la Livry-Gargan.

★

A doua zi dis de dimineață, se întoarse la Vésinet. Măcinat de neliniște, pîndi casa lui Lafargue, cu convingerea că o să vadă sosind vreun servitor. Trebuia să pună mîna pe nevasta lui Lafargue fără martori · chirurgul o să capituleze în fața șantajului — ori îmi refaci mutra, ori îți ucid nevasta —

dar dacă cineva ar asista la răpire, vreun argat oarecare, un grădinar, oricine, o să anunțe imediat poliția iar frumosul plan al lui Alex se va nărui!

Alex însă avea noroc... N-avea cum să știe. Lafargue avea în slujbă o cameristă: Lina plecase în concediu cu două zile mai devreme. Din cele cinci săptămîni pe care i le acorda anual doctorul, ea lua trei peste vară, pentru a se duce la sora ei în regiunea Morvan din centrul Franței, iar restul iarna, tot pentru a le petrece la sora ei din Morvan.

Nimeni nu veni la Lafargue în cursul dimineții. Liniștit doar pe jumătate, Alex o întinse spre Paris. Ținea să verifice orarul doctorului. Poate că nu lucra în toate zilele. Era bine să știe de pe acum dacă își rezerva o zi de odihnă în cursul săptămînii...

Alex avea de gînd să se informeze la secretariatul serviciului unde lucra doctorul, invocînd un pretext oarecare.

Șoferul își aștepta patronul, ca de obicei, la terasa braseriei din fața spitalului. Fiindu-i sete, Alex comandă o bere la bar și cînd să o savureze cu poftă îl văzu pe Roger ridicîndu-se în grabă. Lafargue se afla în parcare și-și chema șoferul. Avură o discuție rapidă, în urma căreia Roger dădu cheile de la Mercedes chirurgului, îndreptîndu-se apoi bombănind spre metroul din apropiere. Alex se și afla la volanul CX-ului.

Lafargue conducea nebunește. Nu se îndreptă spre Boulogne. Înebunit, Alex îl văzu cotind în direcția bulevardului inelar și a autostrăzii.

Perspectiva unei filaturi pe o distanță lungă nu-l prea încînta. Fără a părăsi din ochi stopurile din spate ale Mercedesului, se gîndea... Lafargue are copii, își spuse el. Da, sînt în vacanță, a primit vești proaste de la ei, o fi vreunul bolnav, se duce să-l

vadă ? De ce a ieșit de la treabă mai devreme decît de obicei, dînd drumul șoferului ? Măgarul are poate și o gagică ? Da, asta-i... O tipă la care se duce așa, în plină zi ? Ce-o mai fi și tărăboiul ăsta ?

Lafargue trăgea tare, făcînd slalomuri printre mașini. Alex se ținea de el, nădușind de teama că va întîlni un control al Companiei Republicane de Securitate, la vreo stație de plată a autostrăzii... Mercedesul ieși din autostradă. Acum defila o șosea departamentală cu mai multe curbe — dar asta nu-l făcea să încetinească viteza... Alex era cît pe ce s-o lase baltă, de teamă să nu fie reperat, dar Lafargue nu se uită de loc în retrovizor. Viviane era iarăși în criză : psihiatrul îl sunase, conform promisiunii. Richard știa ce înseamnă această vizită la fiica lui — a doua în mai puțin de o săptămînă... Deseară, cînd o să se întoarcă la Vésinet, n-o să-i mai ceară Evei să-l cheme pe Varneroy... Nu se mai putea după cele întîmplate ! Atunci, cum o să se consoleze ?

Mercedesul se gară la intrarea castelului. Un panou discret arăta că e vorba de o instituție psihiatrică. Alex se scărpină în cap înciudat.

Richard urcă, fără să aștepte psihiatrul, pînă la camera Vivianei. Îl aștepta același spectacol : fiica lui pradă unor mișcări dezordonate, dînd din picioare, încercînd să se automutileze. Nu mai intră în cameră. Cu fața lipită de ferestruică, plîngea cu hohote reținute. Anunțat de sosirea lui, psihiatrul veni la el. Îl sprijini pe Lafargue coborînd la parter. Se retraseseră într-un birou.

— N-am să mai vin, zise Lafargue. E prea groaznic. Nu se poate îndura așa ceva, înțelegeți ?

— Înțeleg...

— N-are nevoie de nimic ? Lenjerie... Ce știu eu...

— De ce să aibă nevoie ? Trebuie să vă reveniți în fire, domnule Lafargue ! Fiica dumneavoastră n-o să-și revină niciodată din starea asta ! Să nu credeți că sînt insensibil : trebuie s-o acceptați așa. Va vegeta multă vreme, viața îi va fi întreținută de crize ca cea la care am asistat adineauri... Putem să-i dăm calmante, s-o doborîm cu neuroleptice, dar nu putem încerca nimic mai cu temei în adîncul lucrurilor, știți și dumneavoastră : psihiatria nu-i chirurgie. Nu putem schimba aparențele. Nu dispunem de multe „terapeutice" la fel de precise ca ale dumneavoastră...

Richard se mai liniștise. Își revenea încetul cu încetul, se făcu din nou mai distant.

— Da... aveți desigur dreptate.

— Aș... aș vrea să-mi dați încuviințarea : îngăduiți-mi să nu vă mai anunț, cînd Viviane...

— Da, i-o scurtă Richard, nu mă mai sunați...

Se ridică, îl salută pe psihiatru și se urcă în mașină. Alex îl văzu ieșind din castel. El nu demară. Aproape sută la sută, Lafargue o să se ducă la Vésinet, la Boulogne ori la spital.

*

Alex se duse să mănînce în satul vecin. Piața era plină de manejuri de bîlci în curs de montare. Se gîndea. Cine trăia oare în acel bîrlog cu șobolani, la nebuni ? Dacă era un puști, Lafargue îl iubea de bună seamă, ca să alerge să-l viziteze așa, pe neașteptate, lăsînd baltă toată treaba ?

Alex își luă deodată curaj, împinse farfuria pe jumătate plină cu cartofi prăjiți, ceru nota de plată. Cumpără un mare buchet de flori, o cutie de bomboane și se duse la nebuni.

Matroana cu tichie albă îl întîmpină în hol.

— O vizită la vreun bolnav ?

— Mda...

— Ce nume ?

— Lafargue.

— Lafargue ?

După chipul uluit al matroanei, Alex crezu că a făcut o gafă. Își și închipuia pe Lafargue avînd ca amantă o infirmieră de la nebuni...

— Păi... n-ați venit niciodată s-o vedeți pe Viviane ?

— Nu, e prima dată... Sînt un verișor al ei.

Matroana se uita la el surprinsă. Șovăi o clipă.

Nu poate fi văzută astăzi. Nu se simte bine. Domnul Lafargue nu v-a spus ?

— Nu, ar fi..., în sfîrșit, vizita mea era totuși stabilită mai demult...

— Nu pricep : tatăl Vivianei se afla aici, nu-i nici un ceas de cînd a plecat...

— N-a putut să mă anunțe : am plecat de dimineață.

Matroana clătină din cap, dădu din umeri. Luă florile și bomboanele, le puse pe birou.

— O să i le dau mai tîrziu, astăzi n-are rost. Veniți.

Luară ascensorul. Alex mergea în urma ei, dînd din mîini. Ajungînd în fața camerei, ea îi arătă ferestruica. Alex tresări văzînd-o pe Viviane. Zăcea într-un colț al camerei și se uita fix la ușă cu un aer răutăcios

— Nu vă pot lăsa să intrați... Înțelegeți ?

Alex înțelegea. Avea palmele ude și-i venea greață. Se uită la nebună și se gîndi c-a mai văzut-o undeva. Dar era negreșit o iluzie.

Plecă repede din casa de nebuni. Chiar dacă Lafargue o adora pe această ieșită din minți, n-o s-o răpească niciodată ! Ar însemna să se arunce pe loc în ghearele polițailor. Și apoi cum să facă ? Să ia

castelul cu asalt? Cum să deschidă chilia? Nu... Tot nevasta lui Lafargue îi va servi drept ostatec.

Ajunse în regiunea pariziană conducînd cuminte. Se făcuse tîrziu cînd sosi în hogeagul lui de la Livry-Gargan.

*

A doua zi dimineața era din nou de santinelă la vila lui Lafargue. Era încordat, neliniștit, dar nu-i era chiar frică. Toată noaptea, rumegase asupra planului său, închipuindu-și urmările schimbării la față.

Roger sosi la ora opt, singur, pe jos, cu ziarul *L'Equipe* sub braț. Alex era garat la cincizeci de metri de gardul de la intrare. Știa că va mai avea de așteptat și de data asta; Lafargue obișnuia să se ducă la spital la ora zece.

Pe la nouă și jumătate, Mercedesul opri în fața grilajului. Roger coborî să-l dschidă, scoase mașina, se opri din nou pentru a închide poarta, o trînti doar. Alex scoase un adînc oftat de ușurare văzîndu-l pe Lafargue că pleacă.

Idealul era s-o surprindă pe gagică dormind adînc. Trebuie să acționeze fără nici o întîrziere. Alex nu văzuse nici un servitor în zilele precedente, dar nu poți fi niciodată sigur... Demară și-și lăsă mașina chiar în fața casei lui Lafargue. Puse mîna pe clanță și, în chipul cel mai firesc posibil, înaintă în parc.

Păși spre casă, cu mîna în buzunar, cu pumnul încleștat pe patul revolverului. Obloanele de la apartamentul din dreapta erau închise, iar Alex se miră de un amănunt pe care nu-l observase pînă atunci: erau închise pe dinafară, ca și cînd ferestrele erau blocate. Totuși aci văzuse lumina, de aci se auzea muzica la pian.

Dădu din umeri și-și continuă cercetarea. Făcuse înconjurul complet al vilei și se afla acum în dreptul peronului. Inspiră adînc și deschis ușa. Parterul era așa cum îl văzuse în ajun seara : un salon mare, o bibliotecă-birou, iar în mijloc scara ce ducea la etaj. Urcă treptele, reținîndu-și răsuflarea, cu revolverul în mînă.

Se auzea un cîntat ușor de cealaltă parte a ușii, acea ușă închisă cu trei zăvoare... Neîncrezător. Alex se gîndi că chirurgul e nebun și-și încuie nevasta... Ba nu, era poate o tîrfă, avea dreptate să n-aibă încredere... Cu multă grijă, mișcă primul zăvor. Femeia continua să cînte ușor. Al doilea zăvor... Al treilea. Și dacă broasca e încuiată cu cheia ? Cu inima zvîcnind în piept apăsă pe clanță. Ușa se deschise ușor, fără a scîrți din țîțîni.

Tipa, așezată în fața oglinzii de la toaletă, se machia. Alex se lipi de zid, pentru a nu apărea în oglindă. Ea era cu spatele, goală, cu atenția absorbită de machiere. Era frumoasă, talie fină, fesele — turtite pe taburet — mușchiuloase. Alex se aplecă să-și pună revolverul pe mochetă și dintr-un salt, se aruncă asupra ei, lovind cu pumnul ceafa aplecată...

Își dozase forța ca un expert. La Meaux, în localul de noapte unde îi dădea afară pe bețivii scandalagii, deseori aveau loc încăierări. Îi liniștea repede pe cei care le iscau. O lovitură seacă, administrată la cap, și nu-i mai rămînea decît să-i tîrască pe trotuar pe veselii cheflii...

Ea zăcea nemișcată pe covor. Alex tremura Pipăi pulsul, îi veni s-o mîngîie, dar chiar că nu era momentul. Coborî scara. La bar luă o sticlă de whisky, înghiți o dușcă direct din sticlă.

Ieși din vilă, deschise larg poarta și, stăpînindu-și pofta de a alerga în galop, ajunse la mașină pe

care o porni. O gară în paro, chiar în fața peronului casei. Alergă pînă la cameră. Femeia nu se mișcase. O legă strîns pe gagică cu o funie adusă din portbagajul mașinii și-i lipi gura cu plasture, apoi o înfășură în cuvertura de pe pat.

O luă în brațe pentru a coborî la parter și a o închide în portbagaj. Mai bău o dată din sticla pe care o lăsă goală pe jos. Așezat la volan, demară. În stradă, o pereche de bătrînei plimba un cîine, dar nu-i dădură nici o atenție.

Se îndreptă spre Paris, pe care îl traversă de-a latul, de la apus spre răsărit, pentru a se întoarce la Livry-Gargan. Se uita mereu în retrovizor ; nimeni nu-l urmărea.

Ajuns acasă, deschise portbagajul și o duse pe Doamna Lafargue în pivniță, tot învăluită în cuvertură. Pentru mai multă siguranță, legă funia de un antifurt de motocicletă, un lanț învelit în plastic și trecut după o conductă de canalizare.

Stinse lumina și plecă din pivniță pentru a se întoarce la puțină vreme după aceea, cu o cratiță umplută cu apă foarte rece pe care o vărsă pe capul tinerei femei. Aceasta începu să se zvîrcolească dar mișcările îi erau împiedicate de funie. Gemea, fără să poată striga. Alex zîmbi în întuneric. Ea nu-i văzuse fața și nu putea deci să-l descrie cînd îi va da drumul. Dacă îi va da drumul. Da, la urma urmei, chirurgul o să-i vadă fața. Ar putea face un portret-robot, după ce se va fi terminat operația. Lafargue ar putea să descrie noua față a lui Alex... care ucise un polițai și răpise pe soția profesorului Lafargue ! Bine, își zise Alex, deocamdată esențialul este să-l silesc pe tip să m-opereze, dup-aia om vedea. O să trebuiască fără îndoială să-i omoare pe Lafargue și pe nevastă-sa...

Urcă iar în cameră, fericit că i-a reușit prima parte a planului. O să aștepte să se lase seara, să se

întoarcă și Lafargue la Vésinet, pradă surprizei în fața dispariției gagicii, să dea de chirurg și să-i prezinte tîrgul. Va trebui să pună la punct detaliile... să joace strîns ! O să vadă ei, toți porcii ăștia cine este Alex !

Își servi un pahar de vin, plesni din limbă după ce a băut. Și-apoi tîrfa asta, avea de gînd s-o reguleze, ei, de ce nu ? Să îmbine utilul cu plăcutul !

Răbdare, își spuse, vezi-ți mai întîi de Lafargue, dup-aia o să vezi cum vine partea haioasă...

Partea a treia

PRADA

I

E groaznic! Iar o ia de la început... Nu mai înțelegi nimic, ori mai curînd ți-e teamă să nu-nțelegi prea bine : de data asta Mygal o să te omoare!

De trei zile nu ți-a adresat nici un cuvînt îți aducea masa în cameră, evitînd să te privească. Cînd se năpustise în garsonieră pentru a pune capăt loviturilor de bici cu care te chinuia nebunul ăla de Varneroy, ai rămas înmărmurită. Dîrzenia lui se ducea pe apa sîmbetei, căci pentru prima dată lăsa să i se vadă mila. Ajuns la Vésinet era gingaș, atent la suferințele tale. Ți-a dat cu alifie pe răni și, uimită, i-ai văzut ochii aburind de lacrimi...

Apoi, azi dimineață l-ai auzit plecînd la spital. Și s-a întors, fără să-ți dea de veste, a sărit asupra ta, te-a doborît și iată-te iar prizonieră în pivniță, legată cu lanțuri în întuneric.

Și iar o să fie un adevărat iad, exact ca în urmă cu patru ani, după ce te-a prins în pădure.

O să te omoare. Mygal ăsta a înnebunit, e mai nebun ca înainte. Da, Viviane a avut o nouă criză, s-a dus s-o vadă în Normandia și n-a mai putut să îndure chinul. Nu-i mai ajunge să te prostitueze. Ce-o să mai născocească?

Totuși, în ultimele luni s-a schimbat mult. Nu mai era așa de rău. Bineînțeles, tot mai urla în blestematul ăla de interfon, să te năucească...

La urma urmei, mai bine mori. N-ai avut niciodată curajul să te sinucizi. A nimicit în tine orice

veleitate de revoltă. Ai ajuns să fii un obiect al lui ! Nu mai eşti nimio !

Visai deseori să fugi, dar unde să te duci, într-un aşa hal ? Să te întorci la mama, la prietenii tăi ? Alex ? Cine te-o mai recunoaşte ? A izbutit... te-a legat de el pe vecie.

Nădăjdueşti ca această vecie să ia repede sfîrşit Să termine, odată, să nu te mai manipuleze !

A legat strîns funia, nu te mai poţi mişca. Cimentul din pivniţă îţi zdreleşte pielea. Funia îţi irită sînii, îi strînge, te dor.

Sînii tăi

Sînii tăi... S-a străduit nebuneşte să-i facă să crească. La cîtăva vreme după ce-a început injecţiile, ei au mijit. N-ai luat seamă atunci, crezînd că apariţia acelor grămăjoare grăsoase se datorează vieţii trîndave pe care o duceai. Dar, la fiecare din vizitele lui, Mygal îţi pipăia pieptul şi clătina din cap. Nu mai încăpea îndoială. Îngrozit, ai văzut cum ţi se umflă pieptul, cum capătă contur. Zi de zi pîndeai creşterea ţîţelor şi-ţi strîngeai disperat sexul la fel de fleoşcăit. Adeseori plîngeai. Mygal te liniştea Totul o să fie bine. Îţi lipsea ceva ? Ce-ţi mai putea oferi faţă de ce aveai deja ? Da, era atît de drăguţ, de amabil.

N-ai mai plîns. Ca să mai uiţi, pictai, petreceai ceasuri îndelungi la pian. Nimic nu se schimba, Mygal venea din ce în ce mai des. Era ridicol. Vă cunoşteaţi de doi ani, el îţi alungase ruşinea ; la începutul deţinerii tale, îţi făceai nevoile în faţa lui, iar sînii ăştia ţi-i ascundeai. Îţi potriveai mereu halatul pentru a micşora deschiderea decolteului. Mygal ţi-a adus un sutien să-l încerci. Nu era nevoie : mamelonii strînşi, tari, stăteau bine şi fără el. Dar era mai bine aşa. Un sutien la piept : te simţeai mai comod.

Ca şi lanţurile, pivniţa, injecţiile, ai început să te obişnuieşti şi cu acest nou corp care îţi devenea

familiar. Și-apoi la ce bun să tot stai pe gînduri? Iar părul... La-nceput, Mygal ți-l tăia. Apoi, l-a lăsat să crească. Era oare urmarea injecțiilor, a capsulelor, a fiolelor? Se făcuse foarte bogat. Mygal îți dădea șampoane, ți-a oferit o trusă de pieptănat. A început să-ți placă să-l piepteni, să-l îngrijești. Încercai diferite coafuri, cocul, coada de cal, pînă la urmă ți-ai făcut bucle și de atunci îl porți așa.

O să te omoare. E cald în pivniță, iată că iar ți-e sete... Adineauri a vărsat apă foarte rece pe tine, dar n-ai putut să bei.

Aștepți moartea; nimic nu mai are importanță. Îți amintești de liceu, de sat, de fete, fetele... — prietenul tău Alex. N-o să mai vezi niciodată așa ceva. Te-ai obișnuit cu singurătatea: singurul tău tovarăș era Mygal. Din cînd în cînd te apuca dorul ori accese de deprimare. Îți dădea calmante, îți aducea doldora de cadouri, măgarul, totul pentru a te aduce în halul ăsta...

De ce mai așteaptă? Trebuie că pune la cale unele acte de cruzime rafinată, o punere în scenă a asasinării tale... Oare te-o omorî el însuși ori te-o da pe mîinile vreunui Varneroy?

Nu! Nu mai poate îndura ca alții să te atingă, să se apropie de tine, ai văzut prea bine cînd l-a lovit pe nebunul ăla de Varneroy! Ce tare te durea biciul!

O fi oare vina ta? Îți băteai joc de el în ultima vreme... De îndată ce intra în cameră, dacă te aflai la pian, îi cîntai „The Man I Love", acea melodie pe care o urăște. Ba chiar îl provocai, ceea ce era și mai pervers. Trăiește singur, de atîta amar de vreme. Poate avea o amantă? Nu... nu este în stare să iubească.

Ai observat acea tulburare care îl curindea cînd te vedea goală. Ești sigură că îi era poftă de tine, dar îi venea silă să te atingă, firește, trebuia să-l înțelegi. Oricum, te dorea. Stăteai tot timpul goală în camera ta, odată te-ai întors spre el, așezată pe

taburetul mișcător de la pian, ți-ai desfăcut coapsele, deschizînd spre el sexul. I-ai văzut mărul lui Adam mișcîndu-se, a roșit. Asta-i chestia care l-a înnebunit și mai tare : să te dorească, după tot ce ți-a făcut. Să-i vină poftă de tine, în ciuda a ceea ce ești !

Cît o să te lase să mucezești în pivnița asta ? Prima dată, după urmărirea în pădure, te-a lăsat opt zile singur în întuneric. Opt zile ! Ți-a mărturisit-o după aceea.

Da, dacă nu i-ai fi zgîndărit dorința, poate nu s-ar răzbuna astfel, acum ?

Ba da, e absurd să te gîndești la asta... Din pricina Vivianei, Viviane, nebuna de legat, de patru ani. Cu cît trece vremea, cu atît e mai limpede faptul că este incurabilă.. Iar el nu se poate hotărî. Nu poate admite că epava asta e fiica lui. Cîți ani are acum ? Pe atunci avea șaisprezece ani, acum are douăzeci. Iar tu aveai douăzeci, acum ai douăzeci și patru..

Nu e drept să mori la douăzeci și patru de ani. Să mori ? Dar ai murit deja în urmă cu doi ani. Vincent a murit acum doi ani. Fantoma care îi supraviețuiește n-are nici o însemnătate.

E doar o fantomă, dar poate suferi, la nesfîrșit. Nu mai vrei să-ți răscolească măruntaiele, da, asta-i, te-ai săturat de tertipurile lui, de aceste manipulări nesănătoase. O să mai suferi. Dumnezeu știe de ce e în stare să mai pună la cale. Este un expert în ale torturii, ți-a dovedit-o.

Tremuri, îți vine să fumezi. Simți lipsa de opiu, ieri ți-a dat și tu ai luat. Clipa aceea, totdeauna seara, cînd vine să te vadă, pregătește pipele, este una din cele mai mari plăceri ale tale. Prima dată ai vărsat, scîrbit. Dar el a insistat. Era în ziua cînd n-ai mai putut da înapoi în fața faptului evident : sînii îți creșteau ! Te-a surpins singur în pivniță, plîngînd. Ca să te consoleze, ți-a propus un nou disc. Dar tu i-ai arătat sînii, cu noduri în

piept, nu mai puteai vorbi. A ieșit și s-a întors mai tîrziu cu tot ce trebuia: pipa, bulinele grăsoase. Un cadou otrăvit. Mygal e un păianjen cu multe veninuri. Te-ai lăsat convins, iar de atunci tu îi ceri drogul, dacă cumva uită acest ritual zilnic. E departe sila ta din primele zile față de opiu. Într-o zi, după ce ai fumat, ai adormit în brațele lui. Scoteai ultimele fumuri trase din pipă; te ținea lipit, așezat alături de tine pe canapea. Mașinal, îți mîngîia obrazul. Mîna lui îți mîngîia pielea întinsă. Fără să vrei, l-ai ajutat să te transforme: n-ai avut niciodată barbă. Cînd erați puști, tu și Alex pîndeați amîndoi creșterea părului, a pufului de pe buză. Foarte repede Alex a putut face să-i crească mustața, întîi mai rară, apoi mai deasă. Dar tu rămîneai spin de tot. Un amănunt mai puțin de aranjat pentru Mygal. Dar, ți-a spus-o, asta n-avea nici o importanță! Injecțiile de estrogen te-ar fi făcut oricum imberb. Cu toate astea, erai supărat pe tine că-i răspundeai așa de bine așteptărilor cu mutra aia a ta frumoasă de fată, cum zicea Alex...

Iar corpul ăsta așa de gingaș, cu încheiturile atît de fine, l-a înnebunit pe Mygal Te-a întrebat într-o seară dacă și tu ești homosexual. N-ai înțeles acest „și tu". Nu, nu erai homo. Nu că uneori n-ai fi fost ispitit pe undeva, dar nu s-a întîmplat de fapt. Mygal nu era homo, așa cum ai crezut la început. Da... în ziua aceea a venit spre tine, pentru a te palpa. Ai confundat examinarea cu mîngîierile. Mai erai încă în lanțuri, amintește-ți bine, era tocmai la început. Sfios, ai întins mîna spre el. Iar el te-a lovit!

Ai rămas intrigat. De ce te ținea închis, dacă nu spre a se servi de tine, a te folosi ca pe-o jucărie sexuală? Era singura explicație pe care o găsiseși față de acel tratament ce trebuia să-l înduri... Un împuțit pederast maniac ce voia să dispună de un ibovnic îmblînzit! Te-a cuprins turbarea la un asemenea gînd, apoi ți-ai spus: ce dacă, am să-i joc

jocul, să-mi facă ce-o vrea, într-o zi am să fug, am să mă-ntorc cu Alex, și-o să-i facem harcea-parcea mutra asta!

Dar ai jucat alt joc, încetul cu încetul, fără să-ți dai seama. Cel căruia Mygal îi fixase regulile: jocul de zaruri cu căsuțe având ca miză decăderea ta... O căsuță/suferință, o căsuță/cadou, o căsuță/injecții, o căsuță/pian... o căsuță/Vincent, o căsută/Eva!

*

Lafargue avusese o dup-amiază istovitoare: o intervenție de mai multe ore, un copil ars pe față cu pielea gîtului trasă înapoi și căruia îi trebuiau grefate mai multe fîșii cu răbdare...

Dădu drumul lui Roger la ieșirea din spital și se întoarse singur la Vésinet, oprindu-se în drum la o florărie unde ceru să i se facă o minunată jerbă de flori.

Cînd văzu poarta larg deschisă și zăvoarele trase la intrarea apartamentului Evei de la etaj, lăsă florile să cadă și alergă pînă sus, înnebunit. Taburetul de la pian era răsturnat, o vază spartă. O rochie și niște dresuuri zăceau pe jos, cuvertura dispăruse. Pantofii cu tocuri înalte, unul aproape zdrobit, fuseseră uitați acolo, lîngă pat.

Richard își aminti un amănunt uimitor: poarta de la intrare era larg deschisă, în vreme ce Roger o închisese dimineața. Vreun comisionar? De bună seamă, Lina făcuse unele comenzi, înainte de a pleca în concediu... Dar absența Evei? Fugise... Comisionarul sosise și găsind casa goală, la insistența Evei, trase zăvoarele...

Richard se învîrtea ca-n oușcă, cuprins de panică. De ce nu și-a pus hainele pe care se vede că și le-a pregătit, aranjate pe pat? Și de ce lipsește

cuvertura ? Toate astea, povestea cu comisionarul nu ținea. Totuși, așa ceva era cît pe ce să se întîmple o dată, cu un an mai înainte, cu prilejul tocmai al unei învoiri a Linei. Noroc că Richard se întorsese chiar în acea clipă, auzind-o pe Eva cum se ruga în spatele ușii ; îl încredințase pe comisionar că totul e normal, soția era în plină depresiune nervoasă și asta explica prezența zăvoarelor...

Cît despre Lina și Roger, această pretinsă „nebunie" a Evei era de-ajuns pentru a elimina întrebările acestora : de altfel, Richard se arăta afectuos cu tînăra femeie, iar de un an îi îngăduia să iasă din ce în ce mai des... Ea cina uneori la parter. Nebuna își petrecea zilele cîntînd la pian sau pictînd... Lina făcea curat în apartament.

Nimic nu părea anormal. Eva era copleșită cu cadouri. Într-o zi, Lina ridicase pînza albă ce acoperea șevaletul ; iar, văzînd acel tablou reprezentîndu-l pe Richard deghizat în femeie, așezat la tejgheaua dintr-un local de noapte, ea își spusese că într-adevăr patroana este într-o doagă ! Domnul era prea cumsecade că acceptă o astfel de situație : ar face mai bine s-o ducă la spital, dar, nu-i așa, ar fi nasol pentru el, ce mai, nevasta Profesorului universitar Lafargue la nebuni... îi ajunge cu fiică-sa...

★

Richard se prăvăli pe pat, disperat. Ținea rochia în mîini și dădea din cap.

Telefonul sună. Se repezi la parter să răspundă. Nu recunoscu vocea.

— Lafargue ? Am în mîinile mele pe nevastă-ta...

— Cît ceri, spune imediat, plătesc...

Richard țipase, cu glasul distrus.

— Ei, ușor-ușor, nu asta vreau, mă doare-n cot de bani ! În fine, om vedea dacă poți să-mi dai și bișțari...

— Te rog, spune-mi, e vie ?

— Bineînțeles !

— Să nu-i faci vreun rău...

— N-ai grijă, n-am s-o paradesc...

— Atunci ?

— Trebuie să te văd. Să stau de vorbă.

Alex îi dădu întîlnire lui Lafargue : în aceeași seară, la ora zece, în fața drugstorului de lîngă Operă.

— Cum te pot recunoaște ?

— Vezi-ți de treabă ! Te cunosc eu... Să vii singur și să nu faci pe nasolul, altfel ea va avea de îndurat niște chestii împuțite.

Richard încuviință. Cel de la capătul firului închisese deja telefonul.

Richard făcu același gest ca și Alex cu cîteva ore mai devreme. Luă sticla de whisky și bău o bună duscă direct din butelcă. Coborî în pivniță să vadă dacă n-a fost ceva deranjat. Ușile erau închise, totul era deci în regulă în privința asta.

Cine era tipul ăsta ? Un borfaș, fără îndoială. Totuși nu cerea nici o răscumpărare, cel puțin deocamdată. Voia altceva : ce anume ?

Nu spusese nimic în legătură cu Eva. La începutul detenției lui Vincent, avea grijă să nu lase cumva să i se ghicească prezența. De altfel, concediase pe cei doi servitori dinaintea Linei și a lui Roger, angajați la multă vreme mai tîrziu, după ce situația cu Eva a fost în parte „normalizată"... Se temea ca nu cumva poliția să-i dea de urmă. Părinții lui Vincent tot mai nădăjduiau să afle ceva, o știa din urmărirea ziarelor locale... Desigur, totul

a mers bine, îl prinse pe Vincent în plină noapte, departe de orice casă, a șters toate indiciile, dar cine știe ? Întrucît el însuși a făcut plîngere cu privire la Viviané, o apropiere datorată unei întîmplări năstrușnice rămînea totuși posibilă.

Apoi vremea a trecut. Șase luni, un an, în curînd doi, acum patru... Afacerea era înmormîntată.

Iar dacă tipul ar fi știut cine este Eva, n-ar fi vorbit astfel, „nevastă-ta" etc. Credea că Eva și Richard sînt căsătoriți. Lafargue se afișa uneori cu ea și atunci lumea credea că a sedus o tînără amantă... De patru ani rupsese toate legăturile cu foștii prieteni care puseră această retragere bruscă pe seama nebuniei Vivianei. Sărmanul Richard ! își spuneau ei, iată-l din nou lovit : soția lui a murit într-un accident de avion în urmă cu zece ani iar fiica lui, la spitalul psihiatric, săracul de el...

Oamenii cărora le-o arăta pe Eva nu erau decît relații de serviciu, confrați, nimeni nu se mira de prezența unei femei alături de el, în timpul rarelor recepții la care se ducea. Șoaptele de admiratie care însoțeau atunci apariția acestei „amante" îl copleșeau de mulțumire și orgoliu... profesional !

Acest escroc nu știa nimic de Vincent. Era limpede. Dar ce voia oare ?

★

Lafargue ajunse mai devreme la întîlnirea cu Alex. Se poticni pe trotuar, îmbrîncit de lumea care intra și ieșea din drugstor. Arunca o privire la ceas din douăzeci în douăzeci de secunde. Alex îl abordă în sfîrșit, după ce s-a asigurat că doctorul e singur.

Richard se uită cu atenție la chipul lui Alex, o față patrată, brutală, de unde emana o violență ce putea fi ghicită ca reținută.

— Ești cu mașina ?

Richard îi arătă Mercedesul, garat foarte aproape.

— Să mergem...

Alex îi făcu semn să se așeze la volan și să demareze. Scoase revolverul din buzunar și-l puse pe genunchi. Richard îl pîndea pe tipul ăsta, nădăjduind să descopere o falie în purtarea lui. Alex nu vorbi la început. Apoi se mulțumea să spună „înainte", „la stînga", „la dreapta" ; Mercedesul se îndepărtă de elegantul cartier al Operei pentru a descrie un tur prin Paris, din Piața Concordiei pînă la Cheiuri, din piața Bastiliei la Gambetta... Alex nu slăbea din ochi retrovizorul. Cînd fu sigur că Richard nu prevenise poliția, se hotărî să înceapă dialogul.

— Ești chirurg ?

— Da, conduc serviciul de chirurgie reparatorie la...

— Știu, ai și o clinică la Boulogne. Fiica ta este țicnită, e închisă într-o chestie de nebuni, în Normandia, vezi, te cunosc bine... Și nevastă-ta e o tipă bine, deocamdată este legată de un radiator, într-o pivniță, așa că ascultă-mă atent, dacă nu, n-ai s-o mai vezi... Te-am văzut deunăzi la televizor !

— Da, am dat un interviu acum o lună...

— Ciripeai despre cum refaci nasul, cum întinzi pielea zbîrcită a babelor, chestii d-astea.

Richard înțelesese. Răsuflă ușurat. Tipul n-avea nimic cu Eva, ci doar cu el.

— Io sînt căutat de poliție. Am doborît un polițai. S-a zis cu mine, în afară de cazul cînd îmi schimb mutra. Treaba asta ai s-o faci tu... Ai spus la televizor că nu-ți trebuie prea mult timp. Sînt singur, nu-i nimeni cu mine în chestia asta. N-am nimic de pierdut ! Dacă cauți să previi poliția, nevasta o să-ți moară de foame în pivniță. Să nu-mi pui strîmbe, io n-am nimic de pierdut, îți repet.

Am să mă răzbun pe ea. Dacă pui la cale să fiu prins, n-am să spun niciodată polițailor unde ți-o să crape de foame, nu-i o moarte frumoasă...

— S-a făcut, accept.

— Ești sigur ?

— Bineînțeles, de vreme ce-mi promiți că n-ai să-i faci nici un rău.

— O iubești, da ?

Richard se auzi răspunzînd cu glas șters „da".

— Cum o să facem ? Mă internezi la spital, nu, e mai mișto în clinica aia a ta...

Richard conducea cu mîinile țepene pe volan. Trebuia convins tipul să vină la Vésinet. E clar că el n-a născocit praful de pușcă : o dovedea naivitatea demersului său. Nici nu i-a trecut prin minte fatpul că odată supus anesteziei, putea fi total manipulat. Un dobitoc, asta-i, e un dobitoc ! Își închipuia că o scoate la capăt răpind-o pe Eva. Ridicol, absolut ridicol ! Da, dar va trebui să accepte să vină la Vésinet : Lafargue nu putea face nimic la clinică, iar planul lui stupid putea reuși, de vreme ce Richard n-o să apeleze nici în ruptul capului la poliție...

— Fii atent, spuse el, o să cîștigăm timp. O operație se pregătește cu mult înainte. Trebuie analize, ai auzit de așa ceva ?

— Ce bă, mă crezi chiar așa de dobitoc ?

— Păi... Dacă vii la clinică pe nepusă masă, se vor isca întrebări, operațiile sînt fixate dinainte, există o planificare...

— Ce, nu ești tu ștabul ?

— Ba da, dar dacă ești urmărit, trebuie să recunoști că cu cît te vede mai puțină lume, cu atît mai bine pentru amîndoi.

— Exact, și ?

— O să mergem la mine acasă, am să-ți arăt ce pot face, desenul unui nou nas, ai bărbie dublă, o putem schimba, toate astea...

Alex nu avea încredere, dar acceptă. Totul părea să meargă strună : doctorului îi era frică să nu pățească ceva gagica lui.

Ajuns la Vésinet, Lafargue îl invită pe Alex să se așeze comod. Erau în birou ; Richard deschise dosarele de poze și găsi una care înfățișa un bărbat ce semăna pe undeva cu Alex ; cu un creion alb șterse puțin nasul pentru a desena un nou contur, cu negru. Alex se uita la el, fascinat. Apoi Lafargue procedă la fel cu bărbia dublă. Cu mîna ușor ridicată, schiță repede un portret al lui Alex, așa cum era, din față și din profil și apoi un altul ce reprezenta pe viitorul Alex.

— A-ntîia ! Dacă mă faci așa, n-ai de ce să te temi pentru nevastă-ta...

Alex luă primul desen și-l rupse.

— N-o să te duci să faci un portret-robot la poliție, după operație ?

— Nu fii caraghios ! Tot ce mă interesează e s-o revăd pe Eva !

— Eva o cheamă ? Mda... Oricum, o să iau măsuri...

Lafargue nu se lăsa păcălit : e clar că tipul avea intenția să-l omoare dacă operația va avea loc. Cît despre Eva...

— Bagă de seamă, să nu pierdem vremea. Trebuie să fac niște analize înainte de a trece la operație. Am aici, la subsol, un mic laborator amenajat și putem trece la treabă imediat.

Alex își încruntă sprîncenele.

— Aici ?

— Păi da, răspunse Richard zîmbind, lucrez deseori în afara spitalului !

Se ridicară amîndoi, iar Richard îi arătă drumul spre subsol. Pivnița era foarte mare, erau mai

multe uși. Lafargue deschise una, aprinse lumina și intră. Alex îl urmă. Holbă ochii, uimit de ce vedea : un lung suport cu o mulțime de aparate, un dulap cu geam plin de instrumente. Cu revolverul în mînă, cercetă acest mini-bloc operator pe care îl instalase Richard.

Se opri în fața mesei, se uită atent la reflectorul stins care trona deasupra, luă masca de anestezie, cercetă buteliile neștiind ce conțineau...

— Ce-s cu toate chestiile astea ? întrebă el înmărmurit...

— Păi... e laboratorul meu...

— Nu cumva operezi aici ?

Alex îi arăta masa, reflectorul uriaș. Recunoștea în mare materialul văzut în acel reportaj medical la televizor...

— A, nu ! Dar, știi, sîntem obligați să facem experiențe... pe animale.

Richard simțea cum îl treo nădușelile, pulsul înnebunise, dar nu lăsa să se vadă ceva din groaza care îl apucase.

Alex clătină din cap, nedumerit. E adevărat, știa chestia, doctorii ăștia fac o groază de experiențe cu maimuțe și alte lighioane...

— Păi atunci, ce zici, nu-i nevoie să merg la clinică. N-ai decît să mă operezi aici... Nu ? Dacă ai tot ce trăbă !

Lui Lafargue îi tremurau mîinile. Le băgă în buzunare.

— La ce te gîndești, e vreo problemă ?

— Nu... poate îmi lipsește unu ori două produse.

— Cît timp trebuie să stau la pat, după operație ?

— Păi, foarte puțin ! Ești tînăr, solid și nu-i o intervenție foarte grea.

— Pot să-mi scot imediat pansamentele ?

— Asta nu ! Trebuie aşteptat cel puţin opt zile...

Alex mergea de colo-încolo în încăpere, pe gînduri, mişculînd aparatele.

— Nu e nici un risc, dacă faci treaba aici ?

Richard dădu larg din mîini înainte de a răspunde nu, nici un risc...

— Păi o să fii singur, n-o să ai o infirmieră ?

— A, n-are importanţă. O să am grijă de toate. Doar să le luăm pe îndelete.

Alex izbucni în rîs şi-i dădu o labă în spate.

— Ştii ce-o să facem ? Rămîn la tine şi cînd poţi, mă operezi... Mîine ?

— Da... mîine, dacă vrei... Dar cît ţine, cum să spun, „convalescenţa", cine o să aibă grijă de Eva ?

— Nu-ţi face griji, e în mîini bune...

— Păi, credeam că eşti singur ?

— Nu chiar, n-ai grijă, n-o să i se întîmple nimic... Mă operezi mîine. Şi-o să stăm aici amîndoi opt zile. Femeia de serviciu e în vacanţă, o să-i telefonezi şoferului să nu vină mîine... O să mergem amîndoi după produsele care-ţi lipsesc. Trebuie să-ţi iei concediu de la spital. Hai, să mergem...

Urcară la parter. Alex îi ceru lui Richard să-l sune pe Roger acasă la acesta. După ce Richard încheie convorbirea, Alex îi arătă camera de la etaj.

Îl introduse în apartamentul Evei.

— Nu-i prea sănătoasă nevastă-ta ? De ce o ţii încuiată ?

— Păi să vezi, se poartă cam ciudat...

— Ca fiică-ta ?

— Cam aşa, uneori...

Alex trase cele trei zăvoare spunîndu-i noapte bună lui Lafargue. Inspectă cealaltă cameră şi ieşi să facă un tur prin parc. Cucoana începea poate

să-şi piardă răbdarea, acolo la Livry-Gargan, dar totul mergea bine... Peste zece zile, după ce-şi va scoate pansamentele, Alex o să-l omoare pe Lafargue, şi ciao la toată lumea, adios, Alex! Zece zile, Eva o fi şi moartă, poate? N-are importanţă!

A doua zi, Alex îl trezi pe Richard de dimineaţă. Îl găsi lungit în pat, îmbrăcat. Alex pregăti micul dejun pe care îl luară împreună.

— O să mergem la clinică să iei ce-ai nevoie. Poţi să mă operezi după masă?

— Nu... Trebuie făcute nişte analize, luăm sînge.

— Mda, analiza de urină şi altele!

— Iar după ce am rezultatele, am putea începe. Să zicem, mîine dimineaţă...

Alex era mulţumit. Doctorul părea că nu mişcă-n front. Se aşeză el la volanul Mercedesului pentru a merge la Boulogne. Îl duse pînă în faţa clinicii.

— Să nu întîrzii prea mult... n-am încredere!

— Stai liniştit, mă-ntoro într-un minut.

Richard intră în birou. Secretara fu surprinsă să-l vadă aşa de dimineaţă. Îi spuse să anunţe la spital că nu va asista la consultaţia de dimineaţă. Apoi scotoci într-un sertar, luă două flacoane la întîmplare, se gîndi o clipă şi se duse să ia o cutie cu scalpele, crezînd că acest amănunt îl va impresiona şi mai mult pe Alex, convingîndu-l de sinceritatea „participării" lui.

Alex citi eticheta de pe medicamente, deschise trusa cuprinzînd lamele şi bagă totul cu grijă în torpedo. Întorşi la Vésinet, coborîră în laborator. Lafargue îi luă sînge şantajistului. Aplecat asupra microscopului, cercetă vag plăcuţa, amestecă la întîmplare cîteva picături de reactive şi în cele din urmă îl întrebă pe Alex despre bolile anterioare.

Alex era-n al șaptelea cer. Se uita la Lafargue, privea peste umărul lui și-și fixă o clipă ochiul pe microscop.

— Bine, zise Richard, totul merge foarte bine. N-avem nevoie să așteptăm pînă mîine. Ești sănătos tun ! N-ai să mănînci la prînz, iar, în cursul serii, te operez !

Se apropie de Alex, îi pipăi nasul, gîtul. Alex scoase din buzunar schița noii sale fețe și o desfăcu.

— Cam așa ? întrebă el arătînd desenul.

— Da... așa !

Lungit pe patul lui Lafargue — închis în cealaltă cameră — Alex stătu comod cîteva ceasuri. Avea poftă să bea ceva, dar nu era voie. La ora 18, se duse după chirurg. Era încordat : ideea de a se afla pe o masă de operație l-a speriat mereu. Richard îl liniști, îi spuse să se dezbrace. Alex lăsă revolverul cu reticență.

— Să nu uiți de nevastă, doctore, șopti el lungindu-se.

Richard aprinse reflectorul. Lumina albă era orbitoare. Alex clipi din ochi. La puțin timp după aceea, Lafargue apăru alături, îmbrăcat în alb, mascat. Alex zîmbi, liniștit.

— Îi dăm drumul ?

— Dă-i drumul... Și să nu faci pe nasolu, altfel n-o să-ți mai vezi nevasta !

Richard închise ușa blocului operator, luă o seringă, se apropie de Alex.

— Injecția asta o să te destindă... Apoi, peste un sfert de ceas, ăm să te adorm...

— Mda... Să nu faci pe nasolu !

Vîrful acului intră ușor în venă. Alex îl vedea, deasupra lui, pe chirurg zîmbind.

— Nu fă pe nasolu ! Bă, nu fă pe nasolu...

Bruso, căzu în somn. În ultima clipă de conștiință, înțelese că se produsese ceva anormal.

Richard își smulse masca, stinse reflectorul și-l luă în spate pe Alex. Deschise ușa de la blocul operator, ieși pe culoar și merse clătinîndu-se pînă la cealaltă ușă de metal.

După ce răsuci cheia, îl duse pe Alex pînă la zidul căptușit cu burete. Canapeaua, fotoliile erau la locul lor, precum și celelalte lucruri ale lui Vincent. Îl legă pe Alex cu lanțul de zidul acela, strînse legăturile sărind peste cîteva verigi. Se întoarse la bloc, luă o sondă dintr-un sertar și o fixă într-o venă din antebrat : odată trezit, chiar împiedicat, Alex va reuși să se zgîlțîie cumva, ferindu-se de o nouă injecție... Lafargue era tare convins că tipul ăsta, disperat și hăituit de poliție, va găsi forța necesară să reziste la o tortură „clasică", cel puțin o anumită vreme. Iar Richard era grăbit... Nu-i mai rămînea decît să aștepte.

Se îmbrăcă în ținută „civilă", aruncînd halatul pe jos. Urcă după sticla de whisky și un pahar. Apoi se întoarse și se așeză în fotoliu, cu fața la Alex. Doza de anestezic era foarte slabă, el nu va întîrzia să se trezească...

II

Alex ieși cu greu din somn. Lafargue aștepta, pîndindu-i reacția. Se ridică pentru a-i trage o palmă vîrtoasă, ca să-l trezească mai repede.

Alex văzu lanțurile, această pivniță plină cu o grămadă de mobile, ferestrele astea false, marea, muntele... Rînji. Totul s-a sfîrșit. N-o să-i spună unde se află tîrfa, poate fi torturat, moartea îl lăsa indiferent...

Doctorul îl observa, așezat în fotoliu, sorbind din pahar. Whisky : sticla era așezată pe jos. Nemernicul ! Îl păcălise, și-a bătut joc de mutra lui... E un gagiu nemaipomenit, nu s-a lăsat bătut, a jucat tare... da, Alex recunoștea că este un nătărău.

— Deci asta-i... spuse Lafargue, Eva se află într-o pivniță, legată cu lanțuri de un radiator. Singură.

— O să crape... N-o să știi unde se află !

— Ai maltratat-o ?

— Nu... Am vrut s-o regulez, dar am preferat să mai amîn ; ce zici ? Bagă la cap, nimeni n-o s-o mai..., acum... Niciodată... Nimeni n-o să vină la hogeacul unde se află decît peste două săptămîni ! O să crape de foame, de sete. Din vina ta... Într-o zi, ai să-i vezi poate scheletul... Cel puțin făcea bine dragoste ?

— Taci odată... șopti Lafargue, strîngînd din dinți : Ai să-mi spui unde se află...

— Nici vorbă, du-te-n măta, poţi să mă tai în bucăţi ; n-am să spun nimic... O să-mi las pielea aici. Iar dacă nu mă omori tu, vor pune laba poliţaii pe mine : s-a zis cu mine, mi se cam fîlfîie.

— Ba da, sărman dobitoc, ai să-mi spui...

Richard se apropie de Alex şi-l scuipă în faţă. I-a lipit braţul de zid cu palma în faţă, cu încheietura mîinii prinsă-n lanţuri, iar largi fîşii de izolirband ultrasolid lipit de beton împiedicau orice mişcare a mîinii.

— Priveşte... spuse Richard.

Îi arătă sonda băgată în venă. Alex transpiră, începu să plîngă cu hohote. Nemernicul, o să-l doboare aşa... Cu un medicament.

Richard îi arătă o seringă, pe care o conectă cu sonda. Apăsă uşor pe piston. Alex urla, încerca să tragă de lanţuri, degeaba

Produsul era acum în corpul lui, curgînd prin sînge. Fu cuprins de greaţă, o senzaţie vagă, ca de vată, îi încîlcea mintea. Nu mai striga, nu se mai frămînta. Cu privirea învăluită deosebea totuşi chipul lui Lafargue, surîzător, cu uitătura răutăcioasă.

— Cum te cheamă ?

Richard îl trăgea de chică, ţinîndu-i capul care se lăsase în jos.

— Barny... Alex.

— Îţi aminteşti de soţia mea...

— Da...

După cîteva minute, îi dăduse adresa casei din Livry-Gargan.

★

Jos de tot, străbate un suflu de aer proaspăt. Te chinui să te întorci pe o parte, îţi lipeşti obrazul de

beton și guști acea undă de racoare. Te doare gîtul, uscat. Leucoplastul de pe buze îți întinde pielea...

Ușa se deschide. Lumina se aprinde. E Mygal. Se năpustește asupra ta. De ce oare e atît de răscolit? Te ia în brațe, îți smulge ușor leucoplastul de pe gură, îți acoperă fața cu sărutări, îți spune „micuța mea", acum se repede la funii, le deznoadă. Te dor membrele înțepenite, circulația sîngelui revine brusc, fără piedici.

Mygal te ține în brațe, te strînge la piept... Mîna îi alunecă prin părul tău, te mîngîie pe cap, pe ceafă. Te ridică de jos, te scoate afară din pivnița aceea.

Nu sînteți la Vésinet, ci într-o altă casă. Ce înseamnă toate astea? Mygal deschide o ușă, dînd cu piciorul. E o bucătărie. Fără a te lăsa din brațe, ia un pahar, îl umple cu apă, îți dă să bei, ușor, cu mici înghițituri...

Ți se pare că ai înghițit kilograme de praf; iar această apă în gură, niciodată n-ai cunoscut o senzație atît de plăcută...

Mygal te duce într-un salon cu mobile grosolane. Te așază într-un fotoliu, se lasă în genunchi în fața ta, își pune fruntea pe pîntecele tău, îți strînge mijlocul cu mîinile.

Asiști ca de departe la toate astea, spectatoare la un joc absurd. Mygal a dispărut. Se întoarce cu cuvertura pe care o lăsase în pivniță, te învăluie cu ea și te duce afară. E noapte.

Mercedesul așteaptă în stradă. Mygal te așează alături de el, apoi apucă volanul.

Îți vorbește, spunîndu-ți o poveste nebună, de necrezut. Tu abia îl asculți. Un derbedeu te-a răpit, ca să-l șantajeze... Bietul Mygal a înnebunit, nu mai știe să deosebească realitatea de matrapazlîcurile lui. Nu... În ciuda acestei blîndeți de care face dovadă, știi prea bine c-o să te facă să suferi,

pentru a te pedepsi... La un stop, se întoarce spre tine. Zîmbește, îți mîngîie părul.

Ajuns la Vésinet, te duce în salon, te așază pe o canapea, lungită. Aleargă pînă în camera ta, se întoarce cu un halat, ți-l pune, apoi dispare iar... Se întoarce cu o tavă pe care se află mîncare, băutură.. Îți dă cîteva tablete, nu știi de care, n-are nici o importanță

Îți dă să mănînci, insistă să înghiți un iaurt, fructe

Cînd ai terminat, ochii ți se închid, ești istovită. Te duce la etaj, te culcă în patul tău ; înainte de a adormi, ai văzut că s-a așezat aproape de tine, că ți-a luat mîna..

Te trezești... E o lumină slabă, se crapă de ziuă Mygal e aproape de tine, într-un fotoliu, doarme, ușa de la camera ta e larg deschisă

Te dor încă picioarele, te-au strîns tare de tot funiile. Te întorci pe-o parte, să-l vezi mai bine pe Mygal. Îți vine iar în minte povestea aiurită pe care ți-a spus-o... O poveste cu un gangster ? A da.. un derbedeu urmărit de poliție care voia ca Mygal să-i schimbe fața... Iar tu erai ostatecul !

Nu mai știi... Te ia iar somnul. Un somn întretăiat cu coșmare. De fiecare dată aceleași imagini : Mygal rînjind, ești întins pe acea masă, reflectorul uriaș te orbește. Mygal e îmbrăcat cu un halat alb, un șort de chirurg, o bonetă albă, asistă la trezirea ta, rîde în hohote...

Auzi rîsul acela, sporit, îți sparge urechile, ai mai vrea să dormi, ba nu, anestezia a trecut. Tine mult, parcă vii din altă lume, imaginile din visurile tale sînt încă vii, iar Mygal rîde.. Întorci capul, bratul îți este legat, nu, brațele îți sînt legate... Un ac îți intră în îndoitura de la cot, e legat de tubul ăsta cad picături din sticla de ser, care se leagănă ușor dea-

supra capului tău, sus... Îți vine ameteală, dar treptat simți o durere puternică cu zvîcnituri acolo, mai jos de burtă, iar Mygal rîde.

Coapsele îți sînt desfăcute, te doare. Genunchii îți sînt legați în sus pe tuburi de oțel... Da... Ca mesele alea folosite de ginecologi, pentru a examina aia... Ah! Durerea asta dinspre sex urcă spre zona abdomenului, încerci să ridici capul, să vezi ce se întîmplă, iar Mygal continuă să rîdă.

— Așteaptă dragul meu Vincent... am să te ajut...

Mygal a luat o oglindă, te ține de ceafă, îți așază oglinda între picioare. Nu vezi nimic, doar o grămadă de comprese pline de sînge și două tuburi legate de niște butelii.

— În curînd, spuse Mygal, ai să vezi mai bine! și se sugrumă de rîs...

Da... știi ce ți-a făcut. Injecțiile, sînii care au crescut, iar acum chestia asta.

Cînd a trecut de tot efectul anesteziei, cînd ai devenit pe deplin conștient, ai urlat, ai urlat prelung. Te-a lăsat acolo în blocul operator din pivniță, lungit, legat de masă.

A venit. S-a aplecat asupra ta. Nu părea că are de gînd să se oprească din rîs.

Adusese o prăjitură, una mică și o lumînare. O singură lumînare.

— Dragul meu Vincent, o să sărbătorim prima aniversare a persoanei pe care o vei cunoaște bine: Eva.

Arăta spre pîntecele tău.

— Acolo nu mai e nimic. Am să-ți explic. Nu mai ești Vincent. Ești Eva.

A tăiat prăjitura, a luat o parte și a turtit-o pe fața ta. Nici nu mai aveai putere să țipi. Zîmbind, el mînca cealaltă parte. A destupat o sticlă de șam-

panie, a umplut două pahare lungi. L-a băut pe al ui, și ți l-a vărsat pe celălalt pe cap.

— Așadar Evuico, asta-i tot ce ai să-mi spui...?

Ai întrebat ce ți-a făcut. Era foarte simplu. A împins masa care avea rotile, spre cealaltă parte a pivniței, cea în care trăiseși pînă atunci.

— Draga mea prietenă, n-am putut să iau clișeele din intervenția pe care am făcut-o asupra ta... Totuși, cum acest tip de operație este foarte frecvent, am să ți-o explic cu ajutorul unui scurt film.

A dat drumul la proiector... Pe ecranul întins pe zid, a apărut o sală de operații. Cineva făcea comentariul, dar nu era Mygal.

„După un tratament hormonal întins pe doi ani, acum o să putem efectua o vaginoplastie asupra Domnului X, cu care am avut numeroase discuții prealabile.

Începem deci, după anestezie, prin a tăia o fîșie de gland de 1,2 cm, apoi dezlipim toată pielea de pe penis pînă la rădăcină. Disecăm pedicului tot pînă la rădăcină... Procedăm la fel în ce privește pedicului vasculo-nervos dorsal al penisului. E vorba de a aduce folia anterioară a corpurilor cavernoase pînă la rădăcina penisului.."

Nu-ți puteai dezlipi ochii de la acest spectacol, de la acei bărbați cu mănuși care mînuiau scalpelul și pensele, tăind în carne, la fel cum a făcut Mygal cu tine...

„Momentul următor constă într-o incizie scroto-perineală rămînînd la 3 cm înapoi de anus; exteriorizarea penisului prin această incizie și continuarea disecției pielii și a fîșiei de gland.

Se ajunge astfel la individualizarea uretrei și la separarea corpilor cavernoși pe linia mediană".

Mygal rîdea, rîdea... Se ridica din cînd în cînd pentru a regla imaginea și se întorcea la tine, bătîndu-te pe obraz...

„Momentul al treilea este crearea unui neovagin între pe de o parte planul uretral înainte și rectul în spate, cu un deget intrarectal pentru a controla dezlipirea...

Iată dezlipirea neovaginului care măsoară 4 cm lărgime pe 12—13 cm adîncime... aici, închiderea extremității anterioare a tecii penisului și invaginarea pielii penisului în neovagin...

Fișia de gland este exteriorizată în așa fel ca să creeze un neoclitoris... Pielea de la testicole, pe care am păstrat-o foarte subțire este și ea supusă rezecției: ea va alcătui buzele mari.

Vedeți aici același pacient, la cîteva luni mai tîrziu. Rezultatele sînt foarte mulțumitoare: vaginul este de mărime corectă și absolut funcțional, clitorisul este vioi și sensibil, orificiul uretral la locul cuvenit și fără complicații urinare...“

Filmul se terminase. Simțeai o mîncărime, acolo unde durea, în partea de jos. Îți venea să urinezi. I-ai spus lui Mygal... Ți-a pus o sondă, iar astfel ți-a venit și acea senzație ciudată, acea nouă percepere a sexului tău. Și iar ai țipat...

Era groaznic, nu-ți mai găseai somnul. Mygal îți injectă calmante. Mai tîrziu te-a dezlegat pentru a te pune pe picioare. Ai făcut pași mărunți învîrtindu-te în cerc. Sonda ți se bălăgănea printre picioare, ca și acele tuburi, legate de niște butelii sub vid, care aspirau secrețiile. Mygal ținea una din ele, cealaltă se afla în halatul tău.. Erai fără vlagă. Mygal te-a scos din pivniță și te-a instalat într-un mic apartament alcătuit dintr-un budoar, o cameră... Erai orbit. Era prima dată cînd ieseai din închisoare, după doi ani. Soarele ți s-a revărsat pe față. Era plăcut.

„Convalescența" a ținut mult. Dispăruse sonda, precum și buteliile. Nu mai era decît gaura aia între picioare. Mygal te forța să porți un tampon împins în vagin. Era absolut necesar, spunea el, altfel pielea o să închidă la loc. L-ai purtat luni și luni de zile. Mai era un punct foarte sensibil : clitorisul.

Ușa de la cameră era mereu închisă. Prin obloanele trase, vedeai un parc, un lac mic, niște lebede. Mygal venea să te vadă în fiecare zi, vreme de ceasuri întregi. Vorbeați de noua ta viață. De ceea ce deveniseși...

Ai reluat cîntatul la pian, pictura... De vreme ce aveai sîni și gaura aia între coapse, trebuia să joci jocul. Să fugi ? Să te întorci acasă după atîta amar de vreme ? Acasă ? Mai era oare casa ta, locul acela unde trăise Vincent, și ce-o să spună cei pe care el îi cunoscuse. Nu mai aveai de ales. Machiajul, toaletele, parfumurile... Iar într-o zi Mygal te-a dus pe o alee din Pădurea Boulogne, unde mișunau bărbații la agățat de fufe. Nimic nu te mai putea impresiona.

Acum, bărbatul ăsta doarme aproape de tine. Stă cam înghesuit în fotoliul ăsta. Cînd te-a găsit în pivniță, te-a sărutat, te-a luat în brațe. Ușa s-a deschis. Ce vrea oare acum ?

★

Richard deschise ochii. Îl dureau șalele. O senzație ciudată : toată noaptea a stat de veghe asupra Evei, apoi ceva, un fîșiit de țesătură — cearceaful — ori poate Eva trează, pîndindu-l în zarea dimineții, o rază de soare care se frîngea în dungi luminoase prin jaluzelele închise... Jaluzelele, va trebui să le deschidă, să deblocheze legăturile metalice care le țineau închise. E aci. Aci în pat, e cu

ochii larg deschiși. Richard zîmbește, se ridică, se întinde, vine să se așeze pe marginea patului. Vorbește iar cu politeturile lui absurde, instaurate de el, cu acele pauze împuțite cînd îi vin valurile de ură... da, și interfonul, va trebui să-l desființeze!

— Îți merge mai bine... Totul s-a sfîrșit. Eu... în sfîrșit, s-a terminat, poți să pleci, am să aranjez eu actele, noua ta identitate, se poate face! Te vei duce la poliție, să le spui...

Richard nu mai termina, jalnic, să-și mărturisească înfrîngerea. O înfrîngere totală și umilitoare, care venea prea tîrziu să pedepsească o ură deja stinsă

Eva se sculă, făcu o baie și se îmbrăcă. Coborî în salon. Richard o găsi pe malul lacului. Venea cu firimituri de pîine pe care le aruncă la lebede. Se lăsă pe vine pe malul apei, chemă lebedele fluierînd. Veniră să mănînce din palma lui sucindu-și gîturile pentru a înghiți cojile.

Era o vreme splendidă. Se întoarseră amîndoi spre vilă și se așezară unul lîngă altul în balansoar, aproape de piscină. Stătură așa multă vreme, aproape unul de altul, fără să schimbe vreun cuvînt.

— Richard? spuse în sfîrșit Eva. Vreau să văd marea...

Se întoarse spre ea, o contemplă cu privirea imens de tristă și încuviință. Merseră spre casă, Eva se duse după o sacoșă în care îngrămădi niște lucruri. Richard aștepta în mașină.

Ieșiră la șosea. Ea lăsă jos geamul lateral și se jucă cu vîntul, ținînd mîna în afară. El îi recomandă să nu mai facă așa din pricina gîzelor, a pietricelelor...

Richard conducea repede, înghițînd curbele cu un fel de turbare. Ea îi ceru să meargă mai încet. În curînd apărură falezele de pe malul mării.

Plaja de la Etretat, cu bucăţile ei de rocă şlefuită era înţesată de lume. Turiştii se înghesuiau pe malul apei, dezvelit acum de reflux. Se plimbară pe faleza care şerpuieşte de-a lungul rocii şi se termină printr-un tunel ce dă spre o altă plajă, unde se înaltă „acul scobit".

Eva îl întrebă pe Richard dacă a citit romanul lui Leblanc, acea poveste nebunească cu bandiţi ascunşi într-o peşteră scobită înlăuntrul unui pisc. Nu, Richard n-o citise... Spuse rîzînd, cu o nuanţă de amărăciune în glas că meseria lui nu-i îngăduia decît puţine distracţii. Ea insistă, ce naiba, toată lumea-l ştia pe Arsène Lupin !

Reluară plimbarea în sens invers pentru a ajunge în oraş. Evei îi era foame. Luară loc la terasa unui restaurant cu fructe de mare. Ea degustă un platou încărcat cu stridii, cu creveţi... Richard gustă o labă de broască de mare şi o lăsă să-şi termine masa singură.

— Richard, întrebă ea, ce-i cu povestea aia cu gangsterul ?

El îi povesti încă odată, întoarcerea la Vésinet, camera goală, zăvoarele trase, groaza în faţa dispariţiei ei... Cum a regăsit-o, în sfîrşit.

— Iar gangsterul, l-ai lăsat să plece ?

— Nu, e legat în pivniţă.

Răspunse cu glas scăzut, cu un ton uniform. Ea fu cît pe ce să se sufoce.

— Richard ! Dar trebuie mers acolo, nu poţi să-l laşi să moară aşa !

— Ţi-a făcut rău, e tot ce merită...

Ea lovi cu pumnul în masă pentru a-l aduce la realitate. Avea impresia că joacă o scenă absurdă, vinul alb în pahar, un rest de broască de mare şi dialogul ăsta deplasat despre tipul care mucezeşte în subsolurile casei de la Vésinet ! El se uită aiurea,

absent. Ea insistă să se întoarcă acasă. El acceptă de îndată. Ea avu sentimentul că dacă îi cere să se arunce de sus, de pe faleză, ar face-o fără șovăire.

★

Era tîrziu cînd pătrunseră în proprietate. El o luă înainte pe scara ce ducea la pivniță. Deschise ușa, aprinse lumina. Tipul se afla într-adevăr acolo, în genunchi, cu brațele desfăcute de acele lanțuri pe care ea le cunoștea atît de bine. Cînd Alex ridică capul, ea scoase un țipăt prelung, o jale de animal rănit care nu poate pricepe ce i se întîmplă.

Total dărîmată, cu suflarea tăiată, ea îl arătă cu degetul pe prizonier. Se năpusti în culoar, căzu în genunchi și vomă. Richard veni după ea și o sprijini ținîndu-i fruntea.

★

Deci asta era, ultimul act! Mygal născocise povestea asta cu gangsterul, romanul ăsta nebunesc, pentru a-i adormi neîncrederea. Te potolise cu drăgăleșenii, cedînd la capriciul ăsta de a vedea marea, pentru a te face să cazi într-o grozăvie fără fund!

Iar viclenia asta pentru a te face să-l descoperi și pe Alex prizonier ca și tine cu patru ani mai înainte, nu avea drept scop decît să te zdrobească și mai tare, să te aducă și mai aproape — cum se putea oare? — de nebunie...

Da, ăsta-i era planul! Nu să te umilească prostituîndu-te, după ce te-a castrat, măcelărit, după ce

ți-a distrus tot trupul pentru a face din el un altul, o jucărie de carne. Nu, toate astea erau doar o joacă, începuturile adevăratului lui proiect: să te facă să te prăbușești în nebunie, ca fiică-sa... De vreme ce rezistaseși la toate încercările făcea să urce miza!

Din etapă în etapă, te înjosise, îți băga capul în niște ape negre, iar din cînd în cînd te prindea de păr, împiedicîndu-te să te îneci de tot, pentru a-ți da în cele din urmă lovitura fatală: Alex!

Mygal nu era nebun: era un geniu. Cine altul ar fi putut închipui o gradație atît de savant studiată? Nemernicul, trebuie omorît!

De la Alex n-o să scoată nimic, trebuie s-o știe... Nu spera desigur să-i aplice aceleași chinuri. Alex era mătăhălos, greoi, o brută, te distraseși cu el, altă dată făcea ce vrei, te-ar fi urmat oriunde, ca un cîine!

Cu el, Mygal n-o să poată face nimic: nu-i puteau fi destinate lui rafinamentele pe care le îndurășeși tu... Poate o să te silească să-l... Da, era în lanțuri, gol, ca un vierme, e clar, asta voia Mygal!

Nu s-a săturat cu unul, îi trebuiau amîndoi la cheremul lui. Patru ani, i-au trebuit patru ani lui Mygal să-l afle pe Alex... Dar ce devenise Alex? Dar mai ales cum a putut Mygal să-l prindă? Nu i-ai spus nimic!

Mygal se afla lîngă tine. Te sprijinea. Balta de vărsat se întindea pe beton. Mygal șoptea cuvinte gingașe, scumpa mea, micuța mea, era plin de zel, ștergîndu-ți gura cu o batistă...

Ușa de la cealaltă încăpere era deschisă. Ai sărit dintr-odată spre bloc și, din raft, ai luat un scalpel, te-ai întors spre Mygal, cu lama ațintită spre el.

III

Erau față-n față în acel subsol betonat, luminat de un neon crud. Ea înainta calm, cu scalpelul în mînă. Richard nu se mișca. În pivniță, Alex începu să țipe. O văzuse pe Eva căzînd în genunchi, tîrîndu-se dincolo de cîmpul lui de vedere, iar acum prin ușa întredeschisă o vedea înaintînd, cu cuțitul în mînă.

— Revolverul meu, micuțo! urlă el, revolverul, vino, l-a lăsat aici.

Eva pătrunse din nou în pivniță, luă arma lui Alex, lăsată într-adevăr pe canapea. Richard nici măcar n-a tresărit, stătea în picioare în culoar, dar nu se dădea înapoi în fața țevii care-i ținea pieptul. Și spuse un cuvînt de necrezut.

— Eva, te implor, lămurește-mă!

Ea se opri, înmărmurită. Era iar o viclenie a lui Mygal, fără îndoială această mare uimire prefăcută. Dar nemernicul n-o să scape așa!

— Fii fără grijă Alex! strigă ea, o să-l doborîm, lepădătura!

Nici Alex nu prea înțelegea mare lucru. Ea îi știa numele? Da, poate că i l-a pomenit Lafargue. Păi da, totul e clar... Lafargue își ținea nevasta zăvorîtă, iar ea profita acum de ocazie pentru a scăpa de bărbat!

— Eva, omoară-mă dacă vrei, dar spune-mi ce se întîmplă!

Richard se lăsase să cadă pe jos, alunecînd pe zid. Zăcea jos.

— Îți bați joc de mine! Îți bați joc! Îți bați joc!

Ea începuse printr-o șoaptă pentru a termina urlînd. Mușchii feței îi ieșeau în afară, avea ochii holbați, tremura nebunește.

— Eva, te implor din suflet, lămurește-mă...

Alex! Alex Barny! Era cu mine, și el... El a violat-o pe Viviane, a regulat-o și în fund, în timp ce eu... eu o țineam! Ai crezut tot timpul că am fost singur, nu ți-am spus nimic, nu voiam să umbli și după el... Amîndoi avem aceeași vină că fiică-ta a înnebunit, dobitocule! Iar eu am încasat totul!

Alex o asculta pe femeia asta. Ce naiba povestea? Amîndoi, se gîndi el, umblă cu chestii împuțite, vor să facă să mă țicnesc... Apoi se uită cu băgare de seamă la nevasta lui Lafargue, la gură, la ochi... Aia-i, m-am țicnit!

— Ah, nu știai că am fost doi? Ba da, Alex era prietenul meu! Săracu, nu prea avea baftă la fete... Eram nevoit să... să i le agăț eu. Cu puștoaica ta a fost mai greu, nu voia în ruptul capului. Se lăsa înghesuită, sărutată, asta-i plăcea, dar cînd îi băgam mîna sub fustă, gata! Așa că a trebuit s-o forțăm un pic...

Richard dădea din cap, neîncrezător, zdrobit de țipetele Evei, de glasul ei ascuțit care urla mereu.

— Eu am avut-o primul. Alex o ținea, ea nu se lăsa... Voi acolo la han vă ghiftuiați ori dansați, ce zici? Dup-aia i-am cedat locul lui Alex. S-a distrat ca lumea, să știi, Richard! Ea gemea, o durea... Mai puțin decît pe mine, după tot ce mi-ai făcut... Am să te omor, Mygal, am să te omor!

*

Nu, Mygal nu ştiuse nimic. Nu i-ai spus niciodată Cînd ţi-a mărturisit de ce te-a mutilat — violul acela asupra Vivianei care a înnebunit — tu te-ai hotărît să taci. Singura ta răzbunare era să-l aperi pe Alex. Mygal nu ştia că eraţi doi.

Erai lungită pe masa din blocul operator, iar el ţi-a povestit acea seară de iulie, cu doi ani în urmă. Era într-o sîmbătă Tu umblai creanga prin sat cu Alex, descumpănit. Abia începuse vacanţa şcolară. Urma să pleci în Anglia, iar Alex rămînea la ferma tatălui său să lucreze la cîmp

Aţi umblat de colo-colo, făcînd turul cafenelelor, baby-foot, flipper, apoi v-aţi urcat amîndoi pe motocicletă. Era o vreme plăcută. La Dinancourt, un tîrg vecin destul de mare, la vreo treizeci de kilometri, era un bal, un fel de bîlci. Alex a tras cu carabina în baloane. Tu te uitai la fete. Erau multe. Gagici din partea locului Pe la sfîrşitul dup-amiezii ai văzut-o pe puştoaică. Era drăguţă. Mergea la braţ cu un tip, un bătrîn, în fine, mult mai în vîrstă decît ea. Trebuia să fie tată-su. Purta o rochie de vară de culoare albastră-deschis. Avea păr buclat, blond, iar pe faţa încă copilărească nici urmă de fard. Se plimbau împreună cu alţii iar, după cum erau îmbrăcaţi, se vedea de la poştă că nu erau ţărani.

S-au aşezat la terasa unei cafenele. Fata şi-a continuat turul bîlciului. Ai abordat-o drăgut, ca întotdeauna. O chema Viviane. Da, era chiar tată-su, tipul cu păr alb.

Seara era bal în piaţa satului, i-ai cerut Vivianei să vină şi ea. Ea voia, dar era cu tată-su ! Au venit la han, la o nuntă. Hanul era instalat într-un fost castel, mai la o parte de sat ; adesea se dădeau aici recepţii, serbări, în parc... Ea trebuia să se ducă la masă cu nuntaşii. Ai convins-o : seara o să vină

aici, aproape de baraca unde se vindeau cartofi prăjiți. Era o pușloaică, cam necoaptă, dar așa de drăguță.

În cursul serii ai trecut de mai multe ori prin preajma castelului. Bogătanii aduseseră o orchestră, păi nu niște răhățoși cu un acordeon, nu, o adevărată orchestră, tipii interpretau jazz, erau îmbrăcați cu smoking alb. Ferestrele de la castel erau închise, pentru a-i proteja pe barosani de muzica țărănească de la bal.

Spre ora zece, Viviane a ieșit. I-ai făcut cinste. A băut o cocacola, iar tu un whisky. Ai dansat. Alex se uita la tine. I-ai făcut cu ochiul. La un slow ai sărutat-o pe Viviane. Îi simțeai inima bătînd tare la pieptul tău. Nu știa să sărute. Strîngea prea tare buzele. Apoi, cînd i-ai arătat cum să facă, iată că apăsa cît putea cu limba! O fraieră. Mirosea frumos, un parfum dulce, discret, nu ca fetele de prin partea locului, cu apa lor de colonie: se stropeau cu kilogramele. În timpul dansului o mîngîiai pe spatele gol, avea rochie decoltată.

V-ați plimbat pe străzile satului. Sub o poartă ai sărutat-o din nou. Era mai bine, învățase ceva. Ți-ai strecurat mîna pe sub rochie, de-a lungul coapsei pînă la chiloți. Era excitată, dar s-a desprins. Îi era frică să n-o certe tată-su dacă lipsea prea mult. N-ai insistat. V-ați întors spre piață. Tatăl ieșise din han să-și caute fata. V-a văzut pe amîndoi, ai întors capul și ți-ai continuat drumul.

De departe te-ai uitat la ei cum discutau. El părea furios, dar a rîs și s-a dus la han. Viviane s-a întors spre tine. Tată-su o mai lăsa puțin.

Ați dansat. Ea se lipi de tine. În penumbră, o mîngîiai pe sîni. Un ceas mai tîrziu a vrut să plece. I-ai făcut semn lui Alex, care stătea cu coatele la bar aproape de pista de dans, ținînd o halbă de bere

în mînă. I-ai spus Vivianei că o însoțești. Mînă-n mînă, ați făcut înconjurul castelului. Tot rîzînd, ai tras-o într-un tufiș, în fundul parcului. Ea protestă, rîzînd. Dorea mult să stea cu tine.

V-ați sprijinit de un copac. Acum săruta ca lumea. Te-a lăsat să-i ridici rochia, puțin. Dintr-odată, tu i-ai apucat chiloții să-i rupi, după ce i-ai pus mîna pe gură. Alex era foarte aproape, i-a luat mîinile ducîndu-i-le la spate, lungind-o pe jos. O ținea vîrtos în vreme ce tu te lăsai pe genunchi între picioarele ei. Alex se uita la tine cum trăgeai.

Apoi tu ai ținut-o pe Viviane, în patru labe pe iarbă în timp ce Alex se așeza în spatele ei. Dar el a tras prea tare, a durut-o, s-a zbătut cu putere, s-a desprins.

I-ai dat niște palme, dar ea încerca deja să fugă. Ai alergat după ea.

Mygal ți-a spus-o mai tîrziu. Cînd a auzit urletele, orchestra cînta The Man I Love. A ieșit în parc alergînd. Te-a văzut în genunchi în iarbă, încercînd s-o prinzi de gleznă pe Viviane, să pui iar mîna pe ea pentru a o împiedica să țipe.

Alex însă a fugit fără să aștepte, dispărînd în pădurice. Viviane și-a continuat goana. Trebuia s-o ștergi. Ai luat-o la galop drept înainte cu tipul ăla după tine. Ieșea de la o masă îmbelșugată, dar tu ți-ai pierdut urma fără prea mare greutate. Alex te aștepta la celălalt capăt al satului, lîngă motocicletă.

. . . . . .

În zilele următoare, erai foarte liniștit. Tipul te văzuse, aproape de tonetă, iar în livada din spatele hanului, ai șovăit o fracțiune de secundă înainte de a alege direcția pe care urma s-o iei... Dar tu nu erai din satul acela, care se afla departe de casa unde locuiai. Încetul cu încetul, ți-a mai trecut

îngrijorarea. Ai plecat în Anglia în săptămîna următoare și te-ai întors abia la sfîrșitul lui august. Și-apoi nu era pentru prima dată cînd o făceai de oaie cu Alex și se lăsa cu ghinion!

Mygal a căutat vreme îndelungată. Îți cunoștea aproximativ vîrsta. Fața, cam neclar... N-a făcut apel la poliție. Te voia doar pentru el. A cercetat regiunea, lărgind încetul cu încetul careul satelor din jur, pîndind ieșirile din fabrici, apoi din licee.

Trei luni mai tîrziu, te-a văzut într-o cafenea, în fața liceului din Meaux, înspre estul Parisului. Te-a urmărit, pîndit, a notat ce obiceiuri ai, pînă-n seara de la sfîrșitul lui septembrie cînd s-a năpustit asupra ta în pădure

Nu știa de existența lui Alex, n-avea de unde să știe... Iată de ce este aici, în fața ta, istovit, la cheremul tău...

Richard era năucit. Eva, în genunchi, țintea revolverul spre el; cu mîinile încordate, degetul arătător se albea strîngînd trăgaciul. Cu glas surd, tot repeta — am să te omor!

— Eva... Nu știam... E nedrept!

Ea fu zguită de o căință nepotrivită și slăbi ușor garda Richard pîndea acea clipă. Zvîrli piciorul în antebrațul tinerei femei, care scăpă arma scoțînd un țipăt de durere. El făcu un salt, luă revolverul, se năpusti în încăperea unde Alex era legat în lanțuri. Trase două focuri. Alex se prăbuși, atins în gît și în inimă.

Apoi Richard se întoarse în culoar, se aplecă asupra Evei, o ajută să se ridice, îngenunchie el însuși și-i întinse revolverul.

Clătinîndu-se, ea se sculă de tot în picioare, inspiră adînc şi, cu picioarele îndepărtate ochi, apropiind capătul ţevii de tîmpla lui Lafargue

El o fixă, privirea lui nu lăsa să se strecoare nimic din sentimentele lui, ca şi cînd ar fi vrut să atingă neutralitatea care să-i permită Evei să facă abstracţie de orice milă, ca şi cînd ar fi vrut să fie iar Mvgal, Mvgal şi ochii lui reci, de nepătruns.

Ea îl văzu mai mic, distrus chiar. Lăsă revolverul să cadă.

Urcă la parter, alergă în parc, se opri gîfîind în faţa porţii de la intrare. Era frumos, vreme cu soare, apa sclipea jucăuş în piscină.

Atunci Eva se întoarse, intră în vilă, urcă la etaj. Intră în cameră, se aşeză pe pat. Şevaletul era acolo, acoperit cu o pînză. O smulse, contemplă îndelung acel tablou abject, Richard cu înfăţişare de muiere, beat, cu pielea boţită, Richard sub chip de prostituată bătrînă...

Cu paşi rari, coborî din nou în pivniţă. Corpul lui Alex tot mai atîrna spînzurat în lanţuri. O băltoacă de sînge se răspîndise pe ciment. Ea ridică capul lui Alex, înfruntînd o clipă privirea ochilor lui morţi, apoi ieşi din închisoare.

Richard mai era aşezat în culoar, cu braţele lăsate pe lîngă trup, cu picioarele ţepene. Un tic uşor îi mişca buza de sus. Ea se aşeză lîngă el şi-l luă de mînă. Lăsă capul să i se sprijine de umărul lui.

Cu glas slab, îi şopti :

— Vino... nu trebuie să lăsăm cadavrul aici...

Oricîtă imaginație am avea, nu putem ghici misterul acestei cărți. Cine este această frumoasă Eva, ținută sub cheie în vila chirurgului Lafargue de lîngă Paris? Cum suportă ea luxuoasa persecuție a acestuia? Căci supliciul este de natură morală, dar el merge pînă la a o sili să suporte crude scene de violență sexuală ca în "clasicele" perversiuni sadice.

Cititorul îl însoțește înfrigurat pe Alex, hoț de buzunare, spărgător de bancă și apoi șantajist improvizat, ființă complexă, care e în stare de cinice asasinate. Și ce va descoperi în subsolurile vieții lui Lafargue? Lucruri de necrezut, dar care sînt totuși posibile.

POLIȚIST CLUB vă stă în continuare la dispoziție numai cu literatură de aventuri supusă unei riguroase selecții valorice.

Dacă nu sînteți încă, veți deveni cititorii noștri fideli!

Alegerea vă aparține dumneavoastră!

În curînd în aceeași colecție:

- *Sfîrșitul coșmarului* de **Robert Barnard**;
- *O vară înghețată* de **Philippe Conil**;
- *Școala crimei* de **Robert Barnard**.

POLIȚIST CLUB

Cele mai bune romane polițiste de aventuri și de mister!

ISBN 973-95540-5-9

Lei 175